This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

A 797,387

F. PAUDAN-MÜLLERS POETISKE SKRIFTER

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

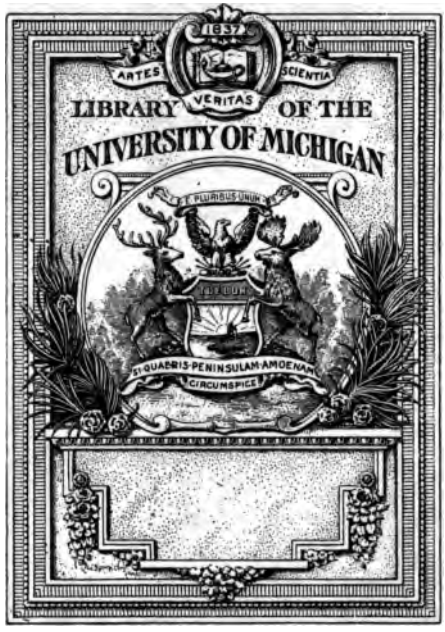
1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
SI QUADRIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

PT
8163
.P2
1791

POETISKE SKRIFTER

II

FREDERIK PALUDAN-MÜLLER

POETISKE SKRIFTER

I UDVALG

ANDET BIND

KJØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG
FR. BAGGES BOGTRYKKERI
1901

INDHOLD

Side

Amor og Psyche 1

Tithon 145

185748

AMOR OG PSYCHE

ET MYTHOLOGISK DRAMA

PERSONER

Zeus.
Apollo.
Hermes.
Venus.
Pan.
Zephyr.
Phantasus.
Oneiros.
Muserne.
Amor.
Psyche.
Aja. } Nympher.
Kora. } Nympher.
Eulimene. } Nympher.
Sorg og Længsel. } To Genier.
En Najade.
Leda. } Psyches Søstre.
Myris. } Psyches Søstre.
Drømme, Zephyrer, Chor af Genier.

Udkom særskilt 1834 i første og i anden Udgave og 1837 i tredie Udgave sammen med "Dandserinden". Trykt fjerde Gang 1847 i "Ungdomsarbeider", femte Gang 1854, sjette Gang 1861, syvende Gang 1872 i "Ungdomsskrifter", ottende Gang 1879 i "Poetiske Skrifter", niende Gang 1883 sammen med "Dandserinden".

FØRSTE AKT

FØRSTE SCENE

(En Lund med enkelte adspredte Træer; under et af dem sover Amor. Ved hans Hoved sidder Drømmeguden, Oneiros, med sin Harpe, fra hvis Strenge Drømmene gaae ud som Toner.)

Oneiros.

Over Dalens Blomstersenge
Svæver Taagens lette Slør;
Duggen over Mark og Enge
Sine klare Perler strøer;
Viftende de milde Vinde
Drage gjennem Busk og Krat,
Til de tabe sig og svinde
I den skyggefulde Nat.
Alting vugger sig i Slummer;
Fjernt i Natten, som en Sky,
Dvæler nu den mørke Kummer
Til det næste Morgengry;
Da tilbage Dagen kalder
Den med Suk til Jordens Egn;
Over Mennesket den falder
Gjennem Taarers tunge Regn.

Indtil da tør frit sig gynge
Mine muntre Sønners Flok;
Indtil da jeg Blomster slynge
Vil om Amors gyldne Lok.
Frem til Livet, glade Drømme!
Reis Jer af den bløde Seng!
Strøm i varme, kling i ømme
Toner fra min Harpes Streng!

Drømmene.

Amor, sku i dette Speil!
Øiets Synskreds det udvider;
Hen ad Floden Psyche glider
I en Baad med hvide Seil.
Eensom hun ved Roret staaer,
Dunkelt hendes Billed følger
I de blaa og klare Bølger
Efter Baaden, hvor den gaaer.
Stille Nattens Lampe brænder,
Stille vaagner Skovens Duft,
Stille Psyche Roret vender,
Medens sukket ud hun sender
I den stille Aftenluft.

Oneiros.

Frem med Sløret nu, I andre
Sønner af den dunkle Nat!
Hurtig Synet I forandre,
Før ham Søvnen har forladt!
Mens jert Slør om ham I hænge,
Huldt bedaarende hans Aand,

Rører her jeg Harpens Strenge
Blidt og sagte med min Haand.

Drømmene.

Gjennem Sløret, Amor, sku!
Paa den blomsterklædte Slette,
Med de løste Haar, paa lette
Fødder Psyche svæver nu.
Lærken stiger af sit Skjul,
Psyche hører ei dens Sange,
Thi paa Flugten vil hun fange
Nu den gyldne Sommerfugl.
See, hvor let afsted hun springer,
Strækker frem sin lille Haand,
Høit sit Purpurnet hun svinger —
Glade Psyche! Fuglens Vinger
Hænge fast i Nettets Baand.

Oneiros.

Svind og flygt, i Sløret hylled',
Lyse Drømme, atter hjem,
Mens paa ny et luftigt Billed
Jeg ved Harpen kalder frem.
Gudens Øie skal det trylle
Med en Skjønhed uden Meen;
Gudens Hjerte skal det fylde
Med en Længsel, dyb og reen.

Drømmene.

Frem i Natten, Amor, see!
Hist paa Leiet Psyche sover,

Dunkelt falder Haaret over
Hendes Skulders hvide Snee.
Tæppet skjuler hendes Barm,
Yndigt kommer og forsvinder
Rødmen paa de fine Kinder,
Gynged' blidt paa hendes Arm.
Dækt er Øiets milde Lue
Af de lange Øienhaar:
Over disse, stolt at skue,
Pandens marmorhvide Bue
Med de sølvblaa Aarer staaer.

Oneiros.

Nu hun vaagner og hun hæver
Blikket straalende af Mod,
Og fra Leiet bort hun svæver
Paa sin zephyrlette Fod.
See, hvor blødt fra hendes Skulder,
Over Barmen fuld og bred,
Purpurdækket herligt ruller
Om den ranke Skabning ned!
Sødt den elskovsfulde Varme
Farver Læben dobbelt rød,
Og hun løfter sine Arme,
Som bestedt hun var i Nød;
Kindens Rosenglands forhøier
Straalen dybt i Øiets Bund,
Mens hun smilende sig bøier,
Hulde Amor! til din Mund —

(Amor gjør en Bevægelse i Søvne; Oneiros og Drømmene forsvinde.)

Amor (vaagner).

Hvor er jeg — kun en Drøm? — Endnu omsvæver
Det lyse Billed mig til Harpens Klang.
Er jeg da vaagen? — For mit Øre bæver
Endnu jo Drømmen som en deilig Sang.
Ned bøied hun sin rosenrøde Mund
Og rørte som en Blomst ved mine Læber;
Den hele Nectar end ved Kysset klæber,
Og dog var Alt en Drøm i Nattens Blund!
Jeg er ei Amor meer, men Amors Bytte,
Et Offer for den skjønne Psyches Smiil;
Jeg er ei meer den seierrige Skytte,
Der hersker over Verden med sin Piil.
Jeg vender Ryggen nu til Guders Hjem;
Thi kun min Himmel jeg paa Jorden finder,
Hvor hver en Drøm mig bringer gyldne Minder,
Og hvert et Minde Psyche kalder frem.
Ei skal Hyrdindens Bryst jeg længer saare,
Ei mere vække de Forelsktes Harm,
Ei meer som fordum til et Maal udkaare
For mine Pile Menneskenes Barm;
Fred vil jeg slutte med den hele Jord
Til jeg har Psyches Stolthed overvundet,
Til i mit Net jeg Sjælen fast har bundet,
Og vakt den Huldes Længsel ved mit Ord.
Hist flyver Zephyr — han mit Bud skal være!
Igjennem Himmelteltet, dunkelblaat,
Han skal den Elskede paa Armen bære,
Og føre Psyche til mit fjerne Slot.
Frem, lette Piil! Mit Budskab du ham bringe

INDHOLD

Side

Amor og Psyche 1

Tithon 145

185748

Og Alle faldt omkuld. Kun een Mand stod
Endnu paa Randen af den brede Stavn,
Den høieste han var og Skibets Fører.
Han holdt sin unge Søn paa Skuldren af sig,
Og bleg som Marmor Drengen sad, og knuged
Den spæde Haand om Panden paa sin Fader,
Hvis kolde Læber Vandet alt berørte.
Da greb han Drengen med de stærke Hænder,
Og løfted ham fra Skuldren høit i Veiret,
Mens Bølgen dækkede hans eget Hoved.
Saa stod han et Minut — og Alt var stille,
Thi Skrækken havde Drengens Øie lukket.
Endnu han stod — da sank den ene Arm,
Den anden sank — og intet Liv var mere;
Men taus sad Døden paa de tause Vande. (Pause.)

Amor.

Og hvorhen gaaer din Flugt nu?

Zephyr.

Til Cythere.

Did kaldte mig din Moder, for i Morgen
Ved hendes glade Fest at mildne Luften.
Did iler jeg før Skyggerne forsvinde;
Zephyrerne, de lette Vestenvinde,
Mig gjøre Følgeskab paa denne Fart.

Amor.

Du vældige og dog saa milde Zephyr!

Zephyr.

Men du, o Amor, hvorfor sværmer du

I Lunden her, ved Lunas blege Straaler,
Mens paa Cythere, ved din Moders Alter,
De unge Piger smykke sig til Dands?

Amor.

Saa viid — og derfor sendte jeg mit Bud,
At kalde dig fra Luften til min Hjælp:
I dette Land, det yndigste paa Jorden,
En Konge hersker, som har trende Døttre,
De to af sjelden Skjønhed, men den yngste
Den Fagreste af alle Jordens Børn.
Ei har den unge Morgenrødes Purpur
En Glands som hendes Læber; ingen Stjerne
Det milde Øies Straaler; ingen Bølge
Er blank som hendes Haar, naar ned det ruller
I mørke Lokker om den hvide Hals.
Men Værkets Krone er dog Sjælen selv;
Thi Solen lig, der speiler sig i Havet
Og farver hver en Draabe med sit Lys,
Saa maler hendes Sjæl sig yndig af
I hvert et Træk, i hver Bevægelse
Af hendes unge, straalerige Skabning,
Og derfor kaldte Verden hende Psyche.

Zephyr.

Tidt har jeg kølt den unge Psyches Kinder;
Og ofte naar jeg gjennem Dalen fløi,
Hvor hun ved Kilden sad og saae i Bølgen,
Jeg løste hendes silkebløde Haar:
Da bæved hun, og Billedet i Voven
Jeg kyssed, saa det skjælved og forsvandt.

Amor.

Da hun blev født, foreente Jorden sig
Med Havet og med Luften for at skjenke
Den nylig Skabte deres Herlighed.
Saa fik hun af den moderlige Jord
Sin lettte, ranke, marmorhvide Skabning,
Af Havet Øiets rige, dunkle Dybde,
Af Luften Liliekindens rene Glands;
Og fuldendt stod hun — men fra Verdens Kanter,
Fra Øst og Vest, fra Syd og Nord man kom,
At skue hendes Skjønhed og tilbede.
Dog medens hendes mindre fagre Søstre
Fandt hurtig Beilere, hun ingen fandt;
Thi af de Dødelige voved Ingen
Saa underfuld en Skjønhed at begjære.
Naar frem hun kom, saa raabte man: see Venus!
Men gik hun bort, man syntes Solen veg,
Og uberørt af Alt, hun Alle rørte.
Dog Himlens Venus blev paa Jordens vred,
Der drog til sig de Dødeliges Hjerter,
Hvorved den Himmelske fik mindre Offer,
Og mig hun bød i Støvet at fornedre
Ved Kjærlighed den straalerige Psyche,
Og flamme hendes Bryst af Elskov op
Til Landets usleste og værste Mand.

Zephyr.

Ha, stolte Venus!

Amor.

Fra Olymp jeg steg,

Og baaren let igjennem Luften, stod jeg
En Aftenstund for Psyches Seng. Hun sov —
Men ingen Ord beskrive dette Syn!
Det Herligste, som Himlen har i Eie,
Jeg saae forenet hos en jordisk Qvinde:
Thalias Smiil og Melpomenes Alvor,
Aglajas Form, den unge Hebes Ynde,
Og over Alt Dianas kydske Slør.
Jeg stod og skjælved — ak, men ingen Piil
Jeg vovede den Slumrende at sende.
Da rørte hun i Søvne sig, og jeg,
Alene saaret, Flugten tog, men røved
Dog Sløret først, som skjulte hendes Bryst.
See, dette Slør, o Zephyr, er min Rigdom!
Med det jeg taler, det fortæller jeg
Min Qval og Glæde — det jeg trykker nær
Til mine Læber, naar mig Længsel tynger.
See dette Slør, som dækked hendes Bryst,
Hvor flint og let, hvor klart og gjennemsigtigt,
Et yndigt Billed af dets Eierinde!

Zephyr.

Og hvad, o Amor, er da nu din Villie?

Amor.

Hør den, o Zephyr, og adlyd mit Bud!
Mod Østen staaer paa Randen af en Afgrund
Et eensomt Fjeld, der rager imod Skyen,
Did bringes Psyche op i denne Nat;
Thi hendes Fader, uvis om hvad Skjæbnen

Bestemte hendes sjeldne Skjønhed til,
Har spurgt til Raads den høie Spaadomsgud,
Og Denne har ham svaret: »Bring din Datter,
Halv smykt som Brud og halv som Liget klædt,
Til Bjergets Top; thi ingen Dødelig
Skal efter Skjæbnens Villie hende favne.
Til Viv hun for Uhyret er bestemt,
Der hæver over Jorden sig paa Vinger,
Og Verdens Kreds med Ild og Staal behersker;
Hvem Zeus og alle Himlens Guder frygte,
Og hvem den mørke Styx selv skjælver for.«

Zephyr.

Du smiler, Amor, ved den Fagres Død?

Amor.

Ha, lette Zephyr! selv jeg er Uhyret,
Og paa min Bøn gav Guden dette Svar.
Men du tag paa din Elskerindes Klædning,
Tag Iris' Dragt, og flyv til Bjergets Top:
Hæv der min Elskede paa stærke Arme,
Og bær fra Fjeldet gjennem Luftens Bølger
Den Skjønne ned i Dalen til mit Slot.

Zephyr.

Dit Bud jeg lyder og dit Vink jeg følger;
Thi du er Hersker, jeg er Slave blot. (Begge bort.)

TREDIE SCENE

(Nat. En høitragende, eenlig Klippe, der hænger ud over Afgrunden. Paa Klippen staaer Psyche og hendes Søstre, Myris og Leda. Alle Tre holde tændte Fakler i Hænderne.)

Psyche.

Saa far nu vel! — Farvel for sidste Gang,
I Elskede, som fulgte mig til Graven,
Som blev tilbage her, da Smerten tynged
Min Fader, saa han mægted ei at følge
Til Bryllup og til Døden hen sin Datter.
Farvel, o Søstre! Myris du, og Leda,
Hvem Skjæbnen gav en bedre Lod end mig.
I Kjærlige! modtag mit sidste Kys,
Med det forener sig den sidste Taare,
Det sidste Pant paa Psyches Kjærlighed.

Myris.

Og hvilken Afsked bringe vi til Hjemmet?

Psyche (for sig).

Min Fader — Konge med de sølvgraae Haar,
O, tog jeg denne Trøst i Graven med,
At end dit Øie mange Dage skued! (Til Myris.)
Siig ham, at glad jeg døer — at han skal leve,
Og takke Guderne, at intet Værre
Har ramt hans Land og Folk, end Psyches Død.
Siig ham, at jeg skal vente ham i Hades,
Og vandre Dag og Nat ved Styxes Bredder,
Til jeg ham skue faaer i Charons Baad.
O siig ham, at den første, dunkle Skygge,

Der hilser ham i Plutos mørke Rige,
Er Psyche — er hans Datter.

Leda.

Arme Psyche!
Og hvilken Hilsen sender du til Folket,
Til dine Venner, sørgende som vi?

Psyche.

Bring Alle mit Farvel med disse Ord:
At Psyches Bryst vil aldrig lukke sig,
Selv ei i Døden, for Erindrings Røst;
At aldrig hun af Lethes dunkle Bølger
Forglemmelse vil drikke; at hun gjerne
Vil mindes Troskab, thi hun selv er tro.

Myris.

Farvel da Psyche! Viid, at Myris lever
For din Erindring i sit Bryst at gjemme.

Leda.

Tag dette Kys — og denne fagre Lok
Jeg skærer af dit Haar til evigt Minde.

Psyche.

Farvel! For sidste Gang et Afskedskys,
Thi snart har Dødens Iis min Læbe stivnet.

(Myris og Leda bort.)

FJERDE SCENE

Psyche.

Og jeg er ene nu, af Alt forladt.

Hvad jeg har elsket: Hjem og Fædreland,
Slægt, Venner, mine Søstre og min Fader,
Dem Alle har jeg tabt; thi her er Graven.
Af ingen Haand mit Øie trykkes til,
Og Ingen skjenker mig den sidste Trøst,
Det Sidste, som den Døende begjærer:
De milde Ord, det kjærlige Farvel. — (Græder.)
End brænder Faklen — her jeg planter dig
I Klippens Grund, og beder dig at lyse
Med milde Straaler, til det er forbi.
Blus ei saa vildt, endnu er Liv tilbage;
Men brænd ei døsigt heller — Haabet flammer
Med d i g, og døer med d i g her i mit Bryst.
Du er det sidste Levende, som seer mig
I Dødens Afskedsstund; det sidste Minde,
Der følger med mig paa den dunkle Vandring,
Og kalder mig endnu en Gang tilbage
Til Hjemmet, hvor min Glæde jeg forlod.
Ja, Livet vinker hist med al sin Rigdom!
Det holder mig for Øiet al sin Glands,
Og aldrig før det syntes mig saa skjønt.
Endnu et Øieblik, saa er det svundet,
Saa er forbi det sidste Haab om Frelse;
O rige Liv, hvor fattig er din Grav! — —

(Stærke Vindstød høres, ved hvis Lyd hun pludselig farer op.)

Vee mig, han kommer! Smertens Sting jeg føler.
I Dødsangst for hans Syn mit Hjerte skjælver,
En dunkel Taage sværer om mit Øie
Og skjuler Stjernen i en bælmørk Nat.
Hør hvilken Brusen i den mørke Luft!

Min Brudgom nærmer sig paa Stormens Vinger.
I Skyen kommer han, den Rædselfulde!
Hans Øie lyner, og af Munden hænger
Den lange Tunge dryppende af Blod.
Han griber fat mig med sin stærke Haand,
Han knuser imod Klipperne mit Hoved
Og strøer i Luften mine Lemmer ud!

(Kaster sig paa Knæ.)

O, see ei ned paa mig med vrede Blik!
O, hav Barmhjertighed og lad mig leve!
Men skal jeg døe — o ræk en Dolk mig hen,
Ræk mig et Sværd, at selv jeg sønderskærer
Den svage Traad, som binder mig til Livet.
Hvad — ingen Frelse meer? — Er Alt forbi?
Men kæmpe vil jeg, mens jeg Kræfter eier,
Og alt dit Bytte vorde skal et Liig!
Nei, nei! grib ei saa voldsomt om min Arm!
Riv ei mig Haaret af det trætte Hoved,
Men giv mig Døden — Døden vil jeg kun! —

(Synker i Afmagt. Lang Pause.)

Psyche (vaagnende).

Endnu jeg lever — end min Fakkel brænder;
Dog den fordunklet er af Lunas Straaler,
Der, seierrige, nu beherske Himlen.
Og den Forfærdelige? — Jeg ham saae;
Vildt greb han om mit Haar og kasted mig
Med Kæmpekraft til Jorden —
Er jeg frelst?
Har min Gudinde sig forbarmet? har
Diana hørt mit Suk i Nødens Stund? —

Du Herlige! Apollos lyse Søster,
Som, Jomfru selv, Uskyldighed beskytter,
Og værner Brystet med dit gyldne Skjold:
O, see paa mig i denne Time! send
Ned over mig dit Øies milde Blik,
Forjag mit Hjertes Angst med dine Straaler!

(Reiser sig.)

Ha, Lysets Tegn! — en Regnbu' danner sig
I Horizonten — Iris let sig nærmer;
Ei skinnende, som naar i Solens Straaler
Hun træder frem, men bleg og yndefuld!
Saa kommer hun, Gudindens Sendebud,
Og vinker Haabet til min Sjæl tilbage.
Let suser Vinden — nær og nærmere
De skjønne Farver svæve for mit Øie,
Og stærkere sig Luftens Strøm bevæger,
Saa Flammen slukkes i min svage Fakkel.
Hvad skuer jeg? — En Genius stiger frem —
Han kaster bort sin farverige Kappe
Og nærmer sig med Vingeslag til Klippen.
Selv hæves jeg — hans Arm mig løfter let —
Han fast mig holder — til hans Bryst jeg helder
Mit Hoved, som bedøvet af en Drøm.

Zephyr.

Frygt ikke Psyche! thi paa Zephyrs Arm
Du sidder tryg.

Psyche.

Hvad er min Skjæbne, Zephyr?

Zephyr.
Til Lykken flyver du igjennem Luften.

(Forsvinder med hende.)

FEMTE SCENE

(Zephyr, omringet af Zephyrerne, paa Flugt med Psyche.)

Zephyr.
Glem nu din Kummer,
Yndige Psyche!
Vugget i Slummer,
Friet fra Smerte,
Tæt til mit Hjerte
Lad mig dig trykke.
Op over Skoven,
Ud over Voven
Nu jeg dig bringer;
Høit jeg mig svinger,
Aldrig paa trætte,
Altid paa lette
Svævende Vinger,
Gjennem den tætte
Jordiske Duft.

Zephyrerne.
Vingerne svingende
Lystigt og klingende,
Psyche omslyngende,
Flyve vi syngende,

Zephyr nu følgende
Gjennem den bølgende,
Zittrende Luft.

Echo.
Gjennem den bølgende,
Zittrende Luft!

Zephyr.
Nærmere stige
Lysende Stjerner;
Snellere vige
Bjerge og Byer,
Larmen af Skyer
Mere sig fjerner,
Dybere ruller.
Op til min Skulder
Psyche sig hviler,
Yndig hun smiler,
Hovedet vugger hun,
Øinene lukker hun,
Medens jeg iler
Drømmende sukker hun:
Salige Lyst!

Zephyrerne.
Stoltelig brusende,
Sagtelig susende,
Kulde betvingende,
Kjærlighed bringende,
Svæve vi strømmende

Rundt om det drømmende,
Deilige Bryst.

Echo.

Rundt om det drømmende,
Deilige Bryst!

Zephyr.

Nu som en Stjerne
Nedad vi svæve;
Dybt i det Fjerne
Slottet jeg skuer:
Søiler og Buer
Stolte sig hæve,
Krandsed' af runde,
Grønnende Lunde.
Milde og bløde
Vinde os møde;
Buskene skjule
Syngende Fugle;
Træernes Susen,
Bladenes Hvislen,
Vandfaldets Brusen,
Kildernes Rislen,
Bækkenes Vande
Tonerne blande.
Hist i det Grønne
Ned jeg vil lægge
Psyche, den skjønne,
Medens hun sover;
Rosernes Dække

Breder jeg over.
Bladene drysser jeg
Paa hendes Kinder;
Førend jeg svinder
Læberne kysser jeg,
Dybere tysser jeg
Sjælen i Blund.

Zephyrerne.
Vingerne hævende
Stille og bævende,
Afsked nu tagende,
Hurtig bortdragende,
Streife vi, luftende,
Psyches den duftende,
Rødmende Mund.

Echo.
Psyches den duftende,
Rødmende Mund!

ANDEN AKT

FØRSTE SCENE

(Mørk Nat. Sal i Amors Slot. Usynlige Genier.)

Første Genius.

Alt hviler i Paladsets dunkle Stuer,
Det tause Mørke hersker overalt;
Udslukt er Lampelyset, fra hvis Luer
Før Straalen hen paa Marmorstøtten faldt.
Med dæmpet Fjed, langs Søilehallens Buer,
Gik nylig Søvnens Gud, til Leiet kaldt;
Mens han er borte, tør vort Liv vi nyde,
Den dybe Stilhed tør med Sang vi bryde.

Anden Genius.

Som denne var den første Nat, da Psyche
I Slottet her til Hvile sig begav,
Som over denne hang den mørke Skygge,
Da Bæltet hun paa Leiet lagde af.
Hun slumred ind, og drømte om sin Lykke
Og om sin Frelse fra den aabne Grav,

Om Iris' Glands, som hendes Haab forynged,
Om Zephyrs bløde Arm, som hende gynged.

Tredie Genius.

Da rørte sig om Leiet Purpurdækket,
Til Side viftet af en sagte Vind,
Og Psyche reiste sig, af Drømmen vækket,
Og lytted efter med uroligt Sind;
Dog mens hun bæved stille og forskrækket,
En Kind sig trykker tæt til hendes Kind,
En Arm om hendes Skulder ømt sig slynger,
En Stemme blidt for hendes Øre synger:
Frygt ei for mig, du skjønne Dødelige!
Skjælv ei ved disse Kys af din Gemal;
Mig var det, som til Fjelds lod Zephyr stige,
Og mit Paladset er i denne Dal.
Her er du Dronning i mit skjulte Rige,
Din Throne reistes i min stille Sal.
At elske mig, er alle dine Pligter;
Bli'er du mig tro, min Troskab aldrig svigter.

Alle (tilsammen).

Og Psyche bæved ei ved Amors Stemme,
Der dæmped Frygten i det unge Bryst;
Hun ved hans Hjerte følte snart sig hjemme,
Thi saa bekjendt var hende Gudens Røst.
Dens hulde Klang lod hendes Sjæl fornemme
Midt i sit Savn Udødeliges Lyst;
Den vugged hendes Drøm i Midnatsstunden,
Men da hun vaagned — Amor var forsvunden.

Dog med de dunkle Skygger atter vender
Tilbage han til Psyches ømme Favn;
Men Amors Hustru Guden ikke kjender,
Seer ei hans Skikkelse, veed ei hans Navn.
Hans Røst hun hører først, naar Dagen ender
Ved Lysets Nedgang Hjertets lange Savn;
I Gudens Arme Natten hende finder,
Men før det første Daggry han forsvinder.

ANDEN SCENE

(Amor og Psyche træde ind.)

Amor.

Nu maae vi skilles — Elskede, Farvel!

Psyche.

Du Herlige! hvem aldrig end jeg saae,
Hvem dog mit Øie seer i alle Syner,
Hvis Skikkelse, skjøndt ubekjendt, mig følger,
Og svæver for min Tanke lig en Drøm:
Forlad mig ei! Lad ei saa brat forstumme
Den Røst, som er i Nattens Mulm mit Lys!

Amor.

Det er med Suk jeg byder dig Farvel.

Psyche.

O, dvæl et Øieblik og tøv endnu!
Thi dobbelt mørk er Natten, er du borte,
Og dobbelt lang den Dag, som bryder frem,

Og dobbelt eensom vandrer jeg i Slottet,
Mens alle mine Tanker er hos dig.
O, saae jeg een Gang blot din fagre Skabning,
Dit Øies Glands, de dufterige Lokker,
Din friske Mund, saa rig paa varme Kys!
Men intet Billede mit Hjerte eier
Til Selskab og til Trøst i Eensomhed.

Amor.

Saa er det Guders Villie, fagre Psyche.
Thi hvis du een Gang blot mit Aasyn seer,
Vi maae for evig skilles. Dog alene
Du her ei bliver; Choret med dig følger:
De skjulte Genier stedse dig ledsage,
Og fryde dig med Sang hvor end du gaaer.

Psyche.

Ak, kun hvad Øiet seer er Sjælens Trøst!
Men hvis du selv mig atter maa forlade,
Saa hør min Bøn, du Elskede, paa ny,
Den samme Bøn, hvormed jeg tidt bestormed
Dit Øre, men som altid du mig afslog
I Vrede halv og halv i Kjærlighed:
Lad mine Søstre mig dog een Gang see!

Amor.

Du vil din egen Undergang, o Psyche!

Psyche.

O min Gemal! du kjender ei min Sorg;
Thi da mig Zephyr bragte hid til Slottet,

Jeg efterlod en Fader, syg til Døden,
Og mine Venner og mit Folk i Jammer.
Alt var mig nyt da her jeg kom; jeg glemte
I denne Herlighed de Kjæres Smerte,
Og hvad i min Erindring blev tilbage,
Forsvandt som Skygger for din Kjærlighed.
Saa fløi en Maaned hen, den anden randt,
Men Dag for Dag og altid sorgfuldt stiger
Det gamle Billed for min Tanke frem,
Og da jeg selv er frelst og rig paa Lykke,
De Andres Nød mit Hjerte dobbelt tynger.
O, lad igjen mig mine Søstre see!
Lad mig dem trøste! lad mig atter skue
De hulde Skikkelser, jeg elsker høit!

Amor.

Saa hør mig, Psyche: Ei det blot er dig,
Hvem min Bekymring og min Omsorg gjelder.
Alt under Hjertet ubevidst du bærer
Et Barn, hvis Lod bestemmes af din Villie.
Hvis du af Nogen fristes til at handle
Mod mine Bud, og mod den høie Skjæbne,
Som vil, at jeg min Skikkelse dig dølger;
Hvis vi maae skilles — og en Gud mig siger,
At Sligt vil hændes, naar du ei mig lyder:
Da faaer det fagre Barn, som du skal føde,
Kun Dødeliges Lod — da bli'er dets Liv,
Som Menneskets kun kort og fuldt af Smerte.

Psyche.

O min Gemal!

Amor.

Men hvis du tro bevarer
Det hulde Forhold, som os knytter sammen,
Det Hemmelige skjult for Verdens Øie,
Og røber ei med Ord hvad ei tør vides:
Da bringer du til Verden en Udødelig,
Et Væsen, fyldt med evigt Liv og Glæde.

Psyche.

Hvor fylde dine Ord med Fryd min Sjæl!
Du Herlige, hvem høiere jeg elsker
End Hjertet i mit eget Bryst; hvem skjønnere
End Amor selv sig Tanken forestiller:
O tro, at Psyche vil bevare Troskab!
Dig skal jeg lyde: intet Ord om dig
Undslippe skal min Læbe; intet Blik
Skal dig forraade; ingen Mine tale
Om dig til mine Søstre — heller Døden,
End Livet skilt fra dig!

Amor.

Saa hører gjerne
Din hulde Mund, o Psyche, jeg at tale.
En Gave jeg dig skylder for dit Ord.
Har du en Bøn, ved Styx! jeg den opfylder.

Psyche.

Saa lad igjen mig mine Søstre see!

Amor.

Jeg svoret har — og du skal faae din Villie.
I denne Morgen Zephyr bære skal

Fra Klippens Tinde Myris hid og Leda,
Og paa dit Vink dem atter føre hjem.
Men du, forglem ei Skjæbnens Bud og Trusel;
Vær tro, vær taus og vær forsigtig, Psyche!

Psyche.

O tilgiv mig! Vær ikke vred, thi Ønsket
Var mere stærkt end Villien i mit Bryst.
Ræk mig din hulde Læbe til Forsoning!
Tag ei det halve af din Gave bort
Ved denne Taushed — o, lad ei mig troe,
At hvad der fryder mig, vil dig bedrøve!

Amor.

Min Sorg gjaldt ikkun dig — dog nu Farvel!
Thi Mørkets Dække hæves meer og meer;
I Luften synger alt den muntre Fugl
Og kalder Dagen frem med sine Toner.
Farvel min Hustru! Tag mod dette Kys,
Og giv mig det igjen, naar Natten bringer
Dit Øie Hvile og mig atter fører
Paa sine dunkle Vinger til dit Bryst. (Bort.)

TREDIE SCENE

Psyche.

Forsvunden er han — mig han lod tilbage
Saa lykkelig og rig som aldrig før;
Thi dybt i Brystet hviler Længsel nu,
Og Glæden stiger af et nyfødt Haab,
Der gjemmer alle Hjertets skjulte Ønsker:

Hans skjønne Træk, som aldrig end jeg saae,
Skal i forynget Form mit Øie skue;
Hans Kjærlighed til mig fordobles skal,
Skal i en anden Skikkelse gjenfødes;
Og hvad jeg ikke veed og ei tør vide,
Hvad der fordølges i den høie Fader,
Skal aabenbares i det fagre Barn.
Men dette Væsen — o, vidunderlig
Den Fremtidslod, som forud det forjættes!
Thi Lykken bærer det paa sine Arme
Fra Livets første Øieblik, og Glæden
Dets Tinding krandser alt fra Vuggen af.
Saa herligt Livet er, naar Guder skjenke
Til Støvets Børn Udødeliges Lod!

Usynligt Chor.

Over de rindende
Tider og svindende
Menneskeværker;
Over de klagende,
Altid forsagende
Jordiske Slægter:
Vandre, med Blikket
Ætheren maalende,
Klare og straalende,
Evige Guder.
Men deres Sønner,
Jordens de mægtige
Fyrster, hvem prægtige
Gaver blev givet,

Vandre som jordiske
Guder i Livet.
Sorgernes rammende,
Ulykkens flammende,
Flyvende Pile
Susende ile
Mod deres Skjolde:
Sløvede, kolde,
Matte og svage,
Tørne tilbage
De fra de jordiske
Guders Skjolde.
Aldrig gysende,
Gaae de lysende
Fyrster paa Jorden;
Skjæbnens Torden
Bøier dem ikke,
Acherons Bølger
Ei deres Blikke
Døende skue.
Over de rindende
Tider og svindende
Menneskeværker,
Hæver dem Døden
Op til de funklende,
Jorden fordunklende,
Evige Stjerner.

Psyche.

Ja, slig en Fremtidslod, saa skjøn og mægtig,

Forjættes dig, der end ei Lyset seer!
Blandt Jordens Guder er dit Navn alt tegnet. —
(Hun gaaer hen til Vinduet og seer ud.)
Hvor frisk i Østen Dagen bryder frem!
Bag Horizontens fjerne Purpursky
Sig hæver langsomt Solens blanke Skive.
Alt sender rundt den sine gyldne Straaler;
Den dunkle Jord af Slummer vaagner op,
Og ned fra Himlen glider Taagesløret.
Ha, hvilket Syn! Hist seer jeg Zephyr alt!
Igjennem Luftens Hvælving let han flyver
Med Myris og med Leda i sin Arm.
Høit stiger han, saa Øiet knap ham naaer.
Nu daler han — nu synker han herned —
O Glæde! jeg skal atter see Jer, atter
De hulde Ord fra Eders Læber høre!

FJERDE SCENE

Myris, Leda og Psyche.

Psyche.

O mine Søstre!

Myris.

Kjære Psyche!

Leda.

Elskte!

Hvem vi begræd som død.

Psyche.

Nei, Psyche lever,
Og salig hun omfavner sine Søstre.

Leda.

En saadan Reise har jeg aldrig gjort!
Fra Klippen, hvor i Gaar vi tyede op
For Mindets Krands ved Daggry dig at offre,
Bortførte Zephyr os som Hvirvelvinden.
Paa din Befaling, sagde han, det skeete.

Psyche.

Den Høie har fornummet mine Bønner.

Myris.

Mit Hoved svimler end; thi alle Syner
Flød sammen for mit Blik paa denne Fart.
Bestandig Stormens Vingeslag jeg hørte,
Og Skyens Telt mit Øie skued nær,
Mens Jorden udstrakt laa for mine Fødder.

Psyche.

Her hviil dig, hulde Myris, i min Bolig!

Myris (skuende omkring).

Og her din Bolig er — mit Øie blendes
Af denne Pragt.

Leda.

Da himmelhøit han svang os
Igjennem Luften og jeg Slottet saae,
Bestraalt af Morgenrøden i det Fjerne,
Da svulmede mit Hjerte ved din Lykke;

Men da jeg kom til Borgens høie Port
Og vandred over Gaardens Flisegulv,
Med hvide Marmorstøtter rundt om smykket;
Da Hallens søilekrandste Væg jeg skued
Og saae det gyldne Loft, hvis aabne Hvælving
Den klare Morgensol belyste — da,
Da bæved jeg, o Psyche, i din Bolig,
Thi Guders Herlighed er ei saa stor.

Psyche.

Men, o, fortæl mig om den gamle Konge!
Min Fader — end han lever?

Myris.

Ja, i Smerte
Begræder han din Død.

Psyche.

O, han skal trøstes!
Hver Taare af hans Øie skal udslettes!

Leda (der gaaer omkring og betragter Alt).

Er denne Sal, hvis marmorglatte Vægge
Mit Billed kaster straalende tilbage,
Er denne Sal dit Opholdssted, o Psyche?

Psyche.

Nei, her mit Maaltid kun beredes mig.

Myris.

Og denne Kuppel, som et Slør bedækker,

Hvad skjuler sig i den? thi milde Straaler
Mit Øie møder, naar det seer derop.

Psyche.

Et Chor af Stemmer skjuler sig bag Sløret,
Men siig mig, Elskte ...

Leda.

Lykkelige Psyche!

Psyche.

Fortæl om Folket mig, om mine Venner!

Myris.

I Sørgedragt end dine Venner gaae,
Og Folket offrer end til Hekate,
Og beder hende lindre huldt din Smerte
Og skære dine fagre Lokker af.

Psyche.

O, siig de Kjærlige, at jeg er frelst,
At end mit Øie Dagen seer, at Foden
Betraadte ei den dunkle Dronnings Rige.

Leda.

Fortæl din underfulde Skjæbne, Psyche!
Viis os din Rigdom, dine skjulte Skatte!
Før os omkring i Slottets gyldne Sale!

Psyche.

Følg med, I Hulde! Hvad jeg her besidder,
Er Intet dog mod Eders Kjærlighed.

(De gaae ind i den næste Sal.)

Psyche.

Fra dette Vindve af I Haven seer,
Der, stor i Omkreds, strækker sig til Skoven.
Til denne Have bragte Zephyr mig,
Da eensom jeg paa Klippen vented Døden.
Seer I den grønne Plet, af Roser krandset?
Der vaagnede jeg op, da første Gang
Paa dette Sted mit Øie hilste Lyset.

Myris.

See, Leda, hvor de høie Træer bugne
Af gylden Frugt — hvordan fra Green til Green
De purpurklædte Fugle muntert hoppe!
Og hvilken Farvepragt har Blomsterengen!
Og midt paa Engen see det høie Vandspring,
Hvis Straale taber sig i Luftens Hvælving,
Hvorfra som Perleregn den falder ned!

Leda.

Vend imod Krattet hen dit Øie! See!
Seer du den store Flok af brune Daadyr,
Der flyver over Sletten som en Sky?

Myris.

Du rige Søster! Lykkelige Psyche!

Leda.

Siig, hvilken Guddom skylder du din Lykke?
Hvo deler med dig denne Herlighed?

Psyche.

Her lever eensom jeg; kun Sangens Genier

Med deres hulde Toner er mit Selskab.
Men denne Rigdom, som Jer nu fortryller,
Og denne Pragt, er ei min Glæde, Søstre;
Thi hvad der fængsler Øiet første Gang,
Er ved det næste Syn ei meer det samme.

Leda.

Og hvo har tydet dig Oraklets Svar?
Hvor er din Brudgom, Psyche?

Psyche.

Jeg er ene;
Men følg nu med mig gjennem denne Dør!
(De gaae videre.)
Her, Søstre, I mit Badekammer see!

Myris.

Hvor køl og luftig denne Marmorgrotte!
Tyndtsnoede Søiler bære Loftets Buer,
Og blanke som Krystal er Badets Kummer.

Leda.

Men hvorfra komme disse Toner? — Hør!
Snart lyder det som Regn, og snart som Havet,
Naar i en Storm det bryder sig mod Kysten.

Psyche (aabner en Laage).

See, Floden er det, der om Slottet strømmer.
Hist fra det steile Vandfald ned den bruser,
Men her den glider frem med sagte Vover,
Til i den fjerne Sø den taber sig.

Myris (seer ud).
Hvor klart og gjennemsigtigt dette Vand!

Psyche.
Nei stil dig her ved mig! her tæt ved Randen!
See, hvor dit Billed vinker dig fra Bunden;
Men rør dig ei, thi strax da flyer det bort.

Leda.
Igjennem dette Rør gaaer Vandet ind;
Men langs med Væggen sig et andet snoer,
Hvorfra der strømmer ud en liflig Varme —

Psyche.
Det gjemmer Vandet fra den hede Kilde.

Myris.
Men hvortil leder denne hvalte Gang?

Psyche.
Til Slottets store Hal. Kom med, du Kjære!
(Hun gaaer videre; de Andre følge hende gjennem Gangen, hvorfra de træde ind i Hallen.)

Leda.
O hvilken Glands! mit Øie blendes fast.
Rubinrødt hvælver sig det høie Loft;
Og Væggene af dunkelrød Granat
Afspeile Salens hvide Billedstøtter:
Hist Gratierne — og Musachoret hist —
Og hist Apollo blandt Olympens Guder!
See, Myris, hvor det hvide Marmor farves
Af Væggenes og Loftets røde Skjær!

Myris.

Der staaer en Harpe i den fjerne Krog.
Hvo lærer dig Musikens Konst, o Psyche?

Psyche.

En Genius kommer hid i Aftenstunden.
Han viser mig de rette Greb i Strengen,
Og synger jeg, hans Stemme min ledsager.

Leda (trækker et Forhæng til Side).

Siig, hvortil fører denne skjulte Dør? —

Psyche.

Ind til mit Sovekammer. Men følg med!
Stig herfra med mig til Altanen op,
Der har I Udsigt over hele Dalen.

Leda.

Nei, før os ind i dette Kammer først!
Jeg brænder af Begjærlighed. Der inde
Sig vise maa din Brudgoms Hvilested.
Du rødmer, Psyche — O, fordølg os Intet!
Hvor er din Husbond? hvor den stolte Gud?
Thi hvilken Dødelig har slig en Bolig.

Psyche.

Jeg har jo sagt dig, her jeg eensom lever.
Spørg ei, hvor der er Intet, jeg kan svare,
Men følg ad denne Vei mig til Altanen.

Leda.

Nei, viis os først dit Hvilested!

(Hun aabner Døren og gaaer ind; de Andre følge.)

Myris.

O, stille!
Jeg aander knap i denne Helligdom.
Paa dette Tæppe Fodens Trin ei høres;
Igjennem disse farvesmykte Ruder
Kun brudt og dæmpet Lyset falder ind.

Leda (standser for et Maleri).

See, Myris, hvilket herligt Maleri!
Imellem Skovens spredte Træer Diana
Paa Jagt med sine Nymper!

Myris (betragtende det næste).

Venus sku!
I Morgenglands hun stiger op af Havet,
Og Vandet strømmer af de gyldne Haar.

Leda.

Og her Oneiros — see de fagre Drømme!
De flyve rundt i Luften om hans Hoved.

Myris.

Og her Proserpina af Pluto røvet!
See, i det Fjerne Ceres staaer og strækker
Med Taarer sine Hænder imod Himlen;
Og hist Selene paa sin Flugt i Natten,
Fulgt af den store, hvide Svaneflok!

Leda (seer sig om).

Saa her dit Sovekammer er, o Psyche?
Du Lykkelige! — Hist din Løibænk staaer,
Af Elfenbeen og Guld, hvor skjøn og herlig!

Ved Hovedgjerdet Leiets Skytsgud hviler.
Men reent mit Øie blendes — Myris, see!

Psyche.

See ei, o Myris! Psyche beder dig.

Myris (betragtende Statuen).

I Slummer hviler han — den høire Haand
En Fakkel holder, og et Slør den venstre.

Leda.

Ha, det er Hymen!

Myris.

Hymen! — fagre Psyche,
Er her din Husbonds Leie?

Leda.

Denne Dolk,
Som ligger her bag Hovedgjerdet skjult,
Er det dit Vaaben, Psyche, mod den Elskte?

Psyche.

En Dolk? Lad see! — Ja, min er denne Dolk:
Til Skjerm i Nattens Eensomhed jeg har den.

Myris.

Din Rødme og din Taare dig forraader.

Leda.

Hvor er han, Psyche? Dølg det ei for os.

Psyche.

Tro mig, jeg taler Sandhed: Ingensinde

Mit Øie skuet har et Øie her,
Og ingen Skikkelse gik dette Blik
I Nattens stille Dunkelhed forbi.
Men gaae tilbage nu i Salen, hvor
Et Maaltid er beredt for Jer at qvæge;
Og denne Bøn endnu: frit ikke meer!

Leda.

Vær ikke bange vi dig røbe skal;
Som du, o Psyche, ogsaa vi kan tie.

(De gaae videre.)

FEMTE SCENE

(Salen. I dens Midte et Taffel. Myris og Leda træde ind.)

Leda.

Ha, Myris! ei jeg bærer hendes Lykke.

Myris.

Hun er den Yngste af os; dog har Guderne
Ydmyget os i Støvet dybt for hende.

Leda.

Og denne Rigdom, denne Herlighed,
Som knap mit Øie taaler — Alt er hendes,
Mens jeg ved den forhadte Husbonds Side
Foruden Nydelse henslæber Livet.

Myris.

Og jeg, o Leda! — Hvad blev vel min Lod?
En gammel Konges Sygevogterske,

Et Rov for et mistænksomt, skinsygt Øie,
En Gjerrigs Bytte, uden Rigdom selv.

Leda.

Men hun, hvem Alle nys begræd som død,
Hun lever her et Liv som Himlens Guder,
Og nyder levende den Dødes Ære.

Myris.

Og sikkert troer jeg — thi hun selv sig røbed,
Og hvad hun dulgte, viste hendes Leie,
At med en Heros hun formælet er.

Leda.

Nei, Myris, ingen Dødelig er han;
Thi Zephyr tjener ikke Støvets Sønner,
Og slig en Herlighed har Jorden ei.
Men er det sandt, hvad selv hun os fortalte,
At aldrig hun hans Skikkelse har seet,
Da, tro mig, er en Guddom hendes Husbond,
Og hun vil blive Moder selv til Guder,
Mens vi som Dødelige visne hen.

Myris.

Siig, Leda, kan du bære denne Skjændsel?
Skal hun, den Yngste og den Ringeste,
Sig hæve over os? Skal vi foragtes,
Mens hun Guddommeliges Ære nyder?
Skal vi af Tidens svare Byrde tynges,
Og vandre snart med bøiet Ryg mod Graven,
Mens hun, en Guddoms Hustru, hæves skal
Til Stjernerne, og hisset evig leve?

Leda.

Ti, Kjære! og min Plan du høre skal:
Thi mens i Slottet rundt vi nylig vandred,
Mit Øre lyttede til Ates Røst,
Den lærte mig at vende Psyches Lykke,
Naar hun den snart vil miste, til os selv.
Paa hendes Husbond hviler hendes Skjæbne;
Ham skal hun dødelig fornærme, — ham
Skal hun opbringe mod sig, saa han straffer
Med Had og Vrede og Forviisning hende.
Men er hun borte først, da bringer Zephyr
Fra Fjeldets Rand os hid i hendes Sted;
Da dreier Nemesis sit lette Hjul,
Og hvad hun taber, Myris, skal vi —

Myris.

Stille!
Jeg hører Psyches Trin — hun nærmer sig.

SJETTE SCENE

(Psyche. De Forrige.)

Nu vederqvæg Jer, Elskte! Nyd og deel
Her efter eget Tykke Bordets Retter!
Tag, Myris, dette Bæger! — Dig, min Leda,
Jeg krandser her en duftende Pocal,
Hvis Indhold ei omtaage vil din Pande;
Thi mild som Melk er denne lette Viin.
Men at ei Tungen nu skal ene nyde,

Skal mine Sangere jert Øre glæde
Med klare Toner fra det høie Loft. (Hun vinker.)

Sang (fra Salens Kuppel).

Over Skyen, som i Glands sig bader,
Staaer Olymperdrottens gyldne Bord;
Øverst throner Livets høie Fader,
Nederst sidder Musers fagre Chor;
Stolte Guder, straalende Gudinder
Rundt om Bordets Sider tage Plads;
Nympher, med de rosenrøde Kinder,
Varte op for Guder og Gudinder
I det lyse, hvælvede Palads.
Zeus, den høie, griber nu Pocalen,
Ganymedes skjenker Nectar i,
Alle Bægre fyldes rundt i Salen,
Alle bundne Tunger løses fri.
Men begeistret Musers Chor sig hæver,
Sangen toner i den hvalte Sal;
Alles Hjerte af Beundring bæver,
Guders Fader smilende sig hæver,
Rækker Chorets Fører sin Pocal.
Og Apollo tømmer den til Bunden,
Stemmer Lyren saa til Gratiers Dands,
Der begeistrede, med Smiil paa Munden,
Svæve frem i evig Ungdomsglands.
Rosensmykt i Dandsen Haaret bølger,
Mens de kredse rundt det gyldne Bord;
Hvert et Øie dem i Flugten følger,

Guders høie Bifald ei sig dølger,
Musers Toner laane Glæden Ord.

Psyche.

Forbi er Sangen — men du sukker, Leda?
Du ligesaa, min hulde Myris? — Siig,
Hvorfor saa tause, Søstre? — Hvad er hændet?

Leda.

Stor er din Lykke, som det synes, Psyche,
Og dog, naar Alt min Tanke overveier,
Hvor rædselfuld din Lod!

Psyche.

Hvad vil det sige?

Leda.

Nys, da du viste os din Herlighed,
Jeg glemte for et Øieblik min Sorg.
Nu stige atter frem de mørke Tanker,
Og lægge sig som Slanger ved mit Bryst.

Psyche.

Siig, Leda, hvad du veed, og ængst mig ei
Med gaadefulde Ord.

Leda.

Saa viid da, Psyche!
At den Gemal, ved hvem dit Hjerte hænger,
Kun lidt er værdig til din Kjærlighed.

Psyche.

O, Kjære, tal ei slige Ord: du veed jo,
At uden Selskab her jeg eensom lever.

Leda.

Hvad Læben vil fordølge, Øiet siger;
Men frygt ei for din Hemmelighed, Psyche!
Jeg kom ei hid som Speider; kun mit Hjerte,
Som bæver for dig, tvinger mig til Ord.

Psyche.

Og hvilken Frygt betynger da dit Hjerte?

Leda.

Den Død, som blev dig spaaet, dig snart indhenter.

Psyche.

Du vil mig skræmme kun.

Leda.

Saa hør nu Alt,
At ei du dine Søstre skal anklage
I Dødens Time, naar din Skjæbne kommer:
Din Husbond er de Dødeliges Skræk,
Er et Uhyre, rædselfuldt at skue,
Hvis Rov er Mennesker, hvis bedste Drik
Er Blod, som af det varme Hjerte strømmer.

Psyche.

Afskyeligt! Din Læbe lyver, Leda!

Leda.

O, at du talte sandt! Hvor gjerne taalte
Jeg ei din Vrede, hvis jeg frelste dig;
Men husk Oraklets Ord, thi end bedrog
Apollos Røst ei Menneskenes Børn.

Psyche.

Siig, veed du Mere? thi jeg frygter ikke.

Leda.

Nu vel! Saa viid, at Landets Folk har seet
I Morgenstunden din Gemal, som baded
I Floden sig, naar Slottet han forlod.

Psyche.

O, taler sandt du?

Leda.

Ei din Tvivl mig krænker,
Thi hvilken Skjæbne er vel haard som din.
Men udspørg Myris, hvis ei mig du troer.

Psyche.

Ha, Myris, er det saa?

Myris.

Ja, hulde Psyche!
Ham Fiskerne og Jægerne har seet:
Hans Skikkelse var rædselfuld, hans Øie
Var glødende som Ild, og Blodet drypped,
Som paa et Rovdyr, fra hans Tunge ned.

Psyche.

Jeg Ulyksalige! — Ha, derfor skjulte
Sit Aasyn han for mig — og derfor kom
Med Natten han, og iilte bort med den;
Og derfor bød han mig en evig Taushed,
Og derfor frygted han de hulde Søstre,
At ei de skulde Alt mig aabenbare!

Leda.

Ja, derfor, Psyche, bandt hans Ord din Tunge.

Psyche.

Men ei min hele Nød endnu I veed;
Et knapt fremspiret Liv til mit er knyttet,
Et Liv, som favnes vil af evig Nat,
Er for den lyse Dag mit Blik først lukket.

Leda.

Jo, Alt, Ulykkelige, Alt vi veed;
Thi saa har Guden tydet sit Orakel,
At ei blot du, men Den, som du vil føde,
Skal finde Døden for Uhyrets Haand.

Psyche.

O Jammer, større end jeg bærer den!

Leda.

Men end er Redning mulig, elskte Psyche!

Psyche.

Nei ingen Frelse! Hans er Magten her.
Paa Flugt er ei at tænke. Blot et Skridt,
Saa staaer han bag mig, og hans Hævn mig rammer.
O, den Forfærdelige! jeg ham seer,
Som da paa Klippens Top, forladt af Alle,
Mit Øie gjennem Nattens Mulm ham saae —
O, mine Søstre, var jeg den Gang død!

Leda.

Hør mig, o Psyche, end er Frelse mulig:
Gav dig ei Skjæbnen selv den Dolk i Haanden,

Hvormed du løse kan det grumme Baand?
Naar Natten kommer, naar i Søvne hviler
Din frygtelige Husbond ved din Side,
Da reis fra Leiet dig paa sagte Fod,
Bøi hen dig over ham og sving din Dolk,
Og send til Tartarus den Rædselfulde.

Psyche.

O, Leda, hvilke Ord!

Leda.

Brug kjækt din Dolk,
Til Værn for Livet og til Skjerm mod Døden.

Psyche.

Nei, ingen Redning meer!

Leda.

Du tvivler, Psyche?
Husk paa, at ei dit Liv det ene gjelder.

Psyche.

Jeg vil — men bliv hos mig, forlad mig ei,
Staae mig i Nødens Time bi, o Søstre!

Myris.

Nei, vi tilbage maae til Fjeldets Tinde.
For længe tøved vi, og alt vor Fader
Formoder død som dig de andre Døttre.

Leda.

Os Zephyr venter hist i Slottets Forgaard,
Hvor alt til Flugt han breder ud sin Vinge.

Farvel! Fat Mod, o Psyche! Følg mit Raad,
Thi kun i det er Frelse.

Myris.

Bæv ei, Psyche!
O staa ei modløs saa! Siig os Farvel,
Til bedre Tider atter vil os samle.

Psyche.

Farvel — (Myris og Leda bort.)

SYVENDE SCENE

Psyche.

Hvad har jeg hørt? Som Lynet det mig traf!
Det skrækkelige Budskab knap jeg fatter.
Han, som jeg meer har elsket end mig selv;
Hvem alle Tanker gjaldt, for hvem mit Hjerte
Med Ærefrygt og med Beundring slog;
Hvis Ord i Natten var de gyldne Stjerner,
Hvortil fra Jorden op min Aand sig svang;
Hvis Kjærlighed var meer end Himlen mig,
Hvis Ønske var min Lov, hvis hulde Bøn
Mit Hjerte fængsled som en Guddoms Villie:
Han — Guden i mit Bryst, den høie, herlige —
Forvandlet til et rædselfuldt Uhyre,
Hvem jeg indvie skal til Dødens Nat!

Men jeg har intet Valg — ei for mig selv
Jeg bruger denne Dolk, som Skjæbnen gav mig;

Et andet Liv, en anden Sjæl, som Lyset
Endnu ei seer; en anden mægtig Røst,
Der, stum endnu, dog taler høiere
End alle Stemmer i mit eget Hjerte —
Ja, denne Røst af den Ufødte driver
Til blodig Daad min magtesløse Haand,
Og kalder, lig den fjerne, dybe Torden,
Frem i min Sjæl Forfærdelse og Gru. (Knæler.)
Forbarm dig over mig, du Guders Fader!
Hvis Blik igjennemtrænger Nattens Mørke,
Hvis Øie skuer Støvets mindste Værk:
Forbarm dig over mig! Lad Atropos,
Naar denne Dolk jeg svinger, Saxen hæve,
Og fra den Frygtelige mig befrie!
Lad Thanatos sig nærme ved min Bøn,
Og bære, hyllet i det dunkle Dække,
Til Tartarus min rædselfulde Brudgom! (Reiser sig.)

Choret.

Over Skyer din Stemme
Gaaer til evige Stjerner,
Hvor, paa dræbte Titaners
Blødende Hoveder, Skjæbnens
Mørke Gudinder hvile.
Klotho Guldtenen holder,
Lachesis Traaden spinder,
Den, som binder til Livet
Menneskers flygtige Sjæle;
Men i det Fjerne venter
Atropos, bøiet af Alder,

Krandset med graanede Lokker,
Væbnet med Dødens Sax.
Guders og Menneskers Fader,
Holdende Skjæbnens Vægtskaal,
Skuende Skaalen synke,
Vinker som Lynet i Natten;
Parcen hæver sit Vaaben,
Traaden hun sønderskærer,
Da er Menneskelivet
Svundet, og Øiet brister.
Tusindfold Jammer og Nød
Truer den Dødelige,
Medens han vandrer paa Jorden:
Armod, Hunger og Pest,
Tvedragt, Anger og Frygt,
Sværdhug og blinkende Spyd;
Men om end samtlige Guder
Sluttede Kreds, for at skjerme
Menneskets uvisse Liv:
Intet formaaer ham at frelse,
Hæver den evige Parce
Saxen paa Skjæbnens Bud.

Psyche.

Hun alt den hæver! Truende den blinker!
Den blanke Dolk mig Frygten gi'er i Haand,
Og frem, som mod en Afgrunds Rand, mig driver
Den Angst, der nu mit Hjerte fast omspænder.
Ja, Eumeniderne jeg skuer alt!
De ryste Lokkerne paa deres Hoved,

De fjernt sig holde, som mit Bud de vented,
Men kun et Vink, og strax de styrte frem! (Bort.)

OTTENDE SCENE

Genierne.

Første.

Gjennem Borgen, i sin Qval og Qvide,
Vandred Psyche med betynget Fod;
Med sit Hjertes Angst hun saaes at stride,
Hver Gang sukkende hun stille stod:
Ingen Ro dog Frygten hende lod,
Og i hendes Kind, den marmorhvide,
Steg og svandt det febervarme Blod.

Anden.

Som et Løv i Stormen dybt hun bæver,
Som det knuste Rør hun bøiet staaer,
Naar for Tanken frem det Billed svæver,
Hvori Frygtens Vanvid Sjælen naaer:
Hendes Husbond, som mod hende gaaer
Vild og voldsom, mens han Dolken hæver,
Som i hendes Hjerte dybt han slaaer.

Tredie.

Piint af Angst i Slottets stille Sale,
Flygter hun i Skovens Hvælving ud,
Gjennemstreifer Tornerosens Dale,
Saarer blodig Fodens fine Hud;
Og som daaret reent af Skrækkens Gud,

Bringe hende Lundens Nattergale
Selv i Fløitetoner Dødens Bud.

Alle.

Saa i Jammer seer hun Dagens Straaler
Synke ned bag Skyens Purpurbræm,
Medens Natten af de fulde Skaaler
Mørkets Strøm udgyder over dem.
Mørket driver atter Psyche hjem,
Hvor, mens Dødens bittre Qval hun taaler,
Lampen hun og Dolken tager frem.
— Stille nu! thi Amor hist sig nærmer
Med de svævende, de lette Fjed:
Skulderkappen Pilekog'ret skjermer,
Buen ved hans Side hænger ned;
Øiet, straalende af Kjærlighed,
Gjennem Luftens dunkle Hvælving sværmer,
Kinden, som i Længsel, blusser hed.

NIENDE SCENE

Amor (kommer).

Saa staaer jeg atter i mit stille Slot,
Hvor med de sænkede, de sorte Vinger
Den tause Nat er ind ad Døren traadt.
Dyb Stilhed Huset udenfor omringer,
Og her har Slummergudens lette Finger
Med sagte Tryk den Huldes Øie lukt.
En mægtig Længsel mig tilbage bringer;

Saa snart i Vesten jeg saae Dagen slukt,
Som af sig selv min Vinge hæved sig til Flugt.
Mig seer ei Psyche, dækt af Søvnens Bind,
Men let mit Øie Mørket gjennemtrænger
Og skuer Smilet paa den Fagres Kind.
Ei ovenfra mig Lyset vinker længer,
Min Stjerne vugges nu af Drømmens Gænger,
Og i mit Hjem den mig tilsmiler sødt.
Tidt ved dens milde Glands mit Øie hænger,
Naar Psyche hæver sig paa Leiet blødt,
Ja, tidt har Stjernen da i hendes Blik jeg mødt.
Tys! var det ikke Nattergalens Sang? —
Fra Haven fjernt den trænger til mit Øre
Og hilser mig med hulde Toners Klang.
Ei Mørket disse Toner kan tilsløre,
Dem kan saa klart som jeg den Elskte høre,
Dem har i Eensomheden hun til Trøst.
Den svundne Glæde de tilbageføre,
Naar de forkynde, som med Haabets Røst:
Med Natten, Psyche, kommer Amor til dit Bryst!

(Gaaer ind.)

TIENDE SCENE

(Efter en lang Pause træder Psyche med sagte Fjed ud fra Sovekamret. Hun gaaer hen i Hjørnet af Salen, og henter frem af et Skjul en Dolk og en svagtblussende Lampe.)

Psyche.

Nu er det Tid; thi dybt i Slummer hviler
Den Frygtelige. Fra hans Side sneg

Med sagte Skridt jeg mig, og her er Maalet. —
Men hvorfor ryster paa min Haand jeg saa?
Hvi stiger atter for mit Øie frem
Det hulde Billed, som jeg selv mig danned,
Før mine Søstres Ord med Gru mig fyldte:
Hiint Billed af den herlige Gemal?
Igjen jeg seer det: veemodsfuldt det staaer
Med lyse Lokker om den hvide Skulder,
Med Fingren paa de rosenrøde Læber,
Og vinker ad mig med alvorligt Blik.
Nei, nei, du fordums Elskede! ei dig
Skal Livet jeg berøve; ikke dig,
Som jeg tilbeder end, skal denne Haand
Til Orcus sende ned. For hiint Uhyre,
Som truer med den rædselfulde Død
Ei mig alene, men et andet Liv,
For ham er denne Dolk, men ei for dig!

Hvad hæver mig? — Som om en Guddom styrked
Min Villie ved sin Nærhed, saa jeg føler
Ved Skrækkens Tanker nu min Kraft at voxe.
Omkring min Isse svæver Hævngudinden;
Med Slaget af sin Vinge hun mig rører,
Og høit mit Haar hun løfter i sin Harm.
Saa kom da, min Gudinde! Styrk mig Armen!
Og du, o skarpe Staal, du som mig Skjæbnen
I Nøden gav til Redning og til Frelse,
Vær du som Lynet i min svage Haand!
Suus gjennem Natten hen og træf hans Hjerte,

Og bring fra mig det dræbende Farvel!

(Hun gaaer igjennem de aabenstaaende Døre ind i Sovekamret, nærmer sig Sengen og løfter Dolken med bortvendt Hoved.)

Nu — nu — dog jeg vil see den Frygtelige,
At ei min Haand skal feile —

(Hun holder Lampen op for Sengen, hvor Amor slumrer, og styrter skjælvende paa Knæ.)

Høie Guder!
Hvad seer jeg! — Er mit Blik da ei fortryllet?
Er det da ei en Drøm, der Øiet daarer,
Saa det for Tartarus Elysium seer?
Er dette Sandhed? — Fryd, som vil mig dræbe!
Han, han, den høie Amor, er min Husbond:
Hans Vaaben og hans Skjønhed mig det siger!

(Tabt i Beskuelsen.)

Hvad var mit Hjertes Billed imod dette,
Hvad hvert et jordisk Syn, som jeg har skuet,
Mod denne Guddoms lyse Majestæt?
O, faure Kinder, dækt af gyldne Lokker,
En Himmel, skjult bag Morgenrødens Slør!
O Rosenlæbe, hvoraf Smilet fødes,
Mens Høihed throner paa den hvalte Pande!
Men Lyset grumt sig skjuler — hulde Øine!
Jeg seer igjennem Dækket eders Straaler,
Som Stjerners Glimt igjennem Nattens Sky.
Her hænger Buen med den gyldne Streng,
Og der ved Siden ligger Pilekog'ret.
Hvor skarp og skjøn enhver af disse Pile,

Der bringe Menneskene Fryd og Sorg!

(Rører ved en af Pilene og ridser sig i Fingeren.)

Jeg bløder — tag min Bod og mig tilgiv!
Din Piil forraader mig din Guddomsmagt;
Med større Kraft mig Flammen gjennemgløder,
Og Taaren af mit Øie trænger frem. —
— Hvor trygt han slumrer. Hviil, o hviil, du Elskte!
Kun som en Drøm lad mig din Læbe kysse,
Og med min Lampe flygte saa igjen —

(Hun bøier sig ned for at kysse ham, hvorved en Draabe Olie falder fra Lampen paa Amors Skulder. Han vaagner.)

Amor.

Hvad Smerte vækker mig af Nattens Slummer? —
Ha, Psyche med en Lampe og en Dolk!
Dit Øie funkler — dine Hænder skjælve;
Vil du mig myrde, Psyche? —

Psyche.

Amor, Naade!
O, Naade for din Hustru, som dig elsker.

Amor (staaer ud af Sengen).

Ha Furie! er det din Kjærlighed?
Er det den Troskab, som du har mig svoret?
Du feige Morderske, som lister dig
Med Søvnen til den Værgeløses Leie!

Psyche.

O, straf mig kun, men tilgiv mig min Skyld!

Amor.

Nei ingen Naade, rædselfulde Psyche!

Den Dolk, som du har røvet fra mit Leie,
Er Vaabnet, hvormed Troløshed jeg straffer,
Naar Menneskenes Bøn om Hævn mig naaer.
Du selv nedkaldte Hævnen over dig,
Og Baandet mellem os er sønderskaaret.

Psyche.

Hør mig, du Høie, hør mig før du dømmer!

Amor.

Alt veed jeg, og jeg vidste det forud:
Af dine Søstres Ord blev du bedaaret;
Af dem forført, har du din Troskab sveget,
Har overtraadt mit Bud om evig Taushed;
Af dem forledt, har denne Dolk du hævet
Med blodig Lyst imod mit Hjerte —

Psyche.

Hør mig!
Og lad mig døe, hvis ei du kan tilgive.

Amor.

Ei bøier jeg, o Psyche, Skjæbnens Villie;
Dens Bud du hørte, den Gang jeg dig bad
At staae taalmodig Prøven ud til Enden.
Du lokked mig en Ed af mine Læber,
Og hvad du daarlig vilde, har du naaet.
Vi sees ei meer! Bag Hjemmets Muur skal aldrig,
Som før i Kjærlighed, vi huldt forenes.
Fra denne Stund min Vei er skilt fra din,
Mit Øre døvet er for dine Bønner,

Og ei min Hilsen Natten meer dig bringer,
Naar her i Stilhed hæver sig dit Suk.
Paa Jorden skal forladt du eensom vandre!
Men jeg mig svinger til Olympens Salé,
For hos de hulde Muser at forglemme
Dit Hjertes Falskhed og din Troløshed. (Bort.)

ELLEVTE SCENE

Psyche.

Det er forbi! min Dom han afsagt har;
Ved ingen Bod min Brøde kan udsones,
Og til en qvalfuld Eensomhed jeg dømmes.
Men jeg vil ikke leve — denne Jammer,
At skilles evig, og dog altid møde
I Hjertet hans Erindring, ei jeg bærer.
O Herlige, som mig forstøder, tag
Mit sidste Suk som sidste Troskabspant!
Dig elsker jeg! Mig Døden selv berøver
Ei denne Tanke: jeg var Amors Hustru,
Ei denne Trøst: jeg een Gang var dig kjær.
Med dig drog Livet bort og Haabet svandt,
Og hvad der før var rædselfuldt, min Død,
Er nu det Eneste, som jeg begjærer!

(Aabner en Dør, som fører ud til Floden.)

Du klare Bølge, som i evig Fart
Mod Havet ruller, modtag du mit Støv,
Og vask min Pande reen for hver en Brøde,
Og bær mig i din bløde Arm til Hades!

Snart vil jeg træde i det dunkle Rige,
Hvor selv en Skygge, Skyggerne jeg møder;
Og spørger mig en stille Røst: hvo er du?
Da svarer jeg: den Psyche, ak, hvem Amor
Har elsket, og hvem Amor har forstødt. —
Men nu Farvel, du Lykkens glade Bolig,
Som uden ham er bittre Qvalers Hjem!
Til dine Mure jeg endnu betroer
Det sidste Afskedssuk til min Gemal,
Den sidste Bøn, at han vil mig tilgive.

(Kaster sig i Floden — Lampen slukkes.)

Choret (fra det Fjerne).

Hjertet, det kjærlige,
Vugges
Under de rindende Vande;
Øiet, det herlige,
Lukkes
Under den døende Pande.
Bølgen skjuler vor Lyst!
Hvad er tilbage? —
Dæmpet af Klage
Mindets den eensomme Røst!

TREDIE AKT

FØRSTE SCENE

(En Kyst af Landet. Foran ruller Havet, hvori Floden, der strømmer ned fra Dalen, falder ud. Tidlig Morgenstund før Solens Opgang. Tre Nymper: Aja, Kora og Eulimene, tilligemed Phantasus, sidde og fiske; de to Første med et Net ved Floden, de andre To med Angler ved Havet.)

Kora (synger):

Mig fortryller Nattens dunkle
Høitidsdragt,
Naar fra gyldne Stjerner funkle
Glands og Pragt,
Naar de mørke Skygger stige
Tause frem,
Og de sidste, ængstelige
Straaler vige
Bort som Taager mellem dem.
Da sig aabner Hjertets Kammer,
Længe lukt;
Mindets Lys i Mørket flammer
Dobbelt smukt;

Stilhed nærmer sig fortrolig,
Øiet gaaer
Op til Guders klare Bolig:
Fast og rolig
Borgens Stjernehvælving staaer.

Aja.

Mest jeg elsker Dagens fulde
Straaleglands;
Livets friske, Haabets hulde
Blomsterkrands,
Og den lette Flod, som dandser
Perlereen
Langs med Skoven ned, der standser,
Der bekrandser
Bølgen med sin grønne Green.
Mildt sig aabner Glædens Øie,
Liv og Lyst
Med de fulde Toner bøie
Hvert et Bryst;
Amor da hvert Hjerte fritter:
Høit han leer,
Naar bag Skovens grønne Gitter
Frem han titter,
Og den muntre Faun han seer.

Eulimene.

Mig kun lokker Aftnens Rødme;
Da hver Barm,
Svulmende af Længsels Sødme,

Hæves varm.
Brudte dale Solens Pile
Matte ned,
Og mens Krigens Mænd sig hvile,
Stjerner smile
Til de Unges Kjærlighed.
Sagte rinder Dalens Kilde
Klar forbi;
Fuglen fløiter Elskovs stille
Melodi;
Rundt om Bækken Nymper sove,
Maanen rød
Bryder gjennem dunkle Skove:
Kildens Vove
Aabner Straalerne sit Skjød.

(Solen staaer op i Horizonten.)

Phantasus.

Bølgen skummer,
Morgenhavet, vakt af Slummer,
Klæder sig i hvide Slør;
Duggens Vande
Glide ned ad Nattens Pande
Og i Luften Perler strøer.
See, fra Østens blanke Stjerne,
Fra det Fjerne,
Paa et Leie af Koral,
Svømmer, over Bølgen gynget,
Kæmpestor og Tang-omslynget,
Frem en Purpur-Muslingskal.

Midt i Havet,
Halv af Bølgerne begravet,
Skallen standser,
Og dens skumbedækte Pandser
Aabner sig, et Øie lig;
Mørket svinder,
Lyset funklende oprinder,
Og Auroras unge Kinder
Under Laaget vise sig;
Stille sødt den Hulde sover,
Brystet svulmer fuldt og ømt,
Havets Vover
Mumle om hvad hun har drømt.
Hurtig nu paa spredte Vinger
Søvnen sig i Veiret svinger,
Og fra Leiet, koldt og haardt,
Selv hun springer,
Stryger med sin Rosenfinger
Haarets gyldne Lokker bort:
Himlens Bue,
Jordens Dale,
Skovens Sale,
Bjerge, Høie,
Lyset suge
Af det straalerige Øie,
Af de varme Kinders Blod;
Medens Bølgerne neddykke,
Sagte trykke
Tusind Kys paa hendes Fod,
Og hun selv det Blik udsender,

Der bestraaler Land og Kyst og Bugt,
Hvor den Sky, som Glandsen arved,
Hurtig vender
Purpurfarvet
Imod Vesten sig paa Flugt.
See, hvor Vinden
Dobbelt rød nu kysser Kinden!
Luften hendes Ild ei dræber,
Den kun fanger hendes Suk,
Mens de rosenrøde Læber
Drikke Morgenhimlens Dug;
Og i Havet ud hun springer,
For at dæmpe Hjertets Brand
Dybt i Badet, der omringer
Skallens perleklædte Rand.
Smilende hun Bølgen tynger:
Høit den gynger,
Og den slynger
Halv med Skjælven, halv med Lyst,
Blødt omarmet,
Blidt opvarmet,
Bæltet om Auroras unge Bryst.

A j a.

See, hvor Skummets Perler, runde, bløde,
Rødme ved de lyse Bølgers Dands!

K o r a.

See, hvor Engens Blomster, nys saa døde,
Leve op igjen i Morgenglands!

Eulimene.

See, hvor Østens Roser, purpurrøde,
Slynge sig om Himlen som en Krands!

Alle Tre.

Lyset alle Farver nu forynger!
Høiere sig hæver Jordens Barm,
Mens den rødmende Aurora gynger
Med sit friske Smiil i Bølgens Arm.

Aja.

Stille, Søstre! Hvad er det jeg seer?
Hist paa Floden frem en Qvinde svømmer:
Øiet lukket er, som om hun drømmer,
Fod og Haand sig rører ikke meer.

Kora.

Strømmen snart i Nettet hende fører;
Men en Guddom over Bølgens Top
Hendes blege Hoved holder op,
Saa den vaade Seng det ei berører.

Phantasus (som nærmer sig med Eulimene).

Kun til hendes Skulder stiger Vandet,
Dog er Læben blaa, som død hun var.
Hurtig, Søstre! Nettet træk paa Landet! —
Som vor Fange vi nu hende har!

(De drage Nettet op.)

ANDEN SCENE

(Psyche. De Forrige.)

Eulimene.

End bedøvet hviler hun, og Armen
Kraftesløs i Græsset synker mat;
Kold er Kinden, koldere dog Barmen,
Ak, af Livets Varme reent forladt.

Aja.

Nei, hun vaagner — see, hun aabner stille
For den klare Dag igjen sit Blik!

Kora.

Atter ruller Blodets varme Kilde,
Atter hendes Kinder Farve fik!

Phantasus.

Atter Læbens Rose frisk udspringer,
Atter Pulsens Slag fornemmer jeg.
Hør! hun sukker — Sukket op sig svinger;
Ned mod Døden meer hun bøies ei.

Kora.

I den køle Morgenluft hun bæver,
Tynget af det vaade Klædebon.

Aja.

See, mod Jorden støtter hun sin Haand!
Op fra Græsset hun sig langsomt hæver.

Psyche (skuende omkring).

Siig, hvor er jeg? — Tog i Favn mig Døden?

Har mig Livet og dets Angst forladt?
Seer jeg i Elysium Morgenrøden,
Trøsterinden for den lange Nat? —

Eulimene.

Nei, dit Øie skuer end Aurora!
End din Læbe føler Zephyrs Kys,
Og af nyligfødte Børn af Flora
Leiet redtes, hvor du hvilte nys.
Denne Dug, som her dig Kinden væder,
Det er Lunas Graad i Nattens Sal;
Det er Jorden, som din Fod betræder,
Moder til din Glæde og din Qval.

Psyche.

Ja, Erindring vender nu tilbage,
Fylder med sin Smertesstrøm mit Bryst;
Atter hører jeg den dybe Klage,
Som et Echo af mit Hjertes Røst.

Aja.

Jag den mørke Skygge fra din Pande!
Hviil dig trøstig kun ved Haabets Barm!
Thi en Guddom over Flodens Vande
Bar dig, frelst fra Døden, i sin Arm.

Psyche.

Ak, fra Døden er jeg frelst til Smerte!
Ak, fra Undergang til Jammer kun!
Atter sidder Pilen i mit Hjerte,
Atter ligger Sukket paa min Mund.

Kora.

Hør mig du, hvis Øie Taaren tynger,
Du, hvis unge Sjæl er Sorgens Rov:
Hist bag Løvets Hegn, hvor Fuglen synger,
Dybest inde i den dunkle Skov,
Boer den gamle Pan, den vise Hyrde,
Som for alle Smerter kjender Trøst;
Han skal lette dig dit Hjertes Byrde,
Læge med sit Fløitespil dit Bryst.

Phantasus.

Og igjennem Skoven skal jeg lede
Til den glade Hyrdegud din Fod,
Skal dig vise hver en Fuglerede,
Hver en Muldvarp under Træets Rod.
Alle Veie jeg i Skoven kjender,
Ofte gik jeg paa den krumme Sti,
Der paa Engen foran Hulen ender,
Hvor den klare Kilde gaaer forbi.

Psyche.

Ræk mig Haanden! jeg med dig vil følge.

Aja.

Pan, den vise, skal dig give Raad.

Phantasus.

Søstre, pas imens ved Havets Bølge
Paa min Angel og min Medetraad!

(Gaaer bort med Psyche.)

Kora.

Nu til Arbeid atter, hvor den friske

Bølge skummer i den dybe Strand!
For i Havets rørte Vand at fiske,
Atter Net og Angel ud fra Land!
Anden Mading sætte vi paa Krogen,
Stramme Snøregarnet fast og tæt;
Kun herind, I Fisk! men ikke Nogen
Slipper ud igjen af vores Net.

Nympherne.

Ja, til Arbeid atter, hvor den friske
Bølge skummer i den dybe Strand!
For i Havets rørte Vand at fiske,
Atter Net og Angel ud fra Land!

TREDIE SCENE

(Tyk Skov. Phantasus og Psyche.)

Psyche.

Dybt fører du mig ind i Skoven, Lille!
Alt længe vandred vi, og tæt og tættere
Det dunkle Dække hvælves over os.

Phantasus.

Snart er den halve Vei tilbagelagt,
Og snart den mørke Hvælving vil fortyndes,
Og Lyset gjennem Løvet skinne frem.

Psyche.

Men denne Stilhed skrækker — hvor er Frelse,
Hvis frem den vilde Ulv af Krattet brød?

Phantasus.

Stol trygt paa mig!

Psyche.

Paa dig? — Og hvem er du,
Som, skjøndt et Barn, dog kjender ei til Frygt?

Phantasus.

Mit Navn er Phantasus; den gamle Nyx
I denne Skov mig fødte. Her min Vugge
Stod høit i Træets Top, af Grenen gynget.
Her lærte jeg de muntre Fugles Sprog,
Thi hver en Morgen kom de til mit Leie
Og bragte Føde mig i deres Næb.
Men da jeg større blev, jeg førtes til
Den gamle Pan, som lærte mig at tolke
Den klare Kildes Rislen og hver Susen
Af Vinden, naar den Skovens Løv bevæged.
Hos ham henleved jeg min Barndoms Dage,
Kun mine Søstre, som vi nys forlode,
Og Skovens fagre Nympher var mit Selskab;
Dog kom hver Aften i Besøg min Moder,
Som tog paa Armen mig og kjæled for mig,
Og mig fortalte tusind Eventyr.
Da hørte jeg om mine ældre Søstre,
Om Nattens mørke Døttre, om de fjerne,
Ukjendte Brødre, som jeg aldrig saae.
Hvad Jord og Himmel skjuler og bevarer,
Min Moders Ord mig aabenbared, thi
Hun gammel er og kjender alle Ting.
Hun skued Venus, der af Havet steg,

Og var til Stede den Gang Amor fødtes;
Hun mægtig er, den gamle hulde Moder,
Og mig af Alle allermest hun elsker,
Thi jeg er hendes alleryngste Søn.

Psyche.

Saa hun til Stede var ved Amors Fødsel? —
Om Amor, ak, fortæl mig hvad du veed!

Phantasus.

Og kjender Amor du?

Psyche.

Ei meer — ei mere.

Phantasus.

Før Amor blev, fortalte mig min Moder,
Var Jorden øde og Olympen stille,
Og Livet sagte kun i Alt sig rørte.
Da skete det, at Skjønhedens Gudinde,
Da hun en Nat paa Havets Bølger kjørte,
Af hvide Svaner trukket og omhvælvet
Af Stjernehimlen, dybt i Slummer sank.
Hun drømte, at den gamle Uranos
Steg ned af Luften og omfavned hende,
Og talte disse gaadefulde Ord:
»En Søn du føde skal, hvis Lige Himlen
Endnu ei saae og aldrig meer vil skue;
Hvis Kraft selv Tordenguden føle skal,
Hvis Skjønhed selv vil overgaae hans Moders,
Hvis Liv skal Livet tusindfold forynge,

Og bringe Dødelige Lyst og Qval;
Men ingen Landse skal hans Hænder føre,
Og intet Sværd, thi Buen er hans Vaaben,
Og Buens vingelette Piil hans Magt.« —
Da vaagned Venus — og i hendes Skjød
Den høie Amor laa, et lille Barn,
Med rosenrøde Kinder, gyldne Lokker,
Og Øine dunkelblaa som Havets Dyb.
En Krands af Skum hang om hans lyse Haar,
Men trilled ned ad Kinderne som Perler,
Da første Gang mod Stjernerne han saae.

Psyche.

O, veed du Mere? Intet mig fordølg!

Phantasus.

Da til Olympen ham hans Moder bragte,
Begyndte der i Lysets høie Sale
Et andet Liv; thi Gratierne kom
Af Skyen frem og dandsed om hans Vugge,
Og Museme sig viste første Gang.
Men Nympherne opdrog den lille Amor,
Hvem tidt som Barn de førte hid i Lunden,
Til Leg med mig og mine fagre Søstre:
Da bar han alt sin Bue og sit Kogger,
Med Pile fyldt, som selv han havde dannet
Af Fuglefjer og Nattergales Næb.
Og ofte gik vi sammen gjennem Landet,
Og naar han saae de smilende Hyrdinder,
Han skød i Hjertet dem sin lette Piil:
Da gik i Taarer deres Latter over,

Til Liljer sig forvandled Kindens Roser,
Høit under Sløret hævede sig Barmen,
Og skjælvende og sukkende de stod.
Jo meer de ængstedes, des gladere
Vi Begge blev, og naar til sidst de sank
I Græsset ned og væded det med Taarer,
Vor høie Latter gjennem Skoven klang.

Psyche.

Hvad, Amor lo ved Menneskenes Sorg?

Phantasus.

Ja, den Gang var saa flygtig han som Fuglen,
Og lille var han, knap saa stor som jeg.
Men da fra Jordens Dale Bønner steg
Til Zeus om Naade for de unge Hjerter,
Lod Livets Fader frem Anteros komme,
En Søn af Venus, smilende som Amor.
Og snart Anteros voxte og blev stor;
Men Dag fra Dag blev ogsaa Amor større,
Og vandred stille med sin yngre Broder,
Thi Begge meer end Alt hinanden elsked,
Og Begge kappedes i Liv og Vext.
Fra den Tid af jeg saae ei Amor meer,
Dog har min Moder mig fortalt, at han
Er tidt alvorlig nu og kjender Taarer
Og Længsels dybe Suk saa godt som Smiil.
Men hvad — du græder? Hvorfor græder du?

Psyche.

De gamle Sorger ængste nu mit Hjerte.

Phantasus.

Græd ei, men hør nu efter hvad jeg siger:
Snart er ved Maalet vi, kun denne Bro,
Der smal og krum sig hvælver over Floden,
Er mellem os og Hyrdegudens Bolig.
Men denne Bro er farlig at betræde;
Hvis Svimmel dig et Øieblik betager
Og Foden glider, styrter du i Dybet.
Thi bøi dit Hoved ned, at jeg om Panden
Dig binde kan mit Slør. Med det for Øiet
Gaaer tryg du over Broen ved min Haand.

Psyche.

Gjør som du vil, thi Faren bedst du kjender.

(Phantasus tager sit Slør af Skulderen og binder det Psyche for Øinene.)

Phantasus.

Skrid fremad nu, just som min Haand dig fører.

Psyche.

Men hvor forandret er den dunkle Skovvei!
Ukjendte Syner vexle for mit Blik.

Phantasus.

See op til Høire! — Siig mig hvad du skuer.

Psyche.

Jeg skuer fjerne Bjerge, hvor paa Randen
Af Klipperne et Chor af Piger dandser.
Knap røre de med Foden Fjeldets Tind,
Mens frit i Luften Klædebonnet flagrer.

Phantasus.

Det er de skyomslørte Oreader,
Der evig unge boe paa Bjergets Top.
Men see i Dybet ned, mod Flodens Bølge!

Psyche.

En Flok af Nympher seer jeg der at svømme;
Med Siv omkrandsed' er de mørke Lokker,
Der sværve lig et Slør paa Vandet hen.
Og hist ved Bredden Andre hvile sig,
Som fast i Armen holde gyldne Kummer
Og store Krukker, hvoraf Vandet strømmer.

Phantasus.

Najaderne det er. Men sku til Venstre,
Mod Egeskoven hist!

Psyche.

O hvilket Syn!
Ved hvert et Træ jeg seer en Nymphe sidde
I græsgrøn Dragt med Liljekrands om Panden,
Og som i Slummer sænker hun sit Hoved,
Mens rundt om Stammen hendes Arm sig snoer.
Hun rører sig — o see! med eet bevæged
Sig Kronens Løv; med eet de slanke Grene
Sig bøied dybt, og hør! fra Stammens Bark
Der strømme klare Toner os i Møde.

Phantasus.

Det er Dryadens Sang! Med Træet født,
Den glade Nymphe synger mens det blomstrer,
Men visner Træet, hendes Liv er endt.

Psyche.

Og vender opad jeg mit Blik mod Luften,
Jeg tusind Fugle seer, som ei jeg kjender,
Og Skikkelser, som aldrig før jeg skued.

Phantasus.

Det er de høie Guders Sendebud,
Der flyve rundt til alle Verdens Kanter,
Og bringe Budskab til de Dødelige,
Og atter Bønner til Olympen hjem:
De lyse hist er gyldne Haab, og hine,
Som flyve stormende, er Hjertets Ønsker,
Og hine dunkle bære Nattens Drømme.
Men stands nu her! Vi alt er over Broen.
Nu lad mig løse Sløret af din Pande,
Thi Pans den dunkle Grotte seer jeg hist.

(Han løser Sløret af Psyche.)

Psyche.

Hvordan! Paa een Gang alle Syner svundne!

Phantasus.

Og dog er meer end Drøm hvad du har skuet.
Men følg nu med mig over Sletten hen!
I Græsset seer jeg Pan; han ligger stille,
Og sig fornøier med sit Fløitespil.

Psyche.

Han vender sig herom.

Phantasus.

Han alt har seet os!
Afsted! Han vinker ad os med sin Fløite.

FJERDE SCENE

(Pan, Phantasus og Psyche.)

Phantasus.

Hil Skovens Pan!

Pan.

Hvad fører dig, o Søn,
Saa tidlig hid?

Phantasus.

En Gjest jeg her dig bringer.

Pan.

En stille Gjest! (Til Psyche.) Med hvilket Navn dig nævne?

Psyche.

Du Psyche skuer, Amors Elskerinde,
Hvem den Guddommelige fra sit Hjerte
For evig har forstødt.

Phantasus.

Ha, Psyche du?
Hvis Rygte bredte sig i Verden rundt,
Hvis Skjønhed vakte selv Gudinders Avind!

Pan.

Og hvad har ledt din Fod til mig, o Psyche?

Psyche.

De fagre Nympher priste høit din Viisdom;
Thi gik med Phantasus jeg hid fra Havet,
At hente Raad og Trøst og Bistand her.

Pan.

Alt hvad dig hændte, veed jeg. I Olympen
Din Skjæbne godt er Guderne bekjendt,
Og mig min Fader Hermes den fortalte.

Psyche.

Hvis Alt du veed, saa ræk mig Hjælp i Nøden,
Thi hvert et andet Haab mig svigter nu.
Ja, hvis du Kjærlighedens Lyst har kjendt,
Og al den Qval, som den en Sjæl bereder,
Naar med den Elskede den flygter bort;
Hvis du har skuet i et Blik, som fyldte
Med Længsel dig, og seet det lukkes til;
Hvis du har lyttet til en kjærlig Stemme,
Der pludselig sin Mildhedstone tabte
Og haard og streng forkyndte dig din Dom,
Da fatter du den Nød, som jeg nu prøver.
Skaf Hjælp og Raad! Led mig til Trøstens Væld!
Og lad mig lære af dit vise Ord,
Hvordan jeg atter vinder Amors Hjerte,
Hvordan jeg soner hvad jeg har forbrudt.

Pan.

Kom hid, o Psyche! Hviil dig her i Græsset,
Og lad mig stryge Haaret fra din Pande,
Og skue dybt dig i det klare Blik;
Thi denne Magt jeg fik, at see i Sjælen.

Phantasus.

Ha, gamle Pan, fortæl mig hvad du seer!

Pan.

Hvad nu jeg skuer, ikke du forstaaer;
Men vel jeg seer, at denne Sjæl er reen,
Og at ei Brøden har dens Skjønhed plettet.
Thi vær kun freidig, Psyche! Hvis dig lykkes
Den stolte Venus at forsone, som
Dig ene hader af de høie Guder,
Da vil du atter vinde Amors Hjerte,
Og dermed Lykken, som for dig gik tabt.

Psyche.

Men hvor skal da den Himmelske jeg søge,
Og hvilket Ord formilder hendes Harm?

Pan.

Naar Dagen helder, selv jeg vil dig lede
Til Venusborgen, hvor i Glands hun troner;
Dog hvad du der maa gjøre, for at bøie
Gudindens vrede Hjerte til Forsoning,
Det kan dit eget Sind kun lære dig.

Psyche.

Men hvis hun ei forsones, da, o Pan!
Da giv mig Raad, hvor jeg den Død skal finde,
Som jeg i Floden har forgjæves søgt.

Pan.

Som Jordens Døttre du er utaalmodig,
Og rolig veed du ei din Sorg at bære,
Skjøndt alle Sorger ligne Nattens Skygger,
Der een Gang flygte vil for Dagens Glands.

Thi viid, at ogsaa jeg, hvem her du seer,
Har prøvet Elskovs Smerte og bevarer
De sørgelige Minder i mit Bryst.

Phantasus.

Og det har aldrig du mig sagt! Fortæl mig
Din Kjærlighed.

Psyche.

Lad mig din Skjæbne høre,
At den kan styrke Haabet i mit Bryst.

Pan.

Saa viid, at ei jeg stedse her har boet,
Og ikke altid levet her som Hyrde.
Som Bjergbeboer tidlig alt jeg fulgte
Til Indien den høie Bacchus og
Som Kriger i hans Hær vandt Roes og Hæder.
Da jeg tilbage kom, var Jagt min Lyst:
Ved Dag og Nat paa Bjergene jeg streifed,
Mit Maal var Vildtet i de dybe Huler
Og Fjeldets Ged paa Klippens høie Tind.
Da skete det en Aftenstund, at jeg,
Der træt af Jagten gik til Floden Ladon
For mig et Bad at tage, skued Syrinx,
Den skjønne Nymphe, som i Græsset laa.
Hun saae mig ei, men gjennem Buskene
Betragted jeg den Fagre, medens Luna
Med milde Straaler fængsled hendes Blik.
O, hvor er Ord, som tolke dette Syn!
Som du, o Psyche, var hun ung og deilig,
Og som den lyse Maane venlig blid.

Jeg traadte frem, at tolke høit min Elskov,
Men da hun skued mig, hun hurtig flygted,
Thi hæslig som jeg var, jeg skræmmed hende.

Phantasus.

Siig, var du den Gang skægget, Pan, som nu?

Pan.

Ja, vildt om Hovedet mig Haaret hang,
Mig Skægget naaede ned til Bæltestedet,
Og allerede furet var min Pande.

Psyche.

Men hvilken Ende fik din Kjærlighed?

Pan.

En sørgelig! thi skjøndt med varme Bønner
Den hulde Nymphe daglig jeg bestormed,
Blev hende meer og mere jeg forhadt.
Sit Øre lukked hun for mine Ord,
Og naar hun fra det Fjerne saae mig komme,
Drev Synet af mig hendes Fod paa Flugt.
Da hændte det en Morgen, at jeg atter
I Skoven hende traf, med Krandsen flettet
Omkring de mørkebrune, lange Haar.
Vildt svulmed Hjertet i mig af Begjær,
Og vildt forfulgte jeg den lette Syrinx,
Der flygted ilende med Stormens Fart.
Saa løb omkap vi gjennem Skoven hen,
Og alt hun vakled paa sin Fod, og snart
Jeg drømte mig den Hulde ved mit Hjerte,

Thi Flodens Bølger standsed hendes Løb:
Da sank i Knæ hun og bønfaldt sin Fader,
Flodguden, om at bringe hende Frelse,
Og til et Sivrør pludselig forvandlet,
Da jeg mig nærmed, stod ved Floden hun;
Men Vinden rørte Sivets Top, og Toner,
Som aldrig før jeg hørte, aldrig siden,
Igjennem Luften veemodsfulde klang.

Psyche.

Du arme Pan!

Pan.

Til Jorden sank jeg ned,
Og mens jeg græd, det slanke Siv jeg brød,
Og af de brudte Rør jeg sammenføied
Til Trøst i Nøden denne Hyrdefløite.
Paa den jeg spilled, hver Gang Sorgens Minder
Sig nærmed til min Sjæl, og Smerten løste
I hulde Toner da sig lifligt op.
Men Jagten og det vilde Liv blev mig
Fra denne Stund forhadt, og jeg blev Hyrde
Og Hyrdefolkets Lærer her omkring.

Psyche.

Og er du trøstet nu for al din Sorg?

Pan.

Den stille Skov jeg daglig nu beskuer,
Og hvad mig Guder i min Ungdom lærte,
Da mig Udødeliges Lod blev skjenket,
Det lærer jeg de unge Hyrder nu;

Men nærmer stundom sig en mørk Erindring,
Forvandler jeg ved Fløiten den til Glæde.
Seer du, o Psyche, denne Fløite — Syrinx
Jeg kaldte den til Minde om min Elskov —
Fra den udstrømmer Trøst og Harmoni.

Psyche.

O lad mig høre disse Toner, Pan!

Pan.

Syng du, o Phantasus, og jeg skal følge
Din Stemme med de blide Toners Klang.

Phantasus.

Nei munter skal din Tone mig ledsage!
En Sang om Amor vil jeg Psyche synge,
Og fylde hendes Sjæl med Gudens Lyst.

Pan blæser paa Syrinx til Sang af
Phantasus.

Fjernt i Tiden,
Da kun liden
Amor var;
Da med Dukken
Ham til Vuggen
Nympher bar;
Da hans Blikke
Endnu ikke
Flammer tændte,
Det en Midnatsstund sig hændte,
Hvad min Moder skuet har,

Alt var stille,
Hos den Lille
Nymphen sad:
Træt hun sover,
Barmens Vover
Skilles ad;
Sløret viger,
Brystet stiger,
Løsnet ruller
Haaret ned om Hals og Skulder,
Sænket dybt i Søvnens Bad.
Ud af Sengen
Venusdrengen
Let da staaer;
Thi som Lynet
Skjønhedssynet
Her ham slaaer;
Høit han fryder
Sig, og bryder
Af sin Vugge
Gængen nu, den høire smukke,
Gylden som hans gyldne Haar.
Glad i Aanden
Han i Haanden
Holder den,
Gaaer saa stille
Til den milde
Nymphe hen;
Maaler Barmen,
Og ved Armen

Gængen bøier,
Og som Brystet den forhøier,
Ud og ind og ud igjen.
Da til Skue
Kom en Bue,
Livets Trøst,
Som betvinger,
Naar den klinger,
Hvert et Bryst.
Nymphens Hjerte
Gav den Smerte;
Fra en Vugge
Tog den med sig Drøm og Sukke,
Gudens Glæde gav den Lyst.

Psyche.

Jeg Buen kjender, som du synger om;
En af dens Pile har til Blods mig ridset.

Phantasus.

Ja farligt er det, blot at røre ved den.

Pan.

Nu hviil dig, Psyche; thi naar Dagen helder,
Den lange Vandringsvei dig forestaaer.

(De gaae ind i Grotten.)

FEMTE SCENE

(Venus' Palads. Venus paa sin Throne. I Baggrunden Nymph er. Paa Thronens nederste Trin sidder Amor.)

Venus.

Siig, standser ei endnu din Klagestrøm?

Amor.

Deelt mellem Sorg og Fryd, jeg vel maa klage.
Bestandig Psyches Billed seer jeg for mig,
Snart blegt og skjælvende, som da i Natten
Jeg selv forkyndte hende Skjæbnens Dom,
Og klart min egen Grusomhed jeg læser
I Billedets de smertefulde Træk;
Men nærmer atter sig det lyse Haab,
Som hæver Fremtids Dække for mit Øie,
Og viser mig min fagre Hustru smykket
Med Evighedens lyse Diadem:
Da frydes jeg, som stod ved Maalet hun,
Da følger Tanken hende høit til Himlen,
Hvor Guders Fader hende Skaalen rækker,
Til Randen fyldt med Livets friske Drik.

Venus.

Men end o Amor, er ei Timen kommen;
End hænge Skjæbnens tvende Skaaler lige,
Og ingen Gud, selv ikke Himlens Konge,
Kan bøie Vægtens Tunge som du vil.
Selv maa din Hustru Skjæbneloddet lægge
I Lykkeskaalen, og den Seierskrands,
Der smykker de Udødeliges Tinding,
Hun selv maa vinde, hvis dit Haab skal krones.

Amor.

Jeg veed det, men jeg frygter ei for Psyche;
Thi som de Himmelske hun modig er,
Og trofast som de bedste Dødelige,
Og rig paa Kjærlighed som ingen Anden.

Men du, o Venus, du hvem det blev givet
At prøve hendes Tro i Livets Trængsler,
Vær ei for streng imod den Angerfulde,
Og knus ei reent den sorgbetyngte Sjæl!

Venus.

Hvor er dit Hjerte daaret nu af Elskov,
Hvor er dit Øie blindt, naar ei du seer,
At kun i Flammerne kan Guldet luttres.
Dybt hun ydmyges skal; den sidste Rest
Af Stolthed jeg af Brystet vil udrydde;
Spot, Haan, Foragt skal hendes Hjerte døie;
I Støvet skal hun bøies; denne Skjønhed,
Som Verdens Læbe før saa høit beundred,
Skal nøgen blegne for mit strenge Blik.
Alt skal hun gjennemgaae, fra Trin til Trin,
Ja lære kjende selv den mørke Død;
Thi først i Døden det sig vise vil,
Om hun er værdig til en evig Lykke,
Om Alt hun tabe kan, for Alt at vinde.

Amor.

Men jeg den Hulde styrke vil i Prøven:
Den halve Vægt, som hendes Skulder tynger,
Den halve Sorg for Psyche vil jeg bære.

Venus.

Vel veed jeg, at din Magt har hende frelst,
Da hun fortvivlet styrted sig i Floden,
Og Nympherne af Bølgen hende drog;
Men først naar Underverdnen Psyche fængsler,

Vil Lænken løses, som dig selv nu binder;
Vil atter Magt du faae, til frem at træde
I jordisk Form for Dødeliges Blik.

Amor.

Men useet hendes Vei jeg tør omsvæve,
Og nære Haabets Gnist, at ei den slukkes.

En Herold (træder ind).

For Slottets Port, o Venus, Psyche staaer,
Og dig begjærer hun at faae i Tale.

Venus.

Før hende frem! (Heralden bort.)

Amor.

Her knæler jeg for dig!
Vær ikke haard mod Psyche, skaan den Hulde!

Venus.

Din Bøn jeg agter ei. Men fly, o Amor!
Din Hustru kommer, hvem du ei tør møde.

Amor.

Ja, lad mig flye! thi ei mit Hjerte bærer,
At see ydmyget Den, jeg elsker høit. (Bort.)

Venus.

Forsamler Jer, o Nympher, om min Throne!

(Nympherne nærme sig og stille sig paa begge Sider af Venus, medens Psyche føres ind.)

SJETTE SCENE

(Venus og Psyche.)

Venus.

Nærm dig, o Psyche!

(Psyche træder skjælvende frem med udslagne Haar, og knæler foran Thronen.)

Psyche.

Venus! himmelske
Og høie Herskerinde! Skjønheds Dronning!
Hvem Havet fødte og hvem Jorden ærer,
Hvis Lov boer paa de Dødeliges Læber:
O, bøi dit Øre naadigt til min Bøn!

Venus.

Saa jeg er skjøn i dine Øine, Psyche,
Og himmelsk paa din Læbe — du, hvem Alle
Til Himlen hæve for din Deilighed,
Hvem Landets unge Hyrder kalde Venus
Og fast tilbede som de høie Guder.
Kom! Lad dog ei saa bange! Knæl ei, Psyche,
Men nærm dig dristig kun! Bestig din Throne,
Og jeg i Støvet vil for dig mig bøie,
Og række dig mit Skjønheds-Diadem. —
Du tier — stolte Psyche, intet Svar?
Fortjener Gudens Moder ei et Ord,
Og har din Slægtning Intet du at sige?
Hvad, græder du? Græd ei, du Himmelske!
Kast ei de dyrebare Perler bort,

Hvormed du kjøbe kan saa mange Hjerter.
Vær ei forsagt! Du er jo Amors Hustru,
En halv Gudinde, deilig selv som Venus.
Fra Gudens Slot du kommer jo — gav Amor
Dig Budskab til sin Moder? — Svar mig, Psyche!

Psyche.

O, spot ei Smerten, som mit Hjerte ængster!
Alt har jeg tabt, og kun det sidste Haab
Paa dig, guddommelige Dronning, hviler.
O, sænk dit Øies Straaler naadigt ned!
Du Himmelske! forbarm dig over mig,
Og lad endnu en Gang mig Amor skue!
Et Suk til ham, saa vil jeg gjerne døe,
Et Blik endnu, saa lad mit Øie lukkes,
Et Ord kun, som Tilgivelse mig bringer,
Lad saa hver Glædeslyd for mig forstumme!
— See, dybt i Støvet knæler jeg for dig,
Din Fod jeg kysser — stød mig ikke bort,
Forstødt af dig, har intet Haab jeg mere.

Venus.

Hvor flyde Ordene dig let fra Læben!
Din Kind den blusser, og dit Øie flammer.
O Skade, at ei Jordens Sønner see dig
I denne Time; dybt i Støvet faldt de,
Og offrede til Psyche som til Venus.
Men kast dit Klædebon, og lad mit Øie
Din underfulde Skabning see, thi Rygtet
Fortæller, at den Gratiens selv fordunkler.

Psyche.

O, hav Medlidenhed med den, som sørger!

Venus.

Nei, Psyche! — Amors Hustru, som du kaldes,
Tør vel sin Deilighed hans Moder vise.
Kast Klædebonnet af og løs dit Bælte!
Hvad — tøver du? — Ha, Nymper, tving den Stolte!

(Nymphcrne klæde Psyche af.)

Psyche.

Er du saa grum, o Venus? Ingen Naade,
Kun Hævn jeg læser i dit mørke Blik.

Venus.

Nu, Rygtet har ei overdrevet, Psyche!
Som Marmor hvide skinne dine Lemmer,
Og krusede de brune Lokker falde
Dig over Svanebarmen som et Slør.
Høit hæver sig dit unge Bryst — din Midie
Er smækker som et Siv, og rund er Armen,
Og kort og smal din Fod, og fiin din Haand.
Seer du, o Psyche, jeg dig ei misunder,
Thi høit min Læbe priser jo din Skjønhed;
Og jeg begriber nu, at Jordens Sønner,
Naar denne Deilighed du blotted for dem,
For dig selv Himlens Venus kunde glemme.

(Hun staaer op.)

Nu græd ei, Psyche! thi foruden Selskab
Du bliver ei, skjøndt jeg dig nu forlader;
Paa alle Væggene du Speile seer,

Og tusinddobbelt skuer du dit Billed,
Og kan fortrylles af din egen Glands.
Men derhos vil jeg tvende Genier sende,
Som skal dig Eensomheden her forkorte:
Mod deres hulde Toner bøi dit Øre,
Og luk ei Hjertet til for deres Trøst!

(Venus bort, fulgt af Nympherne.)

SYVENDE SCENE

(Psyche ene. Hun sætter sig taus ned paa Thronens Trin og skjuler sit Ansigt med Hænderne. Sorg og Længsel, to Genier, træde ind og stille sig hver paa sin Side af hende.)

Længsel.

Husker Amors
Fagre Kinder,
Du, o Psyche?
Og hans Øies
Guddoms-Straaler,
Og hans røde
Rosenlæbers
Friske Glands?
Og hans Arm, den bløde, kjærlige,
Og hans lyse Lokkers herlige,
Gyldne, dufterige Krands?

Psyche.

O, hvilke Minder kalder du tilbage!

Sorg.

Aldrig mere
Vil du skue

Amors Øie!
Aldrig mere
Skal hans Arm dig
Huldt omslynge,
Skal du hvile
Ved hans Bryst;
Ei hans Aande, mild og luftende,
Ei hans Mund, som Blomster duftende,
Vækker meer dit Hjertes Lyst!

Psyche.

O, smertefulde Gjenlyd af min Klage!

Længsel.

Husker Amors
Omme Sukke,
Du, o Psyche?
Og hans Læbes
Varme, hulde,
Trøsterige,
Tonefulde,
Søde Ord?
Og hans Bøn, den kjærligt stammende,
Og hans Kys, det heftigt flammende,
Naar han Kjærlighed dig svor?

Psyche.

O, maa jeg denne Lykke nu erindre!

Sorg.

Aldrig mere
Vil hans Stemmes

Klang du høre,
Vil hans milde
Ord dit Hjertes
Længsel stille,
Vil hans varme
Kys du faae;
Ei din Taare nu, den rindende,
Ei dit Suk, i Luften svindende,
Til den Herlige kan naae!

Psyche.

Slet ud, o Taare, disse Sorgens Ord!

Længsel (holder et Speil for Psyche).

Seer du Amor?
Hist han flyver,
Ud mod dig sin
Haand han rækker,
Armen strækker
Han i Smerte
Mod dit Hjerte,
Fordum hans;
Tag min Vinge nu, den hævende,
Flyv til Amor, til den svævende,
Som dig vinker i sin Glands!

Psyche (reiser sig).

Ja, laan din Vinge mig! Til ham jeg maa!
O, stands mig ei! Paa Flugt, paa Flugt til Amor
Kun ved hans Hjerte kan jeg Hvile faae.

Sorg (vender Speilet om).

Seer du Døden
Hist sig nærme?
Ned den fører
Over Floden
Dig til Hades,
Hvor du aldrig
Gudens Billed
Skuer meer:
Han mod Himlen svæver smilende,
Du mod Døden vandrer ilende
Did, hvor Skygger kun du seer.

Psyche.

Nei, selv i Døden skal jeg ei ham finde!
O ræk — o ræk en Draabe mig af Lethe,
At jeg kan Alt forglemme og forgaae!

(Synker til Jorden.)

Sorg

(kaster et mørkt Slør over Psyche, bøier sig over hende og synger:)

Om den Dødeliges Vugge,
Moderleiet redt saa nær,
Sværmer alt med stille Sukke
Sorgernes den mørke Hær.
Lette Taarer Øiet dugge,
For det første Smiil at dræbe;
Skriget aabner Barnets Læbe
Med det første Morgenskjær.
Og naar Barnets Tid er runden,
Ungdoms korte Lyst forbi,

Falmet Krandsen, som var vunden,
Svundet Elskovs Trylleri —
Ak, naar Drømmen er forsvunden,
Som just Livet skulde smykke:
Gjemmer selv den døde Lykke
Dødens Sorger indeni.

FJERDE AKT

FØRSTE SCENE

(Vild Bjergegn. Amor træder op.)

Amor.

Her lad mig standse! Her er Stedet jo,
Hvor paa sin Vandring hun forbi maa komme;
Igjennem denne Kløft sig Stien snoer. —
Min Fod er træt. Som Høgen jager Duen,
Har Angst og Uro drevet mig omkring,
Og ingen Glæde gjeste vil mit Bryst,
Før Psyches Prøvetid er heelt til Ende.
Forgjæves steg jeg op til Guders Bolig;
Tom var mig Himlen, thi hun var der ikke,
Og Musers Sang kun vakte Længsel efter
Endnu en Gang at høre hendes Røst.
Forgjæves tyede ned jeg dog paa Jorden
Og blanded mig igjen i Livets Vrimmel,
Thi hvert et Syn, som minded mig om hende,
Mig viste kun den Elskede som tabt.
Da mærked jeg, at Sorg boer allevegne,

Men Trøsten kun i Eensomhedens Skjød.
Hvor eensomt her! Rundt om mig nøgne Klipper;
Ikkun en enkelt Plet, hvor Græsset spirer,
Et enkelt Træ, hvor Ravnen eenlig sidder,
Og hæs og hungrig skriger efter Rov
Midt paa den øde Vei til Dødens Rige.
Men dog paa denne Vei mig Trøsten møder!
Thi denne Vei skal hendes Fod betræde,
Paa denne Sti hun vandre skal, naar Hermes,
Hvem mine Bønner kaldte fra Olympen,
Til Underverdnens Porte hende fører.
Men stille! Op fra Dybet lød en Røst —
Ja, min Forventning hun i Møde kommer!
Hist gjennem Kløften stiger alt den Hulde
Og nærmer langsomt sig ved Gudens Haand.
Afsted, at ei mod Skjæbnens Bud hun seer mig!
Til Fjeldets steile Rand jeg vil mig svinge,
Og mens i Dybet her hun gaaer forbi,
Vil jeg, i Bjergets Taageslør indhyllet,
Usynlig følge hendes stille Gang.

ANDEN SCENE

(Hermes og Psyche komme vandrende.)

Hermes.

Skjælv ei, o Psyche! thi en Gud mig sendte,
For paa din Smertes-Vei at staae dig bi.

Psyche.

Og du min Fod til Hulen lede vil,
Der fører gjennem Jorden ned til Hades?

Hermes.

Ja velbekjendt mig Veien er; thi viid,
At til din Følgesvend du Hermes har,
Der fører bort de Hedenfarnes Sjæle,
Og viser Veien dem til Plutos Slot.

Psyche.

O, saa forbarm dig ogsaa over mig,
Og lær mig Dødens Smerter at betvinge,
Thi knap formaaer mit Hjerte dem at bære.
Men har fra Dødens Angst du løst min Sjæl,
Da viis mig Vei til Underverdnens Dronning,
Den mørke Hekate, til hvem mig Venus
Med Bøn og Budskab her nu skikker ned.

Hermes.

Og hvad,. o Psyche, er dit Ærende?

Psyche.

Hos Dødsgudinden skal jeg Æsken hente,
Der indeslutter skjulte Tryllekræfter,
Som fast kan holde det Forgængelige.
I denne Æske gjemmes Skjønhedsmidlet,
Der Jordens Skjønhed evig frisk bevarer;
Og hvo som eier denne Skat, kan aldrig
Af Tiden bøies: evig ung og deilig
Hun vandrer i de Dødeliges Chor.
Men kun bag Døden, kun hos Hekate
Kan Æsken hentes. — Mig, o Hermes, sendte
Gudinden ned til Orcus efter den.

Hermes.

Det var paa denne Vandring, jeg dig traf,
Da du paa Jorden sad, og hede Taarer
Ad dine blege Kinder strømmed ned?

Psyche.

Ja, Døden gik med Taarer jeg i Møde;
Thi tung den sidste Hilsen er til Livet,
Er fattigt end paa Glæde dette Liv.
Men vel jeg veed, at kun min Undergang
Forsoner Skjønheds Dronning, skjøndt jeg bar
Taalmodig alle Plager, som hun sendte,
Og alle Byrder, som hun lagde paa mig;
Thi stedse leved Haabet i min Sjæl,
At jeg til sidst dog vilde Amor møde.

Hermes.

Og hvormed plaged dig da Gudens Moder?

Psyche.

Fra første Dag, jeg kom til hendes Borg,
Hun tvende Genier mig til Selskab gav,
Der uafladelig mit Hjerte ængsted,
Idet med himmelsk Fryd de snart det fyldte,
Og snart det saarede med Smertens Braad.
Ei blot i Venusborgen de mig fulgte,
Men selv i Skoven ud blandt vilde Dyr,
Naar der jeg sendtes ud, for Bær at sanke.
Thi aldrig Ro den Himmelske mig lod,
Til hvert et Ærende, som Farer bragte,
Hun brugte mig, og stedse var jeg lydig,

Thi Kjærlighed mig styrked paa min Gang.
Mest var til Qval mig dog min Morgenvandring,
Naar jeg til Fjelds blev skikket, hvor blandt Drager
Og Kryb og Slanger Kilden vælder frem,
For til Gudinden Skjønhedsvand at hente.
Da vented hver Gang jeg min sidste Stund;
Men hver Gang faldt paa Fjeldet jeg i Slummer,
Og naar jeg vaagnede, var fuld min Kande.
Midt i min Nød, da følte jeg mig trøstet,
Som var en Gud mig nær i al min Jammer,
Som lytted til mit Suk en evig Magt.
Men tidt paa Veien Skræk og Angst betog mig.
Naar da ved Skovens Strøm jeg stod, der bruser
Med fulde Bølger ned fra Klippens Tinde,
Jeg vilde søge Døden i dens Skjød:
Dog neppe hæved jeg min Fod til Springet,
Da var det, som flk alle Vinde Stemmer,
Som hørte jeg i Luften Amors Røst,
Og ned i Graad jeg sank ved Træets Rødder,
Til Sorgen var i Taarer smeltet hen.

Hermes.

Du hulde Psyche!

Psyche.

Mange Dage svandt
Saaledes hen for mig i Suk og Taarer;
Men da jeg ingen Frelse skued meer,
Da ingensinde Amors Blik jeg mødte,
Blev svagt og svagere mit Hjertes Haab,
Og nu er reent det svundet. Ned til Døden

Mig Venus sender nu: det mørke Rige,
Hvorfra ei nogen Sti tilbage fører,
Skal skjælvende og mat min Fod betræde.

Amor (usynlig).
End lever Haabet for din Sjæl at glæde!

Psyche.
Ha, hvilken Røst! — O Hermes, hørte du
De klare Toner, som fra Luften lød
Og sig i Bjergets Gjenlyd tabte brat?

Amor.
End er ei Psyche af sin Ven forladt!

Psyche.
O Trylleri! Maa Amors Røst jeg høre
I denne Time før min sidste Stund?

Hermes.
Ja, nær dig Guden er, skjøndt ei du seer ham;
Alt hvad din Sjæl nu ængster, han fornemmer.

Psyche.
End er ei Psyche af sin Ven forladt!
O var det muligt! Skal jeg Amor møde,
Ei blot paa Dødens Vei, men bag dens Nat? —
Du Elskede, som skjuler dig for mig,
O tal igjen i Toner til mit Øre,
Lad atter mig din milde Stemme høre!
(Efter en Pause.)
Nei, ingen Lyd afbryder Luftens Stilhed.

Hans Røst forsvandt; men Haabet, som den fødte,
Her i mit Hjerte vil jeg holde fast.

Hermes.

Ja gjør det, Psyche! Men følg nu med mig,
Til Træet hen, der skygger over Brønden,
Hist hvor den klare Kilde sprudler frem.
Der hviil et Øieblik din trætte Fod;
I Græsset ned dig sæt, mens jeg dig lærer,
Hvordan du Dødens Rædsler skal betvinge,
Og uskadt gjennem Dybet finde Vei.

Psyche.

Ja, gyd mig Mod i Sjælen med dit Ord!
Her vil jeg hvile! her blandt disse Blomster,
Der lokke Øiet huldt med Glands og Farve.
Siig, Hermes, hvilket Navn har denne Blomst?

Hermes.

Narcissus kaldes den.

Psyche.

Hvor dybt den bøier
Sin ranke Stængel med den lyse Krone,
Som om den vilde speile sig i Brønden.

Hermes.

Den søger ogsaa Dybet, som du selv.
Men hør nu efter, hvad du har at gjøre,
For at ei Dødens Rige skal dig fængsle,
Naar over Grændsen først din Fod er traadt.

Psyche.

Ja lær mig Døden i min Død at undflye!

Hermes.

Naar gjennem Hulen, hvortil jeg dig fører,
Du eensom vandret er, da seer dit Øie
En Slette, som ved Floden Styx sig ender,
Hvor Færgemanden Charon du vil møde.
Før du til Overfart hans Baad betræder,
Ræk taus af disse Mynter ham den ene,
Og naar fra Orcus hjem igjen du vender,
Betal den anden ham i Færgeløn;
Thi uden Løn sin Baad han løser ei. —
Naar da paa Flodens Vand du vugges, Psyche,
Da hverken tal, ei heller see dig om,
Thi bag ved Baaden vil en Skygge svømme,
Der trygle vil om Bistand og om Frelse;
Og naar paa Hades' Bred i Land du stiger,
Hvor du en Flok af gamle Koner seer
Ved Væven syslende, som vil dig bede,
At hjælpe og til Haande dem at gaae,
Da gaa dem taus forbi; thi Alting skeer,
For af din Haand at lokke disse Brød,
Hvormed du Dødens Vogter tæmme skal,
Og hvis du mister eet, er du fortabt.
Paa høire Bred af Floden nu du skuer
Den mørke Plutos Slot, og foran dette
Med trende Ho'der Cerberus at ligge.
Vildt gjøende med sine trende Struber
Den springe vil mod dig; men ræk kun Brødet
Den stille hen, og træd ad Porten ind.

Her vil en Skygge føre dig til Salen,
Hvor Hekate, den strenge Dronning, troner.
For hende røgt dit Ærende fra Venus,
Og bed om Æsken, fyldt med Skjønhedsmidler;
Men modtag ei den Spise, hun dig byder,
Thi smager du en Mundfuld, er du bunden
Foruden Redning fast til Mørkets Hjem.
Har hun til Afsked let berørt din Pande
Og rakt dig Gaven hen, da gaa tilbage;
Men lad af intet Syn dig lokke bort
Fra Veien og af ingen Lyd dig skrække.
Gaa taus igjen forbi de blege Skygger,
Ræk hen til Cerberus det andet Brød,
Til Charon giv den anden Mynt, men vogt dig,
At ikke du i Dybet Æsken aabner,
Og finder Døden, hvor du nær var Frelsen.

Psyche.

O Hermes, dybt i Angst mit Hjerte bæver!
Ved dine Ord forsvundet er mit Mod,
Og alt mit Blod forvandler sig til Iis
Ved Tanken om den mørke Charon og
Den vilde Cerberus og Dødens Dronning.
Ei tør til Hekate mit Blik jeg hæve;
Min Haand vil skjælve, naar hun den berører,
Mit Øie briste, naar det møder hendes,
Og Frygt og Rædsel lamme vil min Fod,
Saa den ei meer til Lyset finder Vei.

Hermes.

End har du Valget, Psyche. Ingen Gud

Dig tvinger mod din Villie. Vend tilbage,
Fortæl den høie Venus al din Jammer,
Og stig blandt Dødelige atter ned,
Og lev, foruden Amor, uden Smerte.

Psyche.

Foruden Amor leve — Hvilken Afgrund
Oplader du, o Hermes, for mit Blik!
Hvad er selv Dødens Svælg med al sin Smerte,
Med al sin Nød, der sammenknuger Hjertet,
Med sine vilde Syner, mod den Afgrund,
Hvor kun en evig Tomhed har sit Hjem,
Hvor i et evigt Tab hvert Haab gaaer under,
Hvor Livet er en evig langsom Død,
Og Hjertet i hvert Slag sit Savn fornemmer.
O Hermes! hvor er her et Valg at træffe?
Ræk mig din Haand! thi modig vil jeg følge.
Det Fremtidsliv, hvis Tomhed du mig viste,
Har vakt hver Kraft, der slumred i min Sjæl.
Et nyfødt Haab sig rører i mit Bryst;
Høit skal det løfte mig paa stærke Vinger
Mod Evighedens Stjerner, naar min Fod
Fra Lyset stiger ned i Mørkets Rige!

Hermes.

Og jeg skal lede dig til Dødens Port,
Hvorfra du Veien eensom vandre maa.
Men end til Afsked drik af Kildens Bølger,
At du maa styrkes til din lange Vandring.

(Psyche bøier sig ned over Brønden, øser Vand med Haanden og drikker.)

Psyche.

Hvorhen, o Hermes, nu?

Hermes.

Ad denne Sti,
Og snart ved Fjeldets Grændse vil du staae.

Psyche.

Saa hav nu Tak, du Træ, som gav mig Skygge!
Hav Tak, o Kilde, af hvis friske Bølger
Jeg øste Styrke til den tunge Gang!

(Gaaer bort med Hermes.)

TREDIE SCENE

Amor (kommer frem paa Veien).

Bort vandrer hun — see, meer og meer hun svinder,
Igjennem Kløften ned hun stiger alt,
Hvor Bjergets Taage, som mit Øie blinder,
Nys som et Dække over Dybet faldt.
Men hendes Minde lever overalt!
I Græsset Fodens lette Spor jeg skuer,
Med Luften hendes Aande jeg indsuger,
I Himlens Glands afspeiles hendes Kinder,
I Skyens Flugt det Savn, hun har fremkaldt.
Ak! hvi mod Skyen løfter jeg min Pande?
Det Haab jo svinder, som jeg stirrer paa.
Til Brønden ned! ned til de stille Vande,
Der gjennem Dybet nu lig Psyche gaae!

For dem min Lyras Strenge vil jeg slaae,
Indtil jeg seer Najaden op at dukke;
Hun paa sin Bølge skal min Længsel vugge,
Hun i sit Bæger skal en Drik mig blande,
Hvoraf det syge Haab kan Kræfter faae.

(Han gaaer ned til Brønden, tager af sin Skulder en lille Lyra, sætter sig paa Randen og synger:)

Lyt til Lyrens Toner
Her fra Brøndens Rand,
Du, hvem Skummet kroner
Bag det sølvblaa Vand:
Lette Nymphe, stille
Hæv dit Hoved op,
Op fra Brøndens Kilde,
Over Bølgens Top!
Perler ei du sanke
Meer i Dybets Sal!
Hurtig fyld din blanke,
Krandsede Pocal!
Og en Drik, som qvæger
Styrkende min Aand,
Ræk mig i dit Bæger
Med din hvide Haand!

Najaden (stiger op paa Vandets Overflade).
Dybt paa Kildebunden
Har jeg hørt din Sang,
Blidt i Aftenstunden
Ned til mig den klang;
Og af Perlesalen

Gik jeg hurtig ud,
Hurtig jeg Pocalen
Fyldte paa dit Bud.

(Rækker Amor et Bæger.)

Amor.

Hvor du traf det nøie!
Just et bredfuldt Maal —

(Vil drikke.)

Ha, hvad seer mit Øie
I din fyldte Skaal!
Er mit Blik da hildet
Nu af Trylleri?
Psyches fagre Billed
Svømmer jo deri!

Najaden.

Da hun før sig bukked
Over Brøndens Dæk,
Mens paa Bølgen vugged
Sig de skjønne Træk,
Hende fangen tog vi,
Og til Bunden let
Hendes Billed drog vi
I det vaade Net.

Amor.

O, hvor ligt det svømmer
Paa den klare Drik!
Lukt, som om det drømmer,
Er det hulde Blik.

Skaalen op jeg fører
Til min Læbe kun,
Læben da berører
Psyches søde Mund.

(Han drikker.)

Najaden.

Bort i Perler rundet
Er det blanke Vand;
Billedet forsvundet
Er paa Læbens Rand —

Amor.

Nei, til Hjertet rinder
Det med Draaben ned!
Fast min Sjæl det binder
Med sin Kjærlighed.
Tag igjen dit Bæger!

(Kaster det i Brønden.)

Det i Dybet gaaer,
Rask det sig bevæger,
Snart det Bunden naaer.
Selv bliv du tilbage,
Thi min Barm er trang;
Syng mig for min Klage
Her en Vuggesang!

Najaden.

Sænk da Blikket i min Kildes Bølger!
Bad da Øiet i det friske Vand!

Følg med Draaben, naar sit Løb den følger
Gjennem Brønden til den aabne Strand.
Dybets Sale skinne som Krystaller,
Loftet høit sig hvælver af Koraller,
I hvis Grene Luften bølger reen;
Lyset gjemmes d e r i gyldne Skaaler,
Thi enhver af Dagens brudte Straaler
Vi bevare som en Ædelsteen.
Dermed sig de unge Nymper smykke,
Dermed krandse de det lange Haar,
Dermed klares Havets dybe Skygge,
Deraf alle Bølger Glandsen faaer.
Al den Herlighed, som Jorden mindes,
Rigere bag Skummets Dække findes,
D e r, hvor Aphrodite Livet fik:
Øiet, Læbens Perler, Barmens Bølger,
Haarets dunkle Strøm, som Nakken dølger,
Kindens Liljer frem af Vandet gik.
Derfor kast i Kilden kun din Smerte,
At med Voven bort den strømme kan!
Derfor bad, o Amor, kun dit Hjerte
I det svulmende, det friske Vand!
Hver Erindring, som din Sjæl betynger,
Hver en Sorg, hvortil dit Savn sig klynger,
Let af Kildens Draaber slettes ud;
Og af Badet, som din Længsel stilled,
Stiger frisk og nyfødt Haabets Billed,
Straalende og herligt som en Gud.

(Hun forsvinder i Brønden.)

Amor.

Hvor roligt! — ingen Vind sig mere rører,
I Kilden farves Bølgen purpurrød,
Mens Dagens Konge til det Leie kjører,
Hvor Havgudindens Kjærlighed han nød.
Nu vandrer Psyche stille til sin Død;
Men hurtig jeg til Floden ned vil ile:
Paa Bredden af den vil jeg søge Hvile,
Til Natten kommer med sin Baad og fører
Mig over Strømmens skjæbnesvangre Skjød.

FEMTE AKT

FØRSTE SCENE

(Stjerneklar Nat. I Baggrunden sees Floden, fra hvilken Amor og Phantasus komme op gjennem en Huulvei.)

Amor (vender sig og seer tilbage).

Rask seiler Baaden hen ad Flodens Bølger,
Men end din Moders Skikkelse jeg skimter,
Skjøndt halvt hun dækkes af de dunkle Seil.

Phantasus.

Nu seiler hun til Oceanet ud,
Hvor hun til næste Aften tager Hvile.

(De gaae videre.)

Amor.

Saa mild har aldrig Nyx jeg skuet før;
Den hele Tid, da Bølgen vugged os,
Mens hid til Kysten Vinden let os førte,
Hun smilte med sit stjerneklare Blik.

Phantasus.

Men ei, o Amor, hørte Sagnet du,

Som hun om Luna sagte mig fortalte,
Imens ved Bølgerne dit Øie hang;
Thi slig en Nat det var, da ned fra Himlen
Den Hulde steg og kyssed Hyrdens Læber,
Mens dybt i Slummer han ved Floden laa.
See, hist ved Træet var det, hvor Endymion
Sit Hoved hvilte paa det bløde Mos,
Og hist igjennem Skyen Luna gik,
Høit rødmende, da hun, af Elskov lokket,
Berørte Jorden med sin lette Fod.
Som Nattens Skyslør svulmed hendes Bryst,
Da hun i Flodens Dyb sit Ansigt baded,
Og Straalerne i Vandet lod tilbage,
Til en Erindring om sin Kjærlighed.

Amor.

Vel lytted ei jeg til din Moders Ord;
Dog velbekjendt er Lunas Elskov mig,
Thi selv med Pilen jo jeg hende saared,
Den Gang fra Skyen hun Endymion saae.
Men vil du vide, hvi saa tankefuld
Jeg saae i Bølgen, som vi seiled over,
Da kjend den Drøm, der nu min Sjæl opfylder,
Og som paa Flodens Bred steg ned til mig,
Mens slumrende jeg vented paa din Moder.

Phantasus.

Siig, hvilken Drøm opfylder da din Sjæl?

Amor.

Det syntes mig i Søvne, at jeg vandred

Ved Randen af en stor og speilklar Sø,
Der rundt omringet var af høie Bjerge,
Hvis Tinder malte sig i Søens Dyb.
Da kom fra Bjerget ud en gammel Mand,
Som tog ved Haanden mig og sagde til mig:
»I denne Sø, o Amor, over hvilken
Sig Evighedens klare Bue hvælver,
Har Skjæbnens blinde Guddom sænket Skatten,
Der ene sikkre kan Olympens Glands,
Og uden hvilken alle Himlens Guder
Vil som de Dødelige visne hen:
En Perle af uendelig Værdi
Er denne Skat, og hvo af Guderne,
Der drager den af Dybet, lever evig,
Selv naar den høie Themis styrter Thronen,
Hvorfra Olympens Konge Alt behersker.«
Saa talte han, og alle Guder saae jeg
Nu stige ned fra Luften med et Net,
Som ud fra Søens Bred saa langt de kasted,
Til det fik Fæste rundt om Perlens Rand.
I Nettet Alle trak, Een efter Een:
Men ikke Juno, Venus ei, og ei
Apollo i Forening med Diana,
Ei Mars, og ei Minerva Skatten hæved.
Da saae jeg Zeus at vandre hen til Bredden,
Og med sin stærke Haand at gribe Nettet;
Men selv ei Tordenguden eied Kraft,
At bringe frem for Lyset denne Perle.
Gaa Amor — talte nu min Følgesvend —
Og seir i Kampen over alle Guder!

Og hen til Kysten iilte jeg og greb
Om Garnet fat, skjøndt alle Guder smilte
Og spottede min Dristighed. Jeg trak —
Og Skatten strax bevæge sig jeg følte.
Da bøied jeg mig ned med mere Kraft,
Og medens Søens Bølger vældigt bruste,
Jeg drog fra Dybet op den dyre Perle,
Vidunderlig af Størrelse og Glands.
Dog neppe hvilte den paa Landets Bred,
Før som et Øie Perlens Skal sig aabned,
Og Psyches Billed sig i Veiret svang.

Phantasus.

Ha, slig en Drøm jeg elsker! Siig, o Amor,
Hvad skued meer du gjennem Søvnens Slør?

Amor.

I samme Øieblik sig Psyche viste,
Jeg af min Slummer vaagned.

Phantasus.

O, min Moder!
Hvi er du ikke her, at du kan tyde
Os denne Drøm.

Amor.

Men hør, hvad meer sig hændte!
Thi medens fyldt af Drømmen taus jeg sad,
Og saae i Luften ud, hvor Stjernen blinked,
Et andet Syn mit vaagne Øie traf.
Fra Himmelbuen Guders Sendebud,
Den vingeklædte Hermes, svang sig ned

Mod Jordens Dal, mens Faklen i hans Haand
Belyste Luftens Vei med klare Straaler.
Snart stod han foran mig og sagde: Amor,
Tag denne Gave, som dig Himlens Konge
Til Psyches Himmelflugt ved mig nu sender!
Og ud han foldede to store Vinger,
I Form og Farve lig med Sommerfuglens.
Jeg greb dem hurtig, men da jeg mig vendte,
At svare Hermes, var igjen han svunden,
Og op ad Strømmen kom din Moders Baad.

Phantasus.

Ha, snart vil disse Vinger du behøve!

Amor.

Ja, nu er Timen kommen, jeg det veed,
Afgjørelsens den store Stund, som enten
Min Hustru mig berøver eller evig
Med den fra Døden Frelste mig forener,
Hvis i den sidste Prøve hun vandt Seir.
Hvor slaaer mit Hjerte høit nu af Forventning!
O Phantasus! du hvem mig Natten gav
Til Ven og Følgesvend: Lad frem os ile,
At før den Hulde vi kan Maalet naae!

Phantasus.

Ei langt vi har til Maalet; hist i Fjeldet
Som du til høire seer, er Hulens Indgang.

Amor.

Og hvorfra kjender denne Hule du?

Phantasus.

Igjennem den gaaer Veien til min Moders
Den dunkle Borg, der grændser op til Hades.
Men stille! Imod Hulen vend dit Blik,
Thi gjennem Svælgets mørke Buegang
Et Lys jeg skimter, lig en Stjernes Glimten.

Amor.

Ja, jeg en Fakkel seer i Dybet — hurtig!

Phantasus.

Snart er vi nær den mørke Indgang. See
Det klare Skin sig nærmer meer og meer;
En Haand jeg seer, der fremrakt holder Faklen,
Og nu et Hoved — Amor, det er Psyche!

Amor.

Ja, det er Psyche — sagte frem hun skrider
Med sænket Hoved som af Kummer bøiet,
Og Foden skjælver ved hvert Trin, hun gjør.
Mørk over Panden svæver Sorgens Sky;
Om hendes Skulder Haaret opløst falder,
Den fagre Rosenkind er blegnet — Øiet
Endnu dog eier al sin fordums Glands,
Men ikke jordisk lyser meer dets Straale.

Phantasus.

Hun standser midt i Hulen — see dog, Amor!
See, af den Æske, hun i Haanden holder,
Hun løfter Laaget — ha! en hvidlig Damp
Opfylder Hulens Indgang —

Amor.

Faklen slukkes! —
Jeg seer ei Psyche meer — flyv Phantasus,
Flyv med mig til den Hulde, for at frelse!

ANDEN SCENE

(Plads foran Hulen. Psyche ligger bedøvet paa Jorden. Amor og Phantasus nærme sig.)

Phantasus.

Paa Jorden udstrakt ligger livløs hun.

Amor.

Nei, kun bedøvet er hun. Tag en Piil
Mig af mit Kogger — hurtig!

Phantasus.

Her, o Amor!

Amor.

Med denne Piil, som eier Kraft at saare,
Men og at kalde Livets Gnist tilbage,
Naar fra et jordisk Bryst den flygted bort,
Med denne Piil min Elskede jeg vækker!

(Han berører hendes Hjerte med Pilen. Psyche slaaer Øiet op.)

Psyche.

Hvor er jeg? — Mig den dunkle Nat omringer,
Og for mit Øie sværer Mørkets Taage. —
Var Alt en Drøm, og fængsler Døden mig?
Nei, hisset funkler klare Stjerners Lys,
End er paa Jorden jeg — endnu jeg lever!

Amor.

Ja, Psyche, end du lever, og skal leve!

Psyche.

Ha, hvilken Røst? — O, det var Amors Stemme!
O, nærm dig, Elskede, og lad mit Øie
Endnu en Gang til Afsked her dig møde!

Phantasus (som atter har antændt Faklen).

See om til Siden, Psyche!

Amor.

Hulde Psyche!

Psyche.

Ja det er ham! — O lad min Arm dig favne,
Du Elskede, som af min Nød bevæges:
Lad her for sidste Gang mig fast dig holde,
Og drikke Livet af dit Øies Glands! —
Ja, ved dit Bryst som før jeg atter hviler;
Du, du er min! Forsvundet hvert et Savn!
Bort flyver Sorgen! Intet er tilbage,
Foruden dig og Glæden over dig.
Nu lad mig døe, thi jeg har Livet nydt!
Her lad mig ende — her ved Amors Bryst,
I denne Arm red mig det sidste Leie,
Thi see, hans Haand forstøder mig ei meer!

Amor.

Du ømme Psyche!

Psyche.

Søde Hvile her

Ved Amors Hjerte! — Atter sig fornyer
Den gamle Herlighed i min Erindring.
Det er igjen den svundne Lykkes Tid,
Det er igjen den stille, tause Nat,
Da jeg din Skikkelse endnu ei kjendte,
Da jeg i Længsel vented paa dit Komme,
Til fra det Fjerne jeg din Røst fornam.
O, tal til mig — et Ord kun af din Læbe!

Amor.

Du kjærlige, du unge Sjæl!

Psyche.

Du lyse
Du straalerige Gud!

Amor.

Min fagre Hustru!

Psyche.

O min Gemal! maa denne Fryd jeg smage,
Maa atter jeg opleve denne Glæde,
At høre af din Læbe dette Ord?
Jeg, Amors Hustru — hvor er jeg det værdig,
Og hvormed har jeg dette Navn fortjent?

Amor.

Gav du mig ei din Kjærlighed, o Psyche?
Bar du for min Skyld ikke Livets Byrder:
Den dybe Sorg, det bittre Nag og Smerten,
Der bøied Legemet, men Sjælen ei?
Har ved dit Mod du ei betvunget Døden,
Der fri dig gav? —

Psyche.
O, Amor, mørk er Døden!

Amor.
Du græder, Elskte — hvorfor disse Taarer?

Psyche.
Bort iler Tiden — snart er Alt forbi.

Amor.
Hvad er din Frygt, o Psyche? Du er frelst.

Psyche.
Nei, ingen Frelse! Kronos har jeg seet,
Og aldrig vil det mørke Syn jeg glemme.

Amor.
Og hvilket Syn har da saa dybt dig ængstet?

Psyche.
Den Gang jeg Hekate forlod, og vandred
Med Skræk i Sjælen, som jeg aldrig glemmer,
Tilbage til den rædselfulde Styx,
Da førte mig en Skygge gjennem Mørket,
Og Tartarus min Fod berørte snart.
Her saae jeg Furiernes Fakler lyse,
Og hørte Jammerskrig at overdøve
Den vilde Sang, der lød fra deres Læber:
I evig Qval jeg skued Tantalus,
Og Ixion, som vælted sig paa Hjulet,
Og Sisyphus og Danaiders Chor.
Men da i Angst tilbage nu jeg flygted,

Da mødte mig paa Grændserne af Hades
Den gamle Kronos med sit blanke Skjold —

Amor.

Du tier, Psyche — Skræk din Tunge binder.

Psyche.

Han traadte frem for mig, og Skjoldet holdt
Han for mit Øie op, og sagde: see!
See, Psyche, Livets Skjæbne — see din egen!

Amor.

Hvad skued du?

Psyche.

Jeg saae en Slægt, som, født
Af Tidens Skjød, til Livet voxed op:
Guldlokket Barndom saae jeg, fager Ungdom,
Og Manddom i sin fulde Kraft og Styrke,
Og Alle fryded sig ved Dagens Straaler.
Da nærmed Sorgen sig med tunge Skridt,
Og Frygt og Avind, Synd og Skjændsel kom,
Og røvede dem Alle Glands og Skjønhed.
Men Tiden, deres egen Moder, lagde
Paa deres Skulder svære Byrder nu:
Og deres Ryg blev bøiet, Kinden falmed
Og Haaret blegned, Foden segned mat;
Da saae jeg Thanatos at nærme sig,
Som kasted Dækket over Alles Hoved,
Og af de Tusinde var Ingen meer.
Jeg skjælvede og vendte Øiet bort;
Men da Titanens Skjold jeg atter skued,

Saae jeg det samme Billed, men befolket
Af andre Skikkelser i anden Dragt;
Og alle voxte frem, som i det første,
Og leved, blomstred, svandt og døde bort.
Da greb Forfærdelse min Sjæl, men Kronos
Tvang mig at hefte Øiet fast paa Skjoldet,
Og uophørlig saae jeg nu at vexle
Med Tankens Fart det mørke Billed — stedse
Det var det samme: Slægt paa Slægter fulgte,
Og intet Spor af alle blev tilbage.
Men i min Angst fornam jeg Kronos' Ord:
»Sku, Psyche, her de Dødeliges Lod!
Alt er som Drømmen, og naar Drømmen ender,
Er Alt forbi; thi Døden gjemmer kun
De mørke Skygger; Livet selv er endt,
Og Sjælen som et Støvgran er for Vinden.«
Saa talte han — men jeg, o Amor, tænkte
Paa dig ved disse Ord — da faldt mit Blik
For sidste Gang paa Skjoldets blanke Speil,
Og klart jeg skuede mig selv deri:
Brat saae min Fødsel jeg at vexle med
Den første Ungdoms Alder — frem jeg voxte,
Som Blomsten til det korte Drømmeliv,
Og visnet sank jeg hen i Dødens Arm;
Men i min sidste Stund jeg saae en Dæmon
Med lyse Vinger, som i Skyen svandt,
Og det var dig, o Amor, som forlod mig!

Amor.

Nei, fra den mørke Død jeg just befrier dig,

Thi over Alle naaer dens Scepter ei.
Ei blot et evigt Navn forvente tør
Apollos Yndling, naar han Lyren slaaer,
Og, naar han grunder dybt, Minervas Præst,
Og Krigens Helt, den tappre Søn af Mars,
Naar under Sværd og Pile ned han segner
Og kjøber Krandsen for sit Hjerteblod:
Men ogsaa j e g kan udfrie af hans Hænder,
Og bringe frelst dig til Olympens Sal.
Der ligger alt beredt dit Diadem,
Og Lyren, Pantet paa en evig Glæde;
Der, under Musachorets rene Sange,
Apollo selv vil feire vor Formæling;
Der vandrer du i Glands, Olympens Gjest,
Og til de Dødeliges Lyst en Datter
Du føde skal, saa herlig som du selv.

P s y c h e.

O Glæde, hvori Frygt med Haab dog blandes!
Thi, hvem er jeg, at jeg er værdig til
De Saliges uendelige Fryd?
Fortjente jeg af alle Dødelige
Alene denne Lykke? Skal jeg miste,
Hvad, før jeg kjendte dig, var Livet for mig:
Min Fader, mine Søstre, mine Venner?
Ak, selv i Samfund med de Himmelske
Vil dem jeg savne, som jeg her har elsket,
Vil jeg det Svundne mindes, jeg har tabt.

A m o r.

Det mørke Hades dine Søstre gjemmer;

Thi da paa Klippen op de sig begav,
For selv at naae den Lod, som dig de røved,
Nedstyrted Zephyr dem fra Klippens Rand.
Til Orcus snart skal og din Fader vandre,
Og dine Venner vil ham alle følge,
Thi Kronos tolked ret dig Livets Skjæbne,
Og Thanatos skal Slægten overvinde.
Men skjælv ei, Psyche, thi en Dag vil komme,
— Saa vil den evige, den høie Themis,
Der over Guderne og Skjæbnen hersker —
Da Baandet løses, som i Skyggeriget
Nu holder fast de Dødeliges Sjæle,
Og til et nyfødt Liv vil frem de gaae,
Hvor de, som Døden skilte, atter mødes.

Psyche.

O, rige Trøst! O Haab om Gjensyns Glæde!
Dig vil jeg frydes ved i Guders Bolig,
Naar Øiet skuer ned mod Sorgens Hjem.

Amor.

Dybt under dig snart ligger Sorgens Hjem!
Men før vi skilles fra den mørke Jord,
Betro mig, Psyche, hvi du aabned Æsken?
En Daad, som nær dig havde kostet Livet.

Psyche.

Hvorfor min Svaghed dig fordølge vel?
Den Gang paa Styx jeg seiled hjem med Charon,
Jeg saae i Flodens dunkle Dyb mit Billed,
Og blegt som Døden var det, og mit Øie

Var mat og uden Glands, og Læben blaanet.
Da tænkte jeg paa dig og paa mig selv,
Og Frygt mig piinte, at, min Skjønhed røvet,
Jeg skulde blive dig forhadt, naar Tiden
Os samlede til Afsked sidste Gang.
Da mindedes jeg hine Skjønhedsmidler,
Som efter Venus' Ord i Æsken gjemtes.
Men ei i Dybet turde jeg den aabne;
Først da jeg skimted Nattens blege Lys
Min Haand det voved — og til Jorden sank jeg.

Amor.

Ja, Dødens Flod har kun sit eget Billed;
Men speil dig, Psyche, i mit blanke Kogger,
Thi endnu aldrig var du før saa skjøn,
Din Kind saa straalende, dit Blik saa klart,
Og denne Skjønhed evig vil bevares!

(Aabner sit Pilekogger og tager et Par Vinger ud.)

Her binder til din Skulder jeg to Vinger,
Lig Sommerfuglens luftige, og lette
Som Tanken, til din lette Himmelflugt;
Thi siig den dunkle Jord nu dit Farvel!

Psyche (knæler).

Gæa, du hellige Moder!
Du, som mig fødte og ammed,
Du, af hvis Læber de første
Livets Toner jeg hørte,
Tag mod din Datters Farvel!
Ei skal jeg mere dig skue,
Mindernes elskede Steder

Foden ei meer skal betræde;
Dog i mit Hjerte vil gjemmes
Skjult, som i Blomsteret Duften,
Jordens den hulde Erindring.
Hisset i himmelske Sale
Alle Smerter vil svinde,
Alle Glæder fordunkles,
Som du i Livet mig bragte;
Dog skal den Tanke mig følge,
At jeg de kommende Frugters
Spire af dig har modtaget;
At jeg af Alting det Første,
Første Længsel og Lykke,
Første smilende Haab, og
Første Kjærligheds Glæde,
Vandt paa min Livsbane her.
Derfor, o hellige Moder!
Tag nu til Afsked det sidste
Kys af min skjælvende Mund!

(Hun berører Jorden med sine Læber og reiser sig.)

Amor.

Og nu, o Psyche, løft din Vinge — dog,
Den lille Phantasus har reent jeg glemt;
Thi alle Blik og Tanker sødt du fængsled.
See, hvor paa Jorden hist saa taus han sidder,
Med Panden bøiet over Muslingskallen,
Der hvid og stor i Græsset ligger for ham.
Ha, Phantasus! hvor sværmer nu din Aand?
Til Psyche og til Amor siig Farvel!

Phantasus.

See, paa den perlehvide Skal har jeg,
Mens I mig glemte reent for Eders Elskov,
Med røde Purpurfarver Psyche malet,
Da hun steg frem fra Døden.

Amor.

O, hvor ligt!
Saa vil ei Jorden ganske hun forlade,
Thi hendes Billed du den dog bevarer.

Psyche.

Du fagre Dreng, tag dette Kys til Afsked,
Og gjem mit Minde trofast i dit Bryst!

Amor.

Lad ogsaa mig dig sige mit Farvel;
Dog skal i Tidens Løb vi ofte mødes.

(Han svinger sig i Veiret med Psyche.)

Phantasus (seende efter dem).

Der fly'er hun bort med røde Rosenkinder,
Som Fuglen slaaer hun Vingen glad og fri;
Og meer og meer i Skyen nu forsvinder
Den Sjæl, som vandred nys paa Dødens Sti.
Men jeg til Oceanet ned vil ile
Med dette Billed, som min Haand har skabt;
Vil hos min Moder søge Trøst og Hvile,
Thi Psyche — thi min Glæde har jeg tabt.

(Han gaaer bort med Muslingskallen paa Skulderen.)

TREDIE SCENE

(Amor og Psyche flyvende gjennem det stjerneklare Himmelrum.)

Amor.

Høit du svinge
Dig, o Psyche!
Med din Vinge
Ned du tvinge
Nattens Skygge!
See, den viger
Mens du stiger;
Dybt den bæver,
Mens du hæver
Dig og svæver
Op mod Stjerners
Lyse Chor.

Psyche.

Fryd er vunden
For mit Hjerte;
Nu er runden
Og forsvunden
Livets Smerte.
Gjennem Sorgen
Glædens Morgen-
Hilsen lyder;
Ud jeg bryder
Af min Larves
Mørke Fængsel;

Deiligt farves
For min Længsel
Haabets Hjem.

Amor.

Alt du skuer
Nær det høie
Tempels Buer.
Kuplen luer
For dit Øie,
Og dens klare
Stjerneskare,
Mens den blinker,
Huldt dig vinker
Nu i Æther-
salen ind.

Psyche.

Du, som kjender
Stjernevrimlen,
Du, som tænder
Lys, der brænder
Klart i Himlen:
Amor, bær mig
Høit, og lær mig
Til et Minde
Fast at binde
Nattens Stjerne;
Lysets fjerne
Børn at hilse
Med et Navn!

Amor.

Stands da i Farten din Vinge,
Følg mig med sagtere Flugt,
Mens vi beskuende svinge
Os over Lyshavets Bugt.
Medens med Blikket du maaler
Banen i Ætherens Egn,
Tolker jeg Kuppelens Straaler,
Nattens de flammende Tegn.

Psyche.

Nævn mig ved Navn da det klare
Himmellys over mit Blik,
Som i den glimrende Skare
Kraft til at herske dog fik.

Amor.

Orpheus' Lyra dig fængsler,
Den, som paa Jordkloden klang,
Den, som de Døendes Længsler
Een Gang saa kraftigt besang.
Hisset, hvor Lyset er rød're,
Farverne dybere blaa,
Seer du de herlige Brødre,
Kastor og Pollux at staae.
Skjult mellem Skyerne titter
Frem der en Stjerne saa smukt,
Det er den yndige Cither,
Den, som Arion har brugt.

Psyche.

Hine mit Øie gjenkjender;
Pragtfuld og glimrende skjøn
Nymphen Ka'listo sig vender
Om mod den straalende Søn;
Men hvilket Navn har de trende
Funklende Lys paa vor Sti,
De, som en Hilsen os sende
Nu, vi dem svæve forbi?

Amor.

Hist stiger evig forynget
Frem Ariadnes Krands;
Bacchus mod Himlen den slynged,
Den Gang da Bruden blev hans.
Opad, hvor Nathimlen blaaned,
Fløi den fra guldgule Haar;
Lokkerne længst ere graaned',
Krandsen dog evig bestaaer.
Hist, hvor os Straalerne vinke,
Som gjennem Mulmet en Skat,
Medens saa livfuldt de blinke
Dybt i den dunkelblaa Nat:
Kassiopea, den høie,
Løftende Skysløres Flig,
Nu med sit deilige Øie
Skuer, o Psyche, paa dig!
Hist staaer Orion, hvem Døden
Traf med den vingede Piil;
Yndig ham Morgenrøden

Hilser med Kjærligheds Smiil.
Een Gang Auroras Tilbeder
Gik han i Jægernes Chor,
Nu han paa lysere Steder
Jager i Stjernernes Chor.

Psyche.

Stolte og glimrende Minder,
Frelst' over Tidernes Strøm!
Straalende Lys, hvortil binder
Evig sig Slægternes Drøm!
Høit, hvor Urania throner,
Samles i Sphærernes Sang
Tidernes rullende Toner,
Hjerternes bævende Klang.

Amor.

Qvæg kun dit Øie, o Psyche,
Her ved den evige Skat!
Ofte vi svævende dykke
Vil i den funklende Nat.
Da skal jeg Alting dig lære;
Men over Lyshavets Bugt
Frem nu din Vinge dig bære,
Fremad i susende Flugt!

Psyche.

Ei forgjæves
Atter Vinger-
ne jeg svinger!
Høit jeg hæves,

Opad higer
Jeg, af Sorgen
Meer ei bøiet,
Og for Øiet
Mørket viger,
Mens, hvor Morgen-
rødens Farver
Skyen arver,
Gudeborgen
Klar fremstiger.
Brat den fjerne
Nattens Stjerne
Seer jeg blegne.
Allevegne
Nu jeg skuer
Gyldne Luer
Ned at regne,
Hvor fra klare
Tempelbuer
Lette Nymphers
Lyse Skare
Træder frem.

A m o r.

De, som vinke
Hist dit Øie,
Er den høie
Borgs de flinke
Vogterinder,
Er Horaer-

ne, hvis Kinder
Lifligt gløde,
Naar med Blikket
Dag de møde.
Nys de skikket
Har til Hvile
Nattens sorte
Skyer, og ile
At oplukke
Himlens Porte.
Lysets Vugge
Under Dandse
Skjønt med Krandse
De omslynge,
Mens de synge
Østens Zoner
Høit i Møde
Deres søde
Morgentoner.
Hør hvor rene
Nu de klinge!
Glade Psyche,
Løft din Vinge!
Haab alene
Nu dig smykke,
Thi din Lykke,
Thi Olympen
Er du nær.

FJERDE SCENE

(Himmelsk Klarhed. De Udødeliges Sal. Zeus, Guders og Menneskers Fader, paa sin gyldne Throne, omringet af Guder og Gudinder. I Forgrunden Musernes Chor, anført af Apollo.)

Apollo.

Tolk mig, o Muser,
Ved Lyrens de tonende Strenge,
Livet, som Psyche,
Udløst fra Jorden og Døden,
Her i de himmelske Sale
Evig skal føre!

Muserne.

Yndig som Dagens
Blussende Rose, der stiger
Frem af de mægtige Bølger,
Psyche blandt Guder vil blomstre;
Tanker i hende skal fødes
Klare som Æther,
Milde og stærke, mens Hjertet
Svulmer af kjærlige Drømme.
Smykket med Skjønhedens Slør og
Haabets den funklende Krone,
Skal over Skyer hun vandre;
Sorger ei Foden vil tynge,
Tiden sin Byrde ei lægge
Tung paa den Smilendes Skulder;
Daglig om hende vi slynge

Tonernes fuldeste,
Livets den friskeste Krands.

Apollo.

Syng mig, o Muser,
Ved Klang af den zittrende Lyra,
Om den Befriedes Glæde;
Tolk med de herlige Stemmer
Psyches den himmelske Gjerning!

Museerne.

Lig en Helbredet, der atter
Vender tilbage til Livet,
Glemmende Graven, hvorhen han
Førtes af smertefuld Sygdom:
Psyche skal nyfødt sig føle!
Phantasia, den lyse
Datter af Gudernes Konge,
Rundt skal den Yndige følge,
Vise de barnlige Blikke
Himmelens straalende Rigdom.
Men iblandt Guder hun vælge
Skal sig til Lærer Minerva,
At hun maa Livet og Døden,
Tiden og Evighed fatte.
Træt af at gruble, vil Amors
Kys hende dobbelt da fryde,
Naar de forenede vandre
Gjennem de himmelske Sale,

Eller paa Vinger sig hæve
Høit i den salige Flugt.

(Amor træder ind med Psyche. Han fører hende frem for Thronen, foran hvilken hun knæler. Ganymed rækker Nectarskaalen, og Hebe Diademet til Zeus.)

Zeus.

Tøm, Psyche, her Udødeligheds Bæger,
At du maa evig leve!

Psyche (drikker).

Himmelsk Fryd!
I hver en Draabe Livet jeg fornemmer.

Zeus.

Med dette Diadem, o Psyche, krandser
Din rene Pande jeg! Dig bringer det
En evig Ungdom og en evig Glæde.

Amor.

Nu, Psyche, vil ei Døden meer os skille!
Udødelig som min er nu din Sjæl.

Psyche.

Priis for den høie Fader! Priis og Ære
For Amor, for min herlige Gemal!

(Amor omfavner Psyche. Alle Guder og Gudinder reise sig og hilse hende under Chor af)

Muserne.

Priis for vor Hersker,
Som udrev Psyche af Døden!

Nu forenet med Amor
Evig i Lyset hun lever.
Dødens Skygger forsvinde,
Og til Erindringens Perler
Sorgens Taarer forvandles.
Priis for den evige Amor!
Jordens og Himmelens Glæde
Boer i den Mægtiges Bryst.
Psyche, den evige, Priis!
Thi som Speilet bevarer
Billedet, gjemmer i Reenhed
Amor hun i sit Hjerte.
Jordens Haab nu er blegnet,
Frem af de klarere Straaler
Stiger det evige Liv:
Nu skal lyde
Salige Toner,
Ingen Lænke
Standse Glædens
Himmelske Flugt!

THITON

PERSONER

Aurora, Morgenrødens Gudinde.
Flora, Helia, Glauca, } hendes Terner.
Chor af Nymph er.
Zephyr.

Laomedon, Konge i Troja.
Priamos, Tithon, } hans Sønner.
Hecuba, Electra, } deres Hustruer.
Melete, Electras Terne.
Menestos, Kongens Skjald.
Skopas, Tjener.
Thersander, en græsk Slave.
En Hyrdedreng.
Hector, Paris, Kassandra, Polyxena, } Priamos' og Hecubas Børn.

Udkom særskilt 1844. Trykt anden Gang 1857 i "Mythologiske Digte", tredie Gang 1879 i "Poetiske Skrifter".

FØRSTE AKT

FØRSTE SCENE

(Nat. En oplyst Søilegang, aaben til Lunden.)

Skopas. Thersander.

Thersander.

Hør! Høit i Hallen toner Strængeklang
Og Fløitespil og Pauker. Gildet ender.

Skopas.

Ja, nu gaaer Festpocalen rundt ved Bordet.
For Tithon og Electra Bægret tømmes.

Thersander.

Og saa er Alt forbi?

Skopas.

Det er paa Tide.
En Maaned snart er endt, fra den Tid Kongen
Med begge Fyrster til Arisbe drog,
For Kong Lykaons Datter hjem at føre.
Der Bryllupsgildet stod med Sang og Klang;
I fjorten Dage vexled Fest med Fest,
Og knap om Natten fik vi Tid til Søvn,

For Tithon og hans unge Brud at hædre.
Paa Reisen hjem til Troja vi os hviilte,
Men der begyndte Spillet saa paa ny:
Kamplege, Veddeløb, og Sviir og Sværm
Hver Dag fra Sol stod op til Sol gik ned,
Saa jeg af lutter Lystighed blev daarlig.
Nu tænkte jeg for vist var Freden kommen;
Men nei! nu skulde Ægteparret følges
Til deres Bolig her paa Landet ud,
Og alle Mand da maatte vi afsted.
Tre Dages Fest gaaer denne Nat til Ende,
Men ei Laomedon endnu fik Nok,
Og knap fra Stedet kan han løs sig rive.

Thersander.

Saa kjær for Kongen er da denne Søn?

Skopas.

Man hører du er fremmed. Kjær for Kongen?
Hans Eet og Alt, hans Øiesteen er Tithon.

Thersander.

Jeg glemmer ei den store Fest i Staden.
Skibbrudden Mand jeg stod, fra Bølgen reddet,
Da man mig greb ved Stranden, og mig slæbte
Igjennem Trojas Gader op til Borgen.
Der Folket samlet var i Tusindviis.
En Græker, raabte man, en fangen Græker!
Og Alles Øine vendte sig mod mig.
Da troede jeg min Nød først ret begyndte;
Men Drotten bød, at løse mine Baand,
Da Dagen var en Høitidsdag for Alle.

Skopas.

Ja priis din Lykke! Strax du kom til Gilde,
Og mellem Husets Slaver fik du Plads.

Thersander.

En fattig Lykke!

Skopas.

Hvad? En fattig Lykke?
Du taler kjækt, min Søn! Men hvad forstaaer
En Græker sig paa Lykken? Bi du kun,
Til du faaer Øiet op for Livet her!
Her regner Herligheder ned i Strømme,
Og selv paa dig der falde kan en Dryp.
Naar først du kjender Troja, finder ussel
Du hver en anden By. Hos os har Slaven,
Hvad mangen Herre savne maa hos Jer.

Thersander.

Ja, imod Jer vi er et fattigt Folk;
Jeg veed det nok.

Skopas.

Du har vist aldrig drømt
Om al den Pragt, som her du seer?

Thersander.

Og dog,
Jeg gjerne bytted al Jer Herlighed
For fri Mands Lod i Grækenland.

Skopas.

Ja vist,
Saa tænker man som ung. Jeg selv en Gang

Har havt de samme Griller. Hjem jeg vilde,
Hjem til min Fødeby og til min Slægt.
Jeg kom da ogsaa hjem; men hvordan gik det?
Alting mig plaged, Alting kjeded mig,
Alting var smaat og usselt, dumt og klodset.
Knap fjorten Dage holdt jeg Pinen ud,
Og først da ind ad Trojas Port jeg gik
Og aanded atter den trojanske Luft,
Jeg følte let mit Hjerte. Nei, i Troja!
Kun der man kjender hvad det er at leve.
Der lever ogsaa jeg, og godt jeg lever,
Og længes aldrig efter Meer i Verden.

Thersander.

Du maa da være nøisom.

Skopas.

Nøisom?

Thersander.

Ja.

Du har kun ringe Deel i Herligheden;
Du boer jo ikke i de gyldne Sale;
Du staaer jo udenfor naar der er Gilde,
Og hører kun dem larme høit ved Taflet,
Mens hver Pocal din Næse gaaer forbi.

Skopas.

Men nær ved er jeg dog! Jeg faaer dog Lugten,
Naar Stegen damper indenfor paa Bordet.
Jeg hører Klangen af de fyldte Bægre,

Og Latteren, naar Gjesterne sig fryde,
Saa paa en Maade jeg har Deel i Alt.
Jeg kan dog sige: Vi Trojanere!
Og under det Ord indbefattes Alle,
Jeg selv saa godt som Kongen.

Thersander.

Det er sandt.
Din Lod er herlig!

Skopas.

Stille! Hører du?
De bryde op der inde. Snart har vi dem.

Thersander.

Jeg hører Fodtrin alt; der kommer Nogen.

(Menestos, Hector og Paris træde ud fra Hallen.)

Menestos.

Er Alt beredt til Opbrud?

Skopas.

Alting, Herre!
I Gaarden sadle Rytterne; jeg selv
Med Vogne ventet har den halve Nat.

Menestos.

Saa hold dig færdig nu. De andre Gjester
Gaae gjennem Buegangen ned i Gaarden,
Og Kongen og hans Slægt er kun tilbage.

Skopas.

Ta'er du til Byen med de unge Fyrster?

Menestos.
Nei, Sthenо rider med dem. Kom nu, Drenge!

Hector.
Menestos! jeg den sorte Hest vil ride.

Paris.
Og jeg den lille hvide.

Menestos.
Følg kun med,
Saa kan med Svenden selv derom I tale.
(Menestos, Hector og Paris bort.)

Thersander.
Hvem var den Mand?

Skopas.
Menestos, Kongens Sanger.

Thersander.
En prægtig Mand at see til!

Skopas.
Ja, en Helt!
Men saae du rigtig paa de unge Fyrster?

Thersander.
Dem traf i Morges jeg paa Ridebanen.
Der i sin Rustning red den lille Hector;
Kjækt paa sin Ganger fløi han mig forbi,
Og i sin Haand han svang en vældig Landse.

Skopas.

Ja, skjøndt et Barn, er han dog alt en Løve.
Hans Broder Paris er ei stærk som han;
Men prægtigt han forstaaer at spille Lyren,
Og vinde Hjerterne med sine Sange.

Thersander.

To skjønne Drenge! Mage fast til dem,
Som jeg forlod.

Skopas.

Du taler saare dristigt.

Thersander.

Mit Ord du sanded, kom du til Mycene.
Den mægtige Kong Atreus var min Drot;
Hans unge Sønner tjente jeg som Svend.
Det er to Brødre! Hver en Dødelig
I Kraft og Skjønhed langt de overstraale.

Skopas.

Du praler godt! Men kom kun ikke her
Og maal dit usle Land og dine Fyrster
Med Troja og med Trojas Kongeslægt,
Der fra de høie Guder stammer ned.
Kong Atreus tjente du; men hvad er han
I Magt og Vælde mod Laomedon,
Hvis Scepter rækker over tyve Byer?
Hvad er hans Sønner imod vore Prindser?
Hvad er hans Kæmper imod Trojas Helte,
Der jage Fjenden i et Musehul,
Naar blot de hæve Landsen eller Stemmen?

Hvor er en Æt som denne? Vore Qvinder
Vil ei engang jeg nævne, skjøndt Alverden
For deres Deilighed dem priser høit;
Men hvilken Stad i Grækenland har Navne,
Som Troja har i Dardanos den Gamle,
I Tros og Ilos, ja i Ganymed,
Hvem Ørnen førte op til Himlens Guder? —

Thersander.

I Skyen stiger du; jeg giver tabt.

Skopas.

Det bli'er nok klogest. Stille! der er Fyrsten.

Priamos (kommer fra Hallen).

Vel, at jeg traf dig, Skopas! Hjemad gaaer det.
Nys mine Sødskende drog bort; vi Andre
Laomedon gjør Følgeskab paa Veien.
Her nedenfor ved Porten hold dig rede!
Selv styrer jeg hans Vogn, og Qvindekarmen
Jeg anbetroer til dig.

Skopas.

Kom med, Thersander!
Til Hest du Toget følge skal med Fakler.

(Skopas og Thersander bort.)

ANDEN SCENE

(Priamos. Laomedon, Tithon, Electra, Hecuba, Kassandra og Polyxena træde ud fra Hallen.)

Tithon.

Her, tag min Arm, min Fader! Støt dig paa mig.

Laomedon.

Ja, er man gammel, trænger man til Støtte.
Hav Tak, min Søn! Men lad mig standse lidt;
Jeg har et Ord at tale med din Hustru.

Electra.

Med mig, min Fader?

Laomedon.

Ja, et Ord med dig.
Snart har en Maaned nu jeg kaldt dig Datter,
Og endnu fik du ei din Brudegave.

Electra.

Hvordan? — Har ei du skjenket mig og Tithon
Det hele skjønne Huus? Har ei du fyldt det
Med rige Gaver, før vi drog her ind?
Alt taler om din Gavmildhed, min Fader.

Laomedon.

Men Eet dog mangler. Seer du denne Ring?
Den bar min Hustru om sin hvide Arm,
Da snart for fyrretyve Aar tilbage
Jeg førte hende som min Brud til Hjemmet.
Dig gi'er jeg Ringen som et Arvegods.
I Ungdom og i Skjønhed dig hun ligned,
Og som hun kronede mit Liv med Glæde,
Saa binde Glæden du til dette Huus.

Electra.

Din Haand jeg kysser; hellig er mig Gaven.

Laomedon.

For dig, min Tithon, har jeg her en anden,
Ei mindre dyrebar. I mange Aar
Jeg bar den selv om Armen; her jeg sætter
Den nu paa din, som Lykkens gyldne Pant.

Tithon.

Hvad! Ganymeds den gamle Ring?

Laomedon.

Just den!
Din Bedstefaders Broder har den baaret.
Forvar den vel! Det var den største Skat,
Som fra min Fader gik i Arv til mig,
Og dine Børn skal efter dig den arve.
I denne Ring vor Slægt sin Ære skuer,
Hvorfra vi stammer, høit den os forkynder,
Og selv er den os Pant paa Guders Gunst.

Tithon.

Og min er denne Skat?

Laomedon.

Betragt den kun!
Den Krands af Ørne her er yngre Arbeid,
Men Ringen selv, de tvende gyldne Slanger,
Har smykket Guders Yndling.

Tithon.

Tak for Gaven!
Den om min store Slægtning skal mig minde.

Laomedon.

En herlig Fremtid den os Alle spaaer.
Endnu før Aaret ender, skal i Troja
Dit Huus sig reise nær ved Kongeborgen,
Hvor, som en gammel Eeg i Skovens Midte,
Jeg mellem alle mine Børn vil boe.
Mit Dagværk har jeg endt; med Krig og Kamp
Gik Livet hen for mig, men I skal nyde
De gode Dage, som med Blod jeg kjøbte.
Som frodigt Træ jo blomstrer Trojas Rige;
Som lydige, som veltilkjørte Heste
Er alle Nabostæder. Eders Gjerning
Er kun at holde fast den stærke Tømme,
Naar af min Haand den glider.

Tithon.

Du kan hvile!
Paa dine Fædres Værk du Krandsen satte;
Men hvad er os tilbage?

Laomedon.

Fredens Frugter!
Og dem, min Søn, dem vil vi høste sammen.

Priamos.

Til deres Sødhed kjender Tithon ei;
Han var jo halv et Barn da Krigen rased.
Men vi, som er lidt ældre, vi, min Fader,
Paaskjønne Frugterne af dine Seire.
Paa dine Laurbær trygt vi hvile nu.
Vi skal ei rives bort fra Huus og Hjem,

Fra Børn og Hustru, just naar bedst vi sidde,
Som det saa ofte hændte sig med dig.
Et herligt Liv har os din Daad beredet!
Bedrifterne os Skjaldene besynge,
Kamplegene os vise Krigens Billed,
Saa vi paa een Gang nyde Fredens Tryghed
Og Krigens Bulder midt i Hjemmets Skjød.

Hecuba.

Og selv vi Qvinder denne Kamp tør dele.
Ei sandt, Electra?

Electra.

Mod behøves ikke.

Laomedon.

Men Tiden flyver. Nu Farvel, min Søn!
Før Morgenstunden naae vi ei til Troja.

Hecuba.

Tag ogsaa mit Farvel!

Tithon.

Glem ei, at bringe
Min Hilsen til dem Alle, som drog forud:
Til Brødre og til Søstre!

Hecuba.

Glem ei heller,
At tage Afsked her med mine Smaa.
Seer du Kassandra, hvor hun spidser Munden,
Og Polyxena med — et Kys de vente.

Tithon.

God Nat, I Smaa!

Polyxena.

Nu gaae vi fra dig, Farbro'er.

Kassandra.

Følg hjem med os; bliv ikke her tilbage!

Tithon.

Her er mit Hjem; men snart jeg dig besøger.

Laomedon.

Afsted nu, Børn! Ræk mig din Arm, min Tithon!
Ved Vognen først jeg gi'er dig Afskedskysset.

(Til Electra.)

Farvel min Datter! Guderne dig skjerme.

Hecuba.

God Nat, Electra! Snart vi sees.

Electra.

God Nat!

Priamos.

Ad denne Dør, min Fader! Her gaaer Veien.

(Alle bort, undtagen Electra).

Electra (ene).

Endnu et Øieblik, saa er de borte —
Forbi er Lystighed og Larm og Fest,
Og Lyden hendøet af de mange Stemmer.
Som sidste Minder om den svundne Høitid
Kun disse Lamper brænde; naar de slukkes,
Da vil et andet Liv for mig begynde. (Seer sig om.)

Her altsaa er mit Hjem — endnu en Fremmed
Jeg i min Bolig staaer. Knap fik jeg Tid
I disse Værelser at see mig om;
I Lunden ei endnu min Fod jeg satte,
Og faa af mine Terner kun jeg kjender.
Men ham jeg kjender, Husets stolte Herre!
Han, som en Plads mig ved sin Arne gav,
Hvem denne Herlighed og Alt jeg skylder.
Hans Hjem er mit, og jeg det frede skal.
O, stig herned, I Husets milde Guder!
Tag Eders Bolig i de stille Haller,
Nu er her Rum for Jer i Eensomheden.

TREDIE SCENE

(Tithon. Electra.)

Tithon (kommer tilbage).

Du her endnu? Det over Midnat er,
Og udenfor bedækker Mørket Alt.
Til Søvnens friske Bad dit Øie trænger;
Du har saa længe vaaget: gaa til Hvile!

Electra.

Du bliver her?

Tithon.

Menestos venter jeg.
Vi fik ei taget Afsked med hinanden,
Og alt i Morgenstunden vil han bort.

Electra.

Jeg bliver hos dig, hvis du Selskab ønsker.

Tithon.

Nei, Natten stjæle vil din Skjønhed fra dig.
Den har alt plukket Rosen fra din Kind,
Og hængt sin Blyvægt i de lange Lokker.
Fly fra din Fjende hen i Søvnens Arme.

Electra.

Men fra min Ven jeg flyer, hvis bort jeg gaaer.
O, lad et Øieblik mig tøve her!
Nu er det blevet stille; du og jeg
Kun staae tilbage her i Husets Haller,
Og intet fremmed Blik er mellem os.
Nu maae vort Huus og Hjem vi dog betragte.

Tithon.

Du har nok Lyst at drømme, før du sover?

Electra.

Ja, som en Drøm fast Alting er for mig:
Her under samme Tag med dig jeg boer,
Navn, Slægt og Fædreland jeg byttet har,
At det er virkeligt, jeg knap begriber.
Husk paa den Dag, da første Gang vi mødtes,
Da du fra Troja til Arisbe kom —

Tithon.

Jeg vel den mindes; sytten Aar du fyldte
Den samme Dag.

Electra.

Ja, dobbelt Fest vi feired;
Saa kort Tid er det siden, — lang Tid dog,

Naar jeg betænker Alt hvad der er skeet.
Erindrer du endnu vort første Møde?

Tithon.

Jeg har ei glemt det.

Electra.

Men du neppe veed,
Hvor bange jeg da var. Fra Morgenstunden
Jeg havde længe ventet dig med Uro,
Thi Bud paa Bud forkyndte, du dig nærmed.
For hvert Minut sank Modet i mit Bryst:
Hvis han nu ganske anderledes var,
End du dig havde tænkt ham? Hvis du selv
Nu ingen Naade for hans Øie fandt?
Saa stred i mig de ængstelige Tvivl.
Da standsed der en Vogn ved Borgens Indgang;
Paa Gangen hørtes Fodtrin — hvert et Trin
Gav Gjenlyd i mit Hjertes stærke Slag.
I Døren hørte jeg min Faders Røst:
Her er din Brudgom, Barn! Da saae jeg op
I Skræk og Angst — og foran mig du stod,
Med Smiil paa Mund og Mildhed i dit Øie,
Saa deilig som mit Haab dig havde tegnet!
Hver Frygt forsvandt, da først du talte til mig,
Og da dit Blik jeg mødte; Guders Nærhed
Jeg følte, da min Haand i din du slutted,
Og med et Kys mig hilste som din Brud.

Tithon.

Endnu du staaer jo for mig som en Brud,

Med Myrtekrandsen frisk omkring din Tinding.
Men Syner har du; — det er Tid at sove!

Electra.

Du bort mig skikker?

Tithon.

Snart jo Natten ender.

Electra.

Og saa alvorligt seer dit Øie paa mig —
Den mørke Sky jeg seer igjen om Panden.

Tithon.

Den mørke Sky?

Electra.

Ja, tidt jeg har den seet,
Fra den Tid her paa Landet vi drog ud,
Og i vort eget Fremtidshjem tog Bolig:
Den kom og svandt, og kom igjen tilbage.
Hvorfra den kom, jeg vilde tidt dig spørge,
Men voved ei. Selv naar du sov, jeg saae den —

Tithon.

Du er et Barn.

Electra.

I Dag var reent den borte,
Men nu den atter dækker mørk din Pande.
Hvad plager dig? Er jeg ei som du ønsker?
Ifald du anderledes mig forlanger,
Det er jo ei for sildig. Jeg er ung,

Jeg kan endnu som Fløiten skifte Toner,
Naar kun din Læbe vil.

Tithon.

Bliv som du er!
Lad ikke mig forstemme Fløitens Toner.

Electra.

Husk paa din Faders Ord —

Tithon.

Hvad var hans Ord?

Electra.

Jeg skulde binde Glæden fast til Huset.
Men du maa staae mig bi. Jag Skyen bort,
Som skjuler mig min Sol!

Tithon.

Nu er det Nat,
Og Solen, veed du, lyser ei om Natten.
I Morgen kommer nok igjen den frem;
Mens den sig hviler, gaa nu selv til Hvile!

Electra.

Saa ræk mig Haanden da! og glem nu ikke,
I Morgen er det Solskin — Nu God Nat! (Bort.)

Tithon (ene).

Og er det hendes Skyld, at Jorden blegner
Mod Glandsen af de klare Himmelstraaler?
At Alt er mørkt for Øiet, som har stirret
Ind i den blanke Sol? — O Tryllesyn!

Hvem var du, og hvem er du? Kun et Glimt,
Og svundet var det skjønne Guddomsbilled;
Et Rosenslør mig skjulte hendes Skabning,
Og kun en vaagen Drøm jeg har igjen.

Og hvorfor gav just mig man denne Ring?
Som Lykkens Pant min Fader mig den rakte,
Men næsten spottende hans Ord mig klang.

(Tager Ringen af og betragter den.)

Den skjønne Ganymed bar denne Ring.
Den lod som Afskedstegn han her tilbage,
Da Ørnen førte ham paa stærke Vinger
Igjennem Morgenskyer til Lyset op.
O Salige! din Lod jeg dig misunder!
Der blandt de Himmelske du vandrer nu;
Dybt under dine Fødder ligger Jorden
Med sine Skygger, sine dunkle Taager,
Mens rundt om dig er Glands og evig Klarhed.
Hvad os betynger, kjender ei du til;
Hvad vi begjere, har alt længst du naaet;
Ei strækker du mod Lykkens Krands din Haand,
Nei! om din Tinding har du alt den slynget,
Og Evighedens Dugg den holder frisk —

FJERDE SCENE

(Tithon. Menestos.)

Menestos (kommer).

Hvem priser saa din Læbe?

Tithon (vender sig).

Ha, Menestos!

Menestos.

Din Røst mig mødte som jeg traadte ind;
Hvem gjaldt dit Ord?

Tithon (skyder Ringen paa Armen).

Ei nogen Dødelig.

Menestos.

Jeg troede, du din egen Skjæbne priste.

Tithon.

Min egen Skjæbne?

Menestos.

Ja; og hvorfor ikke?
Dit Ord et Echo blev af Alles Stemme.
Hvor er en Dødelig, at han tør maale
Sin Lod med din? Du, Folkets Ypperste
Og Kongens Yndling; du, hvem rige Guder
Paa Vuggen skjenked deres bedste Gaver,
Og dertil Herskermagt og ædel Byrd; —
Og nu til sidst! Har med en deilig Hustru
Ei Hymen Kronen paa det Hele sat?

Tithon.

Men hvis nu han, som du lyksalig priser,
Sig følte fattig som en Betler dog?

Menestos.

Hvordan?

Tithon.

Det var et Spørgsmaal; intet Andet.

Menestos.

Indslut ei dine Tanker i dig selv.
Lad mig dem kjende! Du min Troskab prøved.
Har ei som Brødre vi deelt Godt og Ondt
Fra Ungdom af?

Tithon.

Ja, broderligt vi deelte.
Det samme Haab os Begge ammed op.
Du følte det som jeg! Forbi vort Øie
Drog Eventyr og lysende Bedrifter,
Som til den fjerne Fremtid skulde naae.

Menestos.

Og fik af Eventyr da ei vi Nok,
Da Kongen sendte dig og mig paa Reiser?
Fra Stad til Stad, fra Land til Land vi drog,
De fjerne Amazoner selv vi gjested,
Og Gunst vi vandt hos deres stolte Dronning,
Da vi mod Lyciens Drot stod hende bi.
Hvor mangt et Folk besang min Lyra ei,
Mens længer frem i Verden du kun higed,
Thi af Forandring blev du aldrig mæt.

Tithon.

Den Gang jeg vidste, hvad det er at leve.

Menestos.

Og dog drev Længsel dig jo her tilbage.
O husk dig om! Med hvilken Jubel hilste
Du ei din Slægt, dit Fædreland og Folk?
Det var jo, som var Alt dig blevet Nyt,

Ja, som du fødtes anden Gang til Livet.
Men kort var Glæden; eensom snart du streifed
Omkring paa Jagt, i Skov og fjerne Bjerge;
Selv mig du flyede, og naar hjem du vendte,
Du vandred kun iblandt os som en Skygge,
Der, mørk i sig, fordunkler Alt omkring sig. —
Da klaredes med eet din Himmel op!
Paa Rygtets Vinger kom Electras Navn,
Dets tusind Munde priste hendes Skjønhed,
Og fangen var du, før din Brud du skued.

Tithon.

Ja, Maalet vinked mig.

Menestos.

Du har det naaet;
Du er i Havn — endnu dog stormer det.

Tithon.

I Havn jeg er; ja vel, og dybt i Havnen!
Der kan som Skibet nu i Ro jeg raadne,
Og skue langt fra paa de stolte Bølger,
Der een Gang høit mod Himlen bar mig op.

Menestos.

Den mørke Hecate har dig besøgt,
Har, mens du slumred, blandet sine Urter,
Og udgydt deres Trolddom paa dit Hoved.

Tithon.

Troer du?

Menestos.

En herlig Fremtid ligger for dig;
Du kun maa give Tid.

Tithon.

Ja hvorfor ikke?
Hvad troer du denne Tid vil føde af sig?
En Tid, der trænger til en vældig Storm,
For af sin dybe Slummer op at vækkes;
En Tid, der i Bedrifters Sted har Drømme,
Og Leg og Veddekamp for dristig Daad;
En Tid, hvor af sin egen Haand man krandses,
Hvor man i Fortids Helte seer sig stor,
Hvor Mennesker vil leve høit som Guder,
Og dog har Trællesind — jeg væmmes ved den!

Menestos.

Din Tid du laster; hvad vil da du selv?

Tithon.

Det Ny, det Friske vil jeg; ikke længer
Med usle Levninger mig lade nøie.
Var det kun Tros og Ilos forbeholdt,
At bringe frem det Ny? — Skal vi bestandig
Da styre Vognen i de gamle Spor,
Og, skjøndt fra Guderne vi stamme ned,
Kun tære paa et Liv, hvis Blomst er borte?

Menestos.

Dit Sind er sygt.

Tithon.

Nei, klaret er mit Blik! —

Men hvorfor fylde Luften op med Ønsker?
Kom her, min Ven! Endnu er Viin tilbage;
Et Afskedsbæger vil vi tømme sammen.
Du gaaer til Staden; jeg paa Landet bli'er
Og dyrker mine Marker; sætter Skik
Paa Mennesker og Dyr. Naar Solen brænder
Og Græsset visner, skjælver jeg af Angst,
Men bli'er det Regn, jeg dobbelt og mig fryder.
Saa lever jeg i Frygt og Haab bestandig,
Og hvem vil Meer forlange? — Tag dit Bæger,
Og stød med mit det sammen til Farvel!

Menestos.

Paa snarligt Gjensyn og paa bedre Lune!

Tithon.

Forstandig talt! Du seer jeg og mig skammer.
Det kommer af den lange Bryllupshøitid,
De mange Gilder og den megen Sviir;
Man bliver ør i Hovedet til sidst,
Og blind for Alt, selv for sin egen Lykke.
Men nu Farvel!

Menestos.

Hvorhen?

Tithon.

Ud i det Fri,
At jage Drømmene fra Panden bort.
I Lunden ned! Snart bryder Dagen frem.
Først naar du selv paa Veien er til Hjemmet,
Jeg til mit Leie vender mig. Farvel!

(Gaaer bort gjennem Søilegangen.)

Menestos (ene).

Ja, vel du blind er for din egen Lykke! — —
Men hvordan skal paa Jer vi os forstaae,
I rige Guder? For jer Gunst og Naade
Forlanger I vort Offer og vor Tak;
Men Eders Gaver skjenker helst I Den,
Hvis Sind er utaknemligt og unøisomt.
Den Bøn, som ydmyg er, opfyldes ei;
Men over Den, som dristig kan begjere,
I sender Eders hele Rigdom ned. —
Ham gav I Alt; men Alt er ikke nok.
Den Skat, som han besidder, bort han kaster,
Og jeg, som savner den, tør ei den gribe.
Hvor havde jer Retfærdighed jeg priist,
Hvis Glands og Høihed han kun havde faaet,
Men jeg en Hytte, som Electra deelte! (Bort.)

FEMTE SCENE

(Fri Mark udenfor Lunden.)

Aurora. Helia.

Helia.

Din Vogn forlader du?

Aurora.

Et Øieblik
Lad vore Heste hvile! Ingen Hvile
Mig lader Haabets Higen i mit Bryst.

Helia.

I Lunden vil du ind?

Aurora.

Ja, hist han boer jo,
Han, som jeg elsker, som jeg maa besidde:
Den unge Kongesøn, hvis stolte Billed,
Een Gang beskuet, aldrig jeg forglemmer.

Helia.

Og naar har du ham seet?

Aurora.

Forleden Morgen.
Ved Bækkens Rand i Slummer dybt han laa,
Med Buen i sin Haand, og træt af Jagten.
Min Vogn jeg standsed, da jeg blev ham vaer;
Hen over Græsset sagte skred min Fod,
Og nu jeg stod foran ham. Fast jeg skjælved,
Saa stærkt mig Synet rørte. Paa hans Arm
Det skjønne Hoved hviilte; sorte Lokker
Omslynged rigt hans høie Herskerpande,
Og flød i Bugter ned om Hals og Skulder;
Hans Kind og Mund var bleg af Natteduggen,
Men ved mit Aandepust hans Læbe rødmed.
Alt var fuldkomment, hvor mit Blik end dvælte;
I Glands og Ungdom straalede hans Skabning,
Som de Udødeliges fuld af Kraft.
Jeg havde trykket strax ham til mit Bryst
Og ømt ham favnet, at i mine Arme
Jeg kunde seet hans stolte Øie aabnes;
Men alt for lang Tid Synet havde taget,
Og utaalmodigt mine Heste stamped.
Jeg maatte bort; men da endnu en Gang

Jeg fra det Fjerne sendte ham et Blik,
Saae jeg ham reise sig fra Græsset op,
Og længselfuld at strække Armen mod mig.

Helia.

Og har du siden den Tid her ham seet?

Aurora.

Endnu i Gaar.

Helia.

Og paa det samme Sted?

Aurora.

Nei. Gjennem Lunden speidende jeg iilte;
Til Huset kom jeg; op ad Søilegangen
Jeg hurtig skred, og aaben Døren stod.
Igjennem den jeg gik, og ind jeg skued
Nu i et Kammer fra et Gittervindve,
Og der paa Leiet traf igjen mit Blik
Ham i sin Morgenslummer. Ved hans Side
En Qvinde laa, der halv sig op just reiste,
Og, støttet paa sin Arm, beskued taus
Den Sovende, som dybe Suk udstødte.
Saa sad hun indenfor, mens udenfor
Jeg stod med Qval i Hjertet, og med hende
Det skjønne Skue deelte. Snart dog atter
Jeg rev mig løs. Op til Olympen steg jeg,
Og Guders Fader hørte mine Bønner.
To Skaaler til den Elskede han gav mig:
Den ene fyldt med Livets Drik, den anden
Med Trøst for hver en Bitterhed i Livet.

Helia.

Og hvad med disse Skaaler vil du gjøre?

Aurora.

Lyksaliggjøre ham, som er min Lykke.
Tag du mod Tømmen og ved Vognen vent mig!
Endnu en Gang hans Aasyn maa jeg see;
Men træffer som hiin Morgen jeg ham ene,
Jeg kaster over ham mit Rosenslør,
Og een Gang fangen, er han min for evig!

(Iler hen mod Lunden.)

SJETTE SCENE

(Lunden. Tithon kommer langsomt vandrende. Han standser idet hans Øie falder paa Armbaandet.)

Tithon.

Hvor skinner blank dog Ringen om min Arm!
Igjennem Morgendæmringen den lyser,
Lig Ormen, der i Sommernatten glimrer.
Bestandig drager den mit Blik til sig,
Og minder mig om ham, der fordum bar den —

Og var da han alene Guders Yndling?
Blev Lykkens Krands for Ganymed kun flettet?
Er ikke selv jeg af den samme Slægt?
Er ei mit Hjerte kjækt og ungt som hans,
Saa rigt paa Haab, at Jorden er for fattig
Til med sin Herlighed dets Tørst at stille,
Og bærer ei hans Ring jeg om n ' ı Arm? —

Ja! som et Løfte til mit Haab den taler:
Endnu fra Himlen ned er Veien aaben,
Og Fortids Under sig endnu fornye.
(Vender sig pludselig.)
Men hvilket Lys omstraaler her mit Blik? —
Dybt bukker Træet susende sin Krone,
Og alle Bladene paa Busken skjælve.
Hvordan! — Der er jo Tryllesynet atter!
Hun, som jeg svagt kun skimted, her i Møde
Mig kommer i sin fulde Guddomsglands!
Det er Aurora selv, med gyldne Lokker,
Med Stjernen paa sin Pande, klædt i Purpur,
O Faklen blender ikke meer mit Syn!
Men ei som sidst hun flygter for mit Øie;
Hun standser — See! Hun nærmere jo kommer ...
O Himmelske! lad her din Fod mig favne!

Aurora.

Hil dig, o Tithon!

Tithon.

Paa mit Navn hun kalder!

Aurora.

Reis dig fra Støvet op, og hør mit Ord!

Tithon.

Hvad er dit Bud, du Høie?

Aurora.

Intet Bud!
Kun Bønner har jeg. Følg med mig!

Tithon.

Med dig?

Aurora.

Med mig til Lykken og til Lyset op!
Udødeligheds Bæger jeg dig rækker,
Omkring din Tinding Haabets Ring jeg slynger,
Og Kjærlighedens Krands omkring dit Liv.

Tithon.

Vil du mig elske?

Aurora.

Evig er min Elskov!
Dit er mit Rige, og mit Hjerte dit.

Tithon.

Dit Hjerte mit?

Aurora.

Og ingen Død os skiller.

Tithon.

Nei, i dit Blik er Livet!

Aurora.

Følg med mig!
Jeg paa min lette Vogn dig tager med;
Den bringer os til Morgenrødens Rige.

Tithon.

Til Morgenrødens Rige?

Aurora.

Ræk mig Haanden!

Et Øieblik, saa maa jeg atter bort,
Og maaskee aldrig mere vil vi mødes.

Tithon.

Til Morgenrødens Rige! — Her min Haand er!
O, hold mig fast! Din Glands min Sjæl fortærer.
O hold mig fast, og slip mig aldrig meer!

(Aurora kaster Sløret over Tithon, og iler bort med ham.)

SYVENDE SCENE

(Søilegangen paa Borgen. Electra, fulgt af Melete, træder ud fra sit Sovekammer.)

Electra.

Hvad Tid paa Dagen er det?

Melete.

Morgen er det;
Kun kort Tid har du sovet.

Electra.

Alt for længe!
Tung var min Søvn, og tungt er nu mit Hoved.

Melete.

Det snart vil lettes i den friske Luft.
Her vifter Vinden kølig op fra Lunden.

Electra.

Ja, som et Bad den styrker!

Melete.

See dig om!
Langt over Landet her man Udsigt har.
See, hist til Venstre mellem Høie ruller
Den gule Xanthos sine blanke Bølger,
Og høit i Sky sig hæver Idas Bjergtop.
Der strømmer Floden Simois; og der,
Der lige for os, ligge Trojas Taarne,
Paa Muren fast jeg kan dem alle tælle;
Og bag ved, i det Fjerne, Grækerhavet —

Electra.

Er da den lyse Stribe Havet?

Melete.

Ja,
Jeg godt det kjender. Der min Fader boede
Som fattig Fisker, før vi kom til Troja,
Og før jeg selv fik Tjeneste paa Borgen.
Bestandig bedre Lod blev mig til Deel,
Og nu jeg tjener dig. Hvis du det vil,
Saa fletter her paa Stedet jeg dit Haar —

Electra.

Er end mit Haar ei bundet?

Melete.

Nei; men hurtig
Jeg det besørger. Her, Fyrstinde, sæt dig
Paa Bænken under Søilen, saa beholder
Du Øiet frit, og hele Lunden for dig.

(Electra sætter sig; Melete begynder sit Arbeide.)

Electra.

Troer du paa Drømme?

Melete.

Ja, naar Held de spaae;
Men ellers ei.

Electra.

Men kan du tyde dem?

Melete.

Det tidt mig lykkedes, naar selv jeg drømte.

Electra.

Min Hjerne de forvirre; næsten altid
De underligste Syner gaae forbi mig,
Og tidt i Angst jeg vaagner.

Melete.

Det er Blodet.

Electra.

Men forhen var min Søvn saa let: om Leg,
Om Dands jeg drømte.

Melete.

Den Forandring kommer
Af Ægtestanden; thi man drømmer altid
Om det, hvori man lever. Da jeg leved
Ved Havets Bred, var mine Drømme vaade:
Bestandig pladsked jeg omkring i Vandet,
Altid med bare Been jeg saae mig selv,
Og naar jeg havde Selskab, var det Fisk.
Men siden jeg paa Landet boer, har ogsaa

Jeg faaet mine Drømme paa det Tørre,
Og mine Fisk er' blevne muntre Fugle.

Electra.

Mig gik det omvendt. Hver en Fugl fløi bort,
Og for det Meste sørgeligt jeg drømmer.
Endnu i denne Nat jeg Tithon saae
Bestedt i Nød, og høit om Hjælp han raabte.
Jeg vilde hen til ham, men mægted ikke;
Det var, som om min Fod var lænket fast,
Og reent bedøvet og i Skræk jeg vaagned.

Melete.

Men hvorfor plage sig med Nattens Plager,
Da meer end nok i Dagens man jo har?
See her den ene Fletning! færdig er den.
Jeg aldrig bundet har saa langt et Haar,
Saa blødt, og glindsende kastaniebruunt.
Hvis som en Medesnor man brugte det,
Især hvis du dit Ansigt vilde speile
Paa samme Tid i Bølgen — jeg tør vedde,
Ei Krog og Lokkemad fornøden var,
For unge Svendes Hjerter op at drage;
De bed paa Snoren strax —

Electra.

Tys! Bind din Tunge.

Melete.

Men hvorfor stirrer du mod Lunden ned?

Electra.

Seer du den Dreng, som kommer hen ad Stien?

Nu staaer igjen han stille, og som før
Her op han vinker. Gaa, og hør hans Ærende!

Melete.

Jeg strax er færdig her.

Electra.

Igjen han vinker.
Gaa ned til ham! Maaskee han bringer Bud
Fra En af Hyrderne.

Melete.

Ja, som det lader,
Saa har han Hastværk med sit store Budskab.
Giv Tid, Du Smaa! — Jeg lader Kammen sidde,
Og i et Øieblik jeg er tilbage. (Bort.)

Electra (ene).

Saa vever som en Hind afsted hun flyver ...

Og hvorfor er da mit Bryst saa betynget?
Forbi er Natten jo med al sin Angst,
Og Dagen er der, som jeg længtes efter.
Hvor frisk og liflig denne Morgenstund!
Hvor deilig ligger her i Solens Straaler
Den aabne Lund; og bag ved, i det Fjerne,
Den græsbeklædte Mark, og Kløverengen,
Hvor mellem Qvæget Hyrderne sig hvile —

(Hun støtter Hovedet paa Haanden, og seer ned i Lunden.)

See, hvor Melete griber Drengens Hænder
Og taler ivrig med ham. — Nu hun leer,

Og nu de Begge gaae her op mod Huset.
Men tys! Hvem kommer der?

Menestos (træder ind).

Hil dig, Fyrstinde!

Electra.

Du her, Menestos?

Menestos.

Tithon søger jeg,
For end til Afsked ham et Ord at sige.
Jeg tænkte her at finde ham hos dig.
Er han til Hvile gaaet?

Electra.

Nei; jeg troede,
At du og han var paa en Morgenvandring.

Menestos.

Kort efter Midnat bød jeg ham Farvel.

Electra.

Hvor skiltes I da sidst?

Menestos.

Paa dette Sted.
Her tog han Afsked, og gik ned i Lunden.

Electra.

I Lunden? Har da der du søgt ham?

Menestos.

Ja,
I Lunden og i Marken, allevegne;
Han var der ei.

Melete (kommer med Drengen).
Nu faaer du Nyt at høre.
Her er en Spaamand, som din Drøm vil tyde.
Han selv har drømt, og strax fra Marken gaaer han,
For Drømmene at bringe til sit Herskab,
Thi Alt hvad Marken yder, er hans Husbonds.

Electra.
Hvad skal dit Ord betyde?

Menestos.
Siig mig, Søn,
Hvem er du, og hvad vil du?

Drengen.
Husbonds Træl
Jeg er, og fra hans Hjorder nu jeg kommer.

Menestos.
See det kan vi forstaae! Hvad er dit Ærende?

Drengen.
Jeg vilde melde, hvad jeg saae paa Marken.

Menestos.
Hvad har da der du seet?

Drengen.
I Daggry var det,
Og just jeg havde drevet Qvæget sammen,
Der under Natten havde spredt sig ad,
Da jeg fra Østen saae Aurora komme;
Men ei som ellers drev hun ud mod Havet,

Thi ned fra Himlen styred hun sin Vogn,
Og midt paa Marken standsed hendes Heste.
Selv steg hun ud af Karmen, klædt i Rødt
Fra Top til Taa: paa Panden sad en Stjerne,
Og i sin høire Haand hun holdt et Blus.
Til En, der sad hos hende, gav hun Tøilen,
Hvorpaa hun iilsomt skyndte sig til Lunden.

Menestos.

Og alt Det saae du?

Drengen.

Ja, med egne Øine.
Imellem Qvæget angst jeg havde skjult mig,
Men Alting godt jeg saae.

Menestos.

Du sovet har.

Melete.

Nei giv blot Tid! Det Bedste kommer sidst.

Electra.

Forstyr ei Drengen! Siig mig, saae du Mere?

Drengen.

Ja, kort Tid kun Aurora borte var,
Saa kom hun atter hurtig frem af Løvet,
Og Haand i Haand med hende gik din Herre.

Electra (reiser sig).

Hvad! Tithon siger du?

Drengen.

Ja ham det var,
Og om hans Hoved hang et Slør af Straaler.

Menestos.

Men kjender og du Fyrsten?

Drengen.

Jeg ham kjender,
Og tydelig jeg saae ham som dig selv.

Melete.

Med lukte Øine!

Electra.

Tie! — Hvad Mere saae du?

Drengen.

Aurora drog ham efter sig til Vognen,
Og ind de Begge steg. Saa greb hun Tømmen,
Mens frygteligt de vilde Heste fnyste,
Og opad imod Himlen nu de foer,
Mens hele Luften som et Guldhav skinned.

Electra.

Mod Himlen, siger du?

Drengen.

Ja, op mod Skyen.

Electra.

Vee mig!

Menestos.

Og kan endnu du Stedet kjende?

Drengen.

Ja hver en Plet! Hvor Vognen stod; hvor Husbond
Kom frem af Lunden.

Electra.

Hurtig! Følg med mig!
Ned hvor du sidst ham saae! — O Tithon! Tithon!

(Bort med Drengen.)

Melete.

Det løber rundt med mig. — Er det da virkeligt?

Menestos.

Iil ned til Kjøresvenden! Byd ham holde
Min Vogn beredt; men meld et Ord ei om
Hvad her du hørte. Jeg Electra følger,
Og tager Hyrderne paa Marken med mig.
Hver Busk i Lunden vil vi gjennemsøge.
Først om hans Flugt vi Vished have maae;
Men saa til Staden efter Hjælp og Bistand,
For ham paa Land og Hav at efterspore! (Begge bort.)

ANDEN AKT

MORGENRØDENS RIGE

FØRSTE SCENE

(Auroras Palads og Sovekammer. Tithon i Auroras Arme. Helia træder ind.)

Aurora (reiser sig).

Hvo kommer der?

Helia.

Din Vogn alt længst er forspændt,
Og ei din Fakkel har endnu du tændt.

Aurora (staaer op).

For længe blunded jeg. Hvad bringer du?

Helia.

Den Purpurklædning, der skal Fyrsten smykke.

Aurora.

Tal ei saa høit! og gaa med sagte Fjed,
At ei den Slumrende du vækker op.
Læg der hans Dragt, og gaa mig rask til Haande!

Helia.

Her Diademet er!

Aurora.

Min Stjerne!

Helia.

Her!

Aurora.

Mit Halsbaand!

Helia.

Her!

Aurora.

Min Straalering!

Helia.

Her er den!

Aurora.

Kast Rosensløret over Bryst og Skulder,
Og bind mig Purpurskjørtet fast om Livet!

Helia.

Saa hurtig som du byder, er det skeet.
Nu sæt dig ned paa Leiet, at til Foden
Jeg fæste dig Sandalens gyldne Saal.

Aurora.

Men skynd dig!

Helia.

Alt den ene fast er bunden.

Aurora.

Er nu du færdig?

Helia.

Intet mangler meer.

Aurora.

Saa kjør i Porten mine Heste frem;
Saa snart min Fakkel jeg har tændt, jeg kommer.

Helia.

Du faaer at haste; kort Tid kun du har. (Bort.)

Aurora (vender sig mod Tithon).

Hvor fast han sover ... Endelig jeg naaede
Den Lykke, som mit Hjerte higed efter,
Og paa mit Leie hviler Jordens Søn —
Drøm kun, du Deilige! Men vaagner du,
Da skal i Glands mit Billed dig omsvæve,
Og her udfylde dig det korte Savn,
Til Savn og Billed flygte ved min Hjemkomst,
Og Glædens Smiil dig vinker fra mit Blik.
O hør! der kjører alt hun Vognen frem;
Mit Øies Fryd tør ikke meer jeg skue.
Min Fakkel lyse skal for Himlens Bue,
Og Hjertet hænger fast dog ved mit Hjem. (Bort.)

Tithon (vaagner).

Aurora! — Hun er borte ... Drømte jeg? —
Nei, ingen Drøm det var! Endnu jo hvælver
Sig Purpurloftet over mig; endnu
Jeg seer de ranke Søiler, som det bære,

Og end jeg hviler paa den gyldne Seng.
Kun hun forsvandt! — Imedens dybt jeg slumred,
Har let hun revet ud sig af min Arm.

(Han springer fra Leiet og iører sig Purpuret.)

Hun kommer ei — hvorhen er hun da flygtet?
Hvi tøver hun? — O kom igjen, du Elskte!
At jeg dit Øre fylder med min Længsel,
Og suger frisk den ind af dine Blik.
Aurora! — Ingen svarer mig ... Aurora! —
Kun Luften, som jeg favner, ta'er mit Suk.

(Han aabner et Vindue.)

Hvor lifligt! Af balsamisk Duft jeg mødes,
Og i en Blomsterhave seer jeg ned.
Blikstille hviler Alting som i Slummer;
Ei mindste Blad paa Træerne sig rører.
Fjernt i de endeløse Gange svære
Som i en Taage lette Skikkelser;
Men ingen Lyd afbryder Luftens Stilhed.
En Fugl dog synger — Hør! En anden svarer.
Rundt om det toner — hele Choret vaagner —
Med eet faaer Morgenen som tusind Tunger,
Hvis Jubel mig i Frihed lokker ud,
Og fylder med lyksaligt Haab mit Hjerte.
Ja, under Palmerne hun vandre maa!
I Haven ned, at aande Morgenfriskhed!
I Haven ned, at søge hendes Spor! (Bort.)

ANDEN SCENE

Haven.

(Flora og flere Nymphe r sidde i Kreds og binde Krandse.)

En Nymphe (synger.)

Blomst i Blomst er slynget! Færdig bunden
Er til Dagns Høitid snart min Krands;
Fri for Arbeid da igjen til Lunden
Gaaer jeg i den lyse Morgens Glands:
Vandrer hen ad Engens grønne Dække,
Seer den unge Dag i Østen grye,
Seer de røde Skyer forbi at trække,
Og bestandig komme frem paa ny.

Chor.

Ja paa ny de fødes, naar de vige!
Aldrig bort den lyse Morgen flyer.
Evig her i Morgenrødens Rige
Farves Himlen af de gyldne Skyer.

Flora.

Priis kun Skyen, som i Glands sig gynger
Purpurfarvet paa vor Dronnings Vei:
Havens Blomsterknopper jeg besynger,
Knoppens skjulte Rigdom priser jeg.
Blomstens Duft dens spæde Bryst alt fylder,
Frugtens Sødhed spirer i dens Skjød;
Kun saa længe Knoppen dem tilhyller,
Frugt og Blomst beskjermet er for Død.

Chor.

For et evigt Liv skal Sangen stige!
Kun i Knoppen aldrig det forgaaer;
Evig derfor i Auroras Rige
Træ og Busk og Blomst i Knopper staaer.

Flora.

Hvad var Blomsten dog, naar sammentrukken
Livet tørt og mat i sig den bar?
Derfor, Søstre, vil jeg prise Duggen,
Som i Haven om os glimrer klar.
Blank og reen paa Træets Blad den hviler,
I dens Friskhed alle Planter staae;
Som en Perle den fra Løvet smiler,
Som en Ædelsteen fra Græssets Straa.

Chor.

Ogsaa vi vil prise Duggen, Flora!
Hvad var Haven her, hvis ei den faldt?
Hvad var Morgenrøden hos Aurora,
Hvis ei evig Dugg forfrisked Alt?

Flora.

Dugg og Blomst og Sky vi vil forglemme!
Høit i Krattet Nattergalen slaaer.
Med dens Toner hæve sig vor Stemme,
Til en Lovsang for den unge Vaar:
Den, som Livet rundt om os forgylder
Med sin Fuglesang, sin Foraarslyst;
Den, hvis Fremtidshaab vort Hjerte fylder,
Den, hvis Længsel aander i vort Bryst.

Chor.

Ja, i Vaaren, den guddommelige,
Lokkes Haabet i hvert Hjerte frem.
Derfor her i Morgenrødens Rige
Har den unge Vaar et evigt Hjem.

(Flora og Nympherne reise sig.)

Flora.

Bring alle Krandse nu til Slottet op,
Saa har I Frihed til vor Dronning kommer.

En Nymphe.

Og hvor, o Flora, skal vi atter mødes?

Flora.

I Myrtekrattet. Nu afsted!

Nympherne.

Afsted!

(Nympherne bort.)

Flora.

Var nu blot Zephyr her! Paa Tiden er det,
Og bedre Leilighed han aldrig træffer.
Paa Bænken vil jeg vente ham ... men see!
Der kommer Nogen — (Hun sætter sig paa Bænken.)

Tithon (træder frem af Busken).

Alle Fugle fløine!
Dog end jeg Sangens Toner kan fornemme.
Alt hvad mig paa min Vandrig stod for Øie,
Klang her for Øre mig som Melodi.
Men alle Fugle fløi dog ikke bort.

Hist sidder jo en yndig lille Pige;
Maaskee paa rette Spor hun kan mig lede.

Flora.

Han nærmer sig. Blot Zephyr nu ei kommer.

Tithon.

Hil dig, du fagre Nymphe!

Flora.

Tithon hil!

Tithon.

Du kjender mig?

Flora.

Ja, da hertil du kom,
Stod jeg paa Trappen og dig rakte Krandsen.

Tithon.

Hvad er dit Navn?

Flora.

Man Flora kalder mig;
Aurora jeg som Blomsterpige tjener.

Tithon.

Saa før mig til din Dronning! Rundt i Haven
Jeg søgte hendes Spor, men fandt det ei.

Flora.

Hun er jo ikke her. For Himmelbuen
Nu med sin tændte Fakkel lyser hun.

Tithon.

Har hun sit Hjem forladt?

Flora.

For længe siden;
Men snart hun er tilbage. Hver en Morgen
Hun kjører hist ad Himmelbroen ud,
For at forjage Natten og dens Mulm,
Og langs med Ætherhavet hjem hun kommer.

Tithon.

Saa før til Ætherhavet da mig ned!
Maaskee hun alt sig nærmer. Lad os ile,
At hendes første Smiil vi taber ei!

Flora.

Ved hendes Blomster her hun bød mig hvile.

Tithon.

Saa viis mig Veien blot!

Flora.

Ad denne Vei! (Begge bort.)

TREDIE SCENE

Kyst ved Ætherhavet.

(Glauca sidder paa den høie Bred med en Luth i Haanden. Nogle Nympher svømme paa Bølgerne, andre kaste sig i Havet idet Glauca synger.)

Glauca.

Styrt Jer kun i de rullende Bølger,
I Ætherens Hav!
Duk Jer i Dybet, det dunkle, som dølger
Den bundløse Grav!

Stig saa forfrisket deraf,
Op hvor Jer rosenrød Skyen omskinner,
Op i det lysklare Rum,
Op hvor det perlende Skum
Risler Jer ned over Læber og Kinder!

Nympherne (komme op fra Dybet).
Deiligt at bæres, sødt at omslynges
Af Ætherens Arm!
Yndigt at vugges, herligt at gynges
Paa Bølgernes Barm!
Døved' af brusende Larm
Steg vi fra Dybet igjen mod det Høie;
Badet i Skumblomstens Duft,
Styrket i kølende Luft,
Aabner sig atter for Livet vort Øie.

Glauca.
Nu kan I synge, og Skummet til Side
Kjækt kan I slaae;
Da I kom op, var dog Kinderne hvide
Og Læberne blaae.
Ynkelig' ud I da saae:
Øiet med Rædsel I krænged tilbage;
Dybt Jer i Skræk havde sat
Dybets den bælmørke Nat,
Den, som vor Dronning maa evig forjage.

Nympherne.
Spot du os kun! Da os Bølgen omspændte,
Nedad det gik;
Straalen, som Lyset fra Oven os sendte,

Ei længer vi fik;
Under os laae for vort Blik
Natten, med Vinger saa sorte som Sorgen:
Gysen da isned vort Blod,
Dybet vi hurtig forlod,
Hilste med Jubel den smilende Morgen.

Glauca.

Ja, i det kraftige Bad sig forynger
Daglig vort Bryst!
Synet af Natten, som Hjertet betynger,
Fornyer vor Lyst.
Nyfødt', med jublende Røst
Hilse vi Morgenens Krands, som ei falmer;
Den os Aurora kun snoer,
Deilig vor Rose kun groer
Her i det evige Lys mellem Palmer.

Nympherne.

Syng du om Krandsen, som aldrig forsvinder!
Havskummets Krands
Ned over Kinder og Lokker os rinder
Ved Bølgernes Dands.
Friskhed og straalende Glands
Aldrig den skumkrandste Nymphe forlader:
Ungdommens fyrige Sind,
Skjønhedens blussende Kind
Eier kun Den, som i Æther sig bader.

Glauca.

Søstre! for vidt I paa Bølgerne sværmer;
Endt er vor Fred!

Dronningens Brudgom fra Haven sig nærmer
Med hurtige Fjed.
Flygt til den sivkrandste Bred!
Duk Jer bag Kysten og skjul Jer i Sivet!
Glem nu det fyrige Sind,
Mens I med blussende Kind
Binder Jer Skjørtet og Bæltet om Livet.

(Nympherne bort.)

Tithon (standser i Afstand).

Der seer jeg det!
Der ruller blankt det sølvblaa Ætherhav!
Endnu med stolte Bølger høit det bruser,
Som den Gang sidst jeg kjørte det forbi ...

Hvo sidder hist paa Kysten? I sin Haand
En Strængeleg hun holder; luftigt bølger
Det tynde Slør omkring den blanke Skulder,
Og rank og sneehvid stiger Nakken frem —
Hvorhen jeg seer, mig nye Syner lokke;
Kun Den, jeg søger, træffer ei mit Blik.

(Nærmer sig Glauca.)

Glauca.

Det var i rette Tid de Kysten naaede.

Tithon.

Hun vender sig herom! Et muntert Ansigt
Mig lyser smilende og frisk i Møde. —
Vær hilset, skjønne Nymphe!

Glauca.

Ikke meer
Du Glauca kjender?

Tithon.

Hvad! Har før jeg seet dig?

Glauca.

Auroras Badepige du maa kjende!
Det var jo mig, som førte dig til Badet,
Den Gang med Dronningen hertil du kom.

Tithon.

Men nu med Luth i Haand du sidder her;
Er det til Dands for Bølgen at du spiller?

Glauca.

Nei, paa min Dronning venter jeg, og Luthen
Fordriver Tiden for mig.

Tithon.

Skjønne Glauca!
Jeg venter ogsaa paa din Dronnings Hjemkomst.
Lad her os holde Vagt ved Havets Bred.

Glauca.

Langt bedre Udsigt har du hist fra Høien;
Og længe før vil der du Vognen see,
Hvis af den gyldne Ø dit Blik ei fanges.

Tithon.

Den gyldne Ø?

Glauca.

Ja, hist mod Østen — der!
Kan ei du see den, fjernt i Ætherhavet?

Tithon.

Jo, nu den fjerne Kyst mit Øie skimter!
Op over Bølgen den sig deilig hæver.

Glauca (synger til Luthen).

Ja — Deilig er den! Straaler er dens Bud;
Guld i Purpurskyen den os sender;
Hver en Morgen der Aurora tænder
Faklen, før hun herfra kjører ud.
Hendes Øie Lysets Hjem kun saae,
Hun alene Fod paa Øen satte,
Hun har sagt, at der er alle Skatte,
Som i Længsel her vi vente paa.

Tithon.

Hvordan forvente, hvad du ikke kjender?

Glauca (synger).

Jo — Al min Rigdom er den fjerne Ø!
Der min Elsker gaaer, Aurora siger;
Evig han til mig her over higer,
Skilt fra mig ved Æthrens dybe Sø.
Naar vi samles skal, jeg ikke veed,
Altid paa hans Komme dog jeg venter;
Een Gang her han lander, og mig henter
Over til sit Hjem i Herlighed.

Tithon.

Endnu du aldrig har din Elsker seet?

Glauca (synger).

Nei — Aldrig her paa Morgenrødens Ø
Den jeg saae, mod hvem mit Hjerte higer;
Deilig dog han er, Aurora siger,
Klart og dybt hans Blik som Æthrens Sø.
Herligt staaer hans Billed i mit Bryst,
Evig nyt min Længsel mig det maler,
Tidt i Eensomhed til mig han taler,
Og som Harpeklang er huld hans Røst.

Tithon.

Forunderlige Ting du mig fortæller.
Men hvordan kommer over man til Øen?

Glauca.

I Bugten hist Auroras Baad du seer;
Paa den hver Morgen hun der over seiler.
Selv holder Roret hun; men Zephyr styrer,
Og spænder ud de hvide Silkeseil.

Tithon.

Er Zephyr her?

Glauca.

Ja daglig her vi see ham.
Bag Ætherhavets Rand han har sit Hjem;
Men med sin Kurv hver Morgen hid han flyver,
Og bringer Frugter til Auroras Taffel.

Tithon.

Saa det er Zephyr som er Baadens Fører?
Men op til Høiens Top! Der vil jeg dvæle,

Til atter frem din Dronnings Fakkel skinner,
Og hendes Øie straaler paa min Vei. (Bort.)

Glauca.

Og ned til mine Søstre løber jeg;
Endnu bag Sivene jeg skjult dem finder.

(Bort til den anden Side.)

FJERDE SCENE

(Flora kommer løbende, Zephyr bag efter, fanger hende og løfter hende paa Armen.)

Zephyr.

Paa min Arm saa let jeg ta'er dig!
Smiil nu sødt, og vær ei suur.
Som en fangen Fugl i Buur
Indelukket her jeg har dig,
Og at sprælle nytter ei.

Flora.

Zephyr, slip mig! siger jeg.

Zephyr.

Tænk dog, hvis nu bort jeg bar dig?
Ret paa Hjerte Tanken læg:
Hvis det Græsselige skeete,
Hvis jeg mine Vinger spredte,
Og med eet med dig fløi væk?

Flora.

Vilde Zephyr, du min Skræk!
Tænk, hvis her vi bleve seete.

Zephyr.

Ud min Vinge da jeg bredte,
Skjulte hurtig dig dermed.
Men lad nu os slutte Fred!
Strax jeg løser dine Lænker,
Hvis et Kys du blot mig skjenker,
Og mig frita'er for min Eed.

Flora.

Først i Græsset sæt mig ned,
Saa for Løftet fri du være!

Zephyr.

Det var talt dig selv til Ære;
Ingen Tvang dig binder meer.

(Han sætter hende ned paa Græsset og tager Plads ved hendes Fødder.)

Hør mig! Som din Ven jeg be'er.
Lang Tid er jo nu forsvunden,
Siden første Gang i Lunden
Vore Hjerter aabned sig,
Siden »o, jeg elsker dig«
Slap os begge to af Munden.
Da en Eed du tog af mig,
Ingen Sjæl at aabenbare
At forlovede vi vare,
Førend selv du fatted Mod,
Dronningen med roligt Blod
Alt at tilstaae og forklare.
Har ei tro min Eed jeg holdt?
Skjøndt min Troskab, tør jeg sige,
Tusind Plager mig har voldt.

Evig krum og aldrig lige,
Evig frygtsom og paa Taa
Jeg fra den Tid maatte gaae.
Snart ved Konster og Intrigue
Jeg til dig mig maatte snige;
Snart paa Udkig eensom staae,
For til Slutningen at høre,
Naar jeg endelig dig saae:
Her er Intet meer at gjøre,
Man har seet dig, bort du maa.
Gik jeg saa, og Selskab søgte
Og med andre Nympher spøgte,
Strax dit vrede Blik mig traf;
Sad, ydmyget ved min Straf,
Stum jeg med formørket Øie,
Nymphers Spot jeg maatte døie,
Og til Latter jeg dem var.
Ja, hvad Alt jeg baaret har!
Tidt var Spillet reent ugunstigt;
Om end ogsaa nok saa konstigt,
Nok saa snildt mit Net var bredt,
Dog det ofte kunde hænde,
(Hundred Gange det er skeet)
At jeg hjemad maatte vende,
Uden dig at have seet.
Værre fast det var, naar Lykken
Ikkun halvt mig vendte Ryggen,
Men jeg dog kom heelt tilkort:
Enten naar jeg saae dig komme,
Just som her min Tid var omme

Og jeg selv nu maatte bort;
Eller naar paa Slottets Trappe
Sky og bly forbi du gik,
Og jeg knap fik Lov at snappe
Mig et Haandtryk og et Blik;
Eller naar jeg Løfte fik
Paa et Kys, og da i Lunden,
Just som du mig rakte Munden,
Op en Fugl af Busken foer,
Og du selv, som om du brændte
Dig paa m i g, afsted nu rendte,
Mens jeg, naglet fast til Jord,
Stod med spidset Mund tilbage —
Dog, jeg tier med min Klage!
Ingen Eed mig binder meer.
Strax, naar Dronningen jeg seer,
Vil jeg Alting aabenbare;
Hun og Alle skal erfare,
Det er gaaet o s som Fleer.
Hvorfor skjule for Aurora:
Zephyr elsket er af Flora,
Flora Zephyrs Hjerte har?

F l o r a.

Ja, var dermed Sagen klar!
O, jeg frygter, ingensinde
Giver Dronningen sit Minde;
Snarere vi vente maae,
At i hende vi en Fjende
Af vor Kjærlighed vil faae.

Zephyr.

Ei din Frygt jeg kan forstaae.
Hvilket Uheld kan befrygtes
Ved at vi To bli'er et Par?

Flora.

Troer du ei, at naar det rygtes:
Flora her sin Elsker har,
Hver Dag hun af ham besøgtes,
Nys hos Flora Zephyr var;
Troer du ei, at naar det rygtes,
Da vor Lykke Flugten ta'er?
Troer du, at naar her vi vandre
Arm i Arm, at da de andre
Nympher roligt vil see til? —
Da begynder deres Spil!
Hvad jeg har, vil Alle savne;
Hver sin Elsker vil omfavne,
Og ei meer blot vente ham.
Mig ved Tanken synker Modet!
Uro vil de faae i Blodet,
Os til Skade, dem til Skam.
Naar saa Øen rundt oprøres,
Naar kun Længselssange høres,
Naar til Dronningen saagar
Hede Suk og Bønner stige:
Da vil vred Aurora sige,
Hele Skylden Floras var!

Zephyr.

Gjerne jeg paa mig den ta'er!

Bli'er der Nød og true Farer,
Bag min Vinge smut i Hast.
Min Beslutning den er fast:
Heelt vort Forhold jeg opklarer;
Og hvad end Aurora svarer,
Bringer Alt jeg for en Dag.

Flora.

Nei, skal Nogen det berette,
Saa lad mig!

Zephyr.

Men frem du sætte
Tydelig den hele Sag!

Flora.

Blot en kort Tid lad os vente!
Først lidt Styrke maa jeg hente,
Og i Hjertet sanke Mod —

Zephyr.

Ei en Fodsbred her jeg viger!

Flora.

Blot en kort Tid, jeg jo siger;
Blot en kort Tid — vær nu god!

Zephyr.

Nu, lad gaae da! Jeg vil bøie
Mig for Bønnen i dit Øie;
Men saa ogsaa fast bestemt!

Flora.

Ja, bestemt!

Zephyr.
Mig Haand du give!

Flora.
Hvor mit Bryst dog er beklemt!

Zephyr.
Lettere det snart vil blive;
Frank og fri du dig fornemmer,
Naar hvad hemmeligt du gjemmer
Bli'er for Alle aabenbart.
Da vil Glæden vaagne snart!
Dobbelt herlig vil den fødes,
Naar hver Morgenstund paa ny,
Uden Frygt og uden Sky,
Her i Haven vi tør mødes.
Selv naar hjemad gaaer min Fart,
Skal ei meer mit Kys jeg stjæle;
Aabenlyst tør her jeg dvæle,
For din Hilsen med at faae.
Og naar bort jeg da mig svinger,
Baaren af de hvide Vinger
Over Havets Bølger blaae:
Kysser frit du paa din Finger,
Og jeg selv gjør lige saa.

Flora.
O, hvor deiligt! Ved din Side
Altid da min Plads jeg ta'er.
Da maa hele Verden vide,
Hvad der skjult for Alle var:

Under Palmer hos Aurora
Zephyr elsket er af Flora,
Flora Zephyrs Hjerte har.

Zephyr.

Nu til Fryd for mig du taler!
Ha! — Hvad er der nu med eet?
Skræk sig i dit Øie maler —
Har igjen du Syner seet?

Flora (reiser sig).

Stille!

Zephyr (staaer op).

Siig, hvad er der skeet?

Flora.

Stille! Fare her os truer.
Hist paa Høien ... See dig om!

Zephyr.

Jeg en Mand der oppe skuer —

Flora.

Ei han var der da vi kom.

Zephyr.

Siig, hvem er det?

Flora.

Tithon!

Zephyr.

Hvem?

Flora.

Ham, Aurora med sig førte,
Den Gang sidst hun vendte hjem.

Zephyr.

Aldrig jeg et Ord jo hørte ...

Flora.

Bliv! Følg ikke mine Spor;
Dronningen han Alt kan melde.

Zephyr.

Hør dog blot! Du mig fortælle ...

Flora.

Siden! Nu kun intet Ord.
Det vor Velfærd kunde gjælde! (Iler bort.)

Zephyr.

Reent besat hun er, jeg troer!
I sin Angst for Alt hun frygter.
See, hvor iilsomt der hun flygter,
Som bestedt hun var i Vaande.
Men et Stop jeg snart skal sige;
Bort med alt det Hemmelige!
Man jo neppe meer tør aande.
Aldrig forhen saae jeg Magen
Til en Frygt, saa stor som hendes;
Syner har hun midt om Dagen,
Af en Skygge kan hun blendes.
Slaaer en Fugl de bløde Vinger,
Strax det Uro hende bringer;

Risle lette Kildebølger,
Strax en Nymphe os forfølger;
Kysser Vinden hendes Øre,
Strax hun Røster troer at høre;
Hører blot hun Fluer sværme,
Strax Aurora skal sig nærme.
I hver Busk hun Øine skuer,
Fra hver Krog os Fare truer
For sin Skygge selv hun gruer;
Var jeg selv saa ør i Panden,
Gik vi Begge fra Forstanden —

(Seer sig om.)

See, der sidder endnu Manden!
Over Ætherhavet ud
Stirrer han mod Østerlide;
Hvem han er, jeg dog maa vide,
Jog paa Flugt han dog min Brud!

(Følger Flora.)

FEMTE SCENE

Høien ved Ætherhavet.

(Tithon sidder og seer over mod Øen. Ved Foden af Høien et Chor af Nymph er.)

Nymph erne (neden for).

Havde som vor Tanke blot vi Vinger,
Kunde selv vi bæres af vor Lyst,
Let som Fuglen, der sig fremad svinger,
Fløi vi over til den gyldne Kyst.

Der vor dunkle Længsel tabte gjerne
Vingen, for i Lyset selv at døe;
Der vi skued nær, hvad fra det Fjerne
Vinker Øiet over Hav og Sø.

Tithon (oven for).
Hvad mig fordum vinked som en Stjerne,
Ligger her nu for mig som en Ø.

Nympherne.
Alt hvad Morgenrødens Glands forkynder,
Aabenbares der i Lysets Hjem;
Livets friske Strøm, som her begynder,
Bruser der af fulde Kilder frem.
Haabet, som vi aldrig her udtømmer,
Løftet, af hvis Kraft vi bæres her,
Lykken, hvorom Tanken evig drømmer,
Kommer opfyldt os i Møde der.

Tithon.
I den dybe Æther blank den svømmer,
Fjern for Synet, dog mit Haab saa nær.

Nympherne.
Er det os, hvis Seekraft blev blev forhøiet?
Er det Øen, som sig nærmet har?
Meer og meer den hæver sig for Øiet,
Meer og meer i Klarhed til den ta'er.
Gjennem høie Skoves aabne Buer,
Over fjerne Sletters lyse Vei,
Ind i dybe Kløfter Blikket skuer,
Altid længer — Grændser findes ei!

Tithon.

Dobbelt i sin Guldglands Kysten luer;
Af dens Herlighed omstraales jeg.

Helia (kommer op ad Høien).

Hil dig, o Tithon!

Tithon.

Hvilken liflig Røst!
Hvad seer jeg — Helia! Hvor er din Dronning?

Hælia.

Hun i Paladset venter dig ved Taflet.

Tithon.

Hvordan! Hun alt tilbage her er vendt?

Helia.

Ja, nys bag Høien kjørte vi forbi.
Du saae os ei, skjøndt hun med Faklen hilste.

Tithon.

Hun hilste mig — og jeg har ei det seet!
Jeg sad fordybet i det fjerne Skue,
Og for det nære var mit Øie blindt.
Men hurtig! Til Paladset før mig op,
At for din Dronnings Fod jeg kan mig kaste!

Helia.

Igjennem Haven ned lad her os haste! (Begge bort.)

SJETTE SCENE

(Sal i Paladset. Aurora ene ved Tafiet.)

Aurora (staaer op).

Snart maa han komme; i Forventning slaaer
Mit Hjerte ham i Møde. Kort var Savnet,
Men langt nok til med Uro mig at fylde.
Saa ny er Skatten, som jeg har forhvervet,
At jeg begjerer altid den at skue.
Ja, uden ham forsmægted her mit Hjerte!
I evigt Fjendskab lever jeg med Natten,
Olympens Guder fast forsmaae mit Selskab,
Og kun hos Jordens Sønner fandt jeg Trøst.
Ei længer vil jeg klage over Skjæbnen,
Der røved mig dem Alle. Ham jeg eier,
Som overstraaler Alle; som erstatter
Mig tusinddobbelt hvert et fordums Tab.
Ham skal jeg aldrig miste! Evig her
Skal Livets Herlighed vi dele sammen;
Thi som jeg hver Erindring fjernet har,
Der om den dunkle Jord ham kunde minde,
Staaer her ham fyldt Udødeligheds Bæger,
Til Randen krandset med et evigt Haab.

(Døren aabnes. Hun gaaer Tithon i Møde. Bag efter Tithon følger Helia og en Skare Nympher.)

Aurora.

Velkommen, Elskede! Med dig er Glæden.

Tithon (knæler).

Her for din Fod lad mig din Skjønhed hylde!

Aurora.

Nei, i min Arm, o Tithon! er din Plads.

Tithon.

O, lad paa denne Plads endnu mig dvæle!
Lad mig i lange Drag inddrikke Straalen,
Der fra dit Øie synker ned til mig!
Som i min egen Lykke seer jeg ind,
Og al dens Herlighed min Sjæl bevæger.
Du staaer for mig; din Haand jeg holder fast;
Nu først jeg kjender Savnets hele Dybde,
Thi med den fulde Glæde jeg det maaler.

Aurora (løfter ham op).

Ei længer for min Fod du knæle tør!
Ei som min Undergivne du dig føle,
Thi som jeg selv er din, er dit mit Rige.

Tithon.

Hvad gjør du, Elskede? —

Aurora.

Strid ei imod!
Her af min Haand tag Stjerne-Diademet! —
Men I, o Nympher! skuer her min Brudgom,
Med Kronen smykt som Morgenrødens Konge,
Hvem jeg mit Scepter og mit Hjerte gav.
For ham, som for mig selv, jert Knæ I bøie!
Hans Priis hver Morgen Eders Sang forkynde!
Til Fryd for ham lad alle Strænge klinge,
Og glæd hans Øie med den muntre Dands!

(Hun fører Tithon til Taflet, hvor Begge tage Plads. Musiken toner.)

Chor af Dandsende.

Let, som du byder, vi Foden nu hæve,
Slynge om Haaret den duftende Krands.
Rundt om din deilige Brudgom vi svæve,
Trylle hans Blik med den luftige Dands.
Hurtig vi komme, og hurtig vi vige,
Frem som en Drøm for hans Øie vi stige,
Drage forbi ham, og dvæle kun kort.
Før han det tænker, omkring vi os dreie,
Hilse og neie,
See kun, som Fugle nu vi flyve bort!

Aurora (til Tithon).

Taus er din Læbe. Drømmende du sidder —

Tithon.

Ind i dit Øie skuer jeg, og ned
Som i et Hav jeg synker.

Choret.

Her er vi atter! Tilbage vi vende,
Lokked' af Synet, som nylig vi saae.
Sødt kan to Elskendes Billed os blende,
Bringe vort Hjerte til heftigt at slaae.
Deilige Par! som ved Maalet vi skue,
Dybt i vor Længsel sig speiled din Lue,
Den Gang i Dandsen vi svæved forbi.
Brudgom og Brud, vi Jer ønske til Lykke!
Kunde vi smykke
Een Gang vor Pande med Krandsen som I!

Aurora.

Fornemmer du de hulde Toners Klang!

Tithon.

Ja, som din Brudgom Sangen hilste mig!
Den Lykke, som jeg fatter ei, bekræfte
Mig dine Nymphers Ord.

Aurora.

Tro mine Nymphe!
Og lad hvert Suk paa dine Læber døe.

Choret.

Lette som Haabet vi nu Jer omdandse,
Glæden, I føle, bevinger vort Bryst.
Her ved det krandsede Taffel vi standse,
Lytte til Strængen, som tolker jer Lyst.
Ane vi kan dog, hvad nu I fornemme!
Aldrig, o Dronning, dit Smiil vi forglemme,
Aldrig hans Suk, som til Hjertet os gik:
Smilet og Sukket paa een Gang traf sammen,
Pludselig Flammen
Blussede dobbelt i straalende Blik!

Aurora.

Tys, Sladderhanke! Paa jer Plads tilbage!

(Til Tithon.)

Her, Elskede! tag den søde Frugt!
Ei bedre bringer Zephyrs Have frem.

Tithon.

I Zephyrs Have denne Frugt er voxet?
O, Glaucas Ord jeg mindes! Ham det er jo,

Som fører Baaden til den gyldne Ø,
Naar der ved Lyset du din Fakkel tænder?

Aurora.

Du kjender alt den gyldne Ø?

Tithon.

Just nylig
Dens fjerne Kyst mit Øie lænked fast.

Aurora.

Der straaler Alt i større Glands end her.
Hvis du har Lyst, vi seile strax der over.

Tithon.

Til Herlighedens Hjem?

Aurora.

Til Lysets Ø!
Og hver en Morgen du mig did skal følge,
Og atter seile med mig her tilbage,
Før paa min lette Vogn jeg drager bort.
Da skal med Haab i Hjerterne vi skilles,
Til i din Favn igjen jeg vender hjem,
Og for fra vi det skjønne Liv begynde.

Tithon.

O Elskede! Mit Hjerte du henrykker!

Aurora (vinker ad Helia).

Iil ned til Zephyr! End maa her han være.
Lad til Seilads ham holde Baaden rede,
Og byd ham heise Flag og Vimpel op.

Helia.

Dit Budskab skal skee! (Bort.)

Aurora (til Tithon).

Hvor dine Kinder flamme!

Tithon.

Med dig jeg Haand i Haand betræde skal
De straalerige Kyster! Alle Skatte
Skal ved din Side der sig aabne for mig,
Og lyse dobbelt i dit Øies Glands!

Aurora (tager Pocalen).

Men først en Gave har jeg her til dig.
Her rækker jeg dig Livets fyldte Bæger,
Der for bestandig sikkrer dig mod Døden!
Tag af min Haand Udødeligheds Drik,
At du maa evig leve!

Tithon (løfter Bægeret høit i Veiret).

Evig leve!
Ja, gjennem Hjertet strømmer Haabets Ild!
Her i min Haand Pocalen fast jeg holder,
Og blot ved Synet svulmer høit mit Bryst.
Udødeligheds Bæger! Ingen Ende
Paa denne Glæde, som mig hæver nu!
Bestandig Fremgang imod Lykkens Straaler!
Bestandig nyfødt Lyst! Et evigt Liv,
Og her med dig i Morgenrødens Rige! —
O Elskede! Hvor kan min Mund dig takke?
See, hvor til Bægrets Rand den friske Drik

Nu stiger skummende med klare Perler!
I hver en Draabe kan din Glands jeg skue,
I hver en Draabe gløder Livets Nectar,
Og med dens Ild besegler jeg vor Pagt!

(Tømmer Bægeret.)

Aurora (reiser sig).

Din Haand mig giv!

Tithon.

Af Længsel slaaer mit Hjerte.

Aurora.

Køl den i Ætherhavets friske Bølger!
Og nu til Baaden ned! — Farvel, I Nympher!

(Aurora og Tithon stige ned fra Taflet.)

Chor af Nympher.

O, Farvel! Vor Hilsen med du tage!
Bring den til de Lykkelige der,
Som imellem glædesmykte Dage
Evig vandre Lysets Kilde nær.
Over Bølgen Zephyr med dig drage!
Gynge høit dig paa den blanke Sø,
Føre dig med Kongen her tilbage
Til vort Hjem, til Morgenrødens Ø!

(Alle bort.)

TREDIE AKT

FØRSTE SCENE

(Morgenrødens Ø. Kyst ved Ætherhavet. Glauca og Helia staae og see ud over Søen.)

Helia.

Seer du, hvor hurtig Luften har sig klaret?

Glauca.

Ja ganske tydelig jeg Baaden seer!
Det røde Flag med Fryd mit Øie hilser.

Helia.

Du troer nok, at en Skat det skal dig bringe?

Glauca.

Det var jo muligt.

Helia.

Derfor er det vel,
At altid først paa Pladsen her du møder,
For strax at undersøge Baadens Ladning,
Naar den hver Morgen vender hjem fra Øen?

Glauca.

Troer du? — Men som en Piil nu frem den flyver!
Alt skimter jeg Auroras blanke Stjerne,
Og hendes Rosenslør, og Tithon — see!
Ved Roret sidder han i Purpurkappen.

Helia.

Ja, om et Øieblik de lande vil.
Jeg gaaer, at spænde Hestene for Vognen;
Har Dronningen med Stjernen smykt sin Pande,
Saa bliver kort kun hendes Ophold her.

Glauca.

Bliv, Helia!

Helia.

Du faaer jo Selskab nok.
See, hist fra Haven kommer Nymphechoret;
Og over Høien alt de storme ned. (Bort.)

Glauca.

Ja, om et Øieblik er Skibet her.
Hvor tidt har ei det samme Syn jeg seet!
Hvor ofte stod som nu jeg her paa Kysten,
Og saae vor Dronning lande med sin Brudgom,
Og lige stærk endnu er min Forventning! —
(Til Nymphernе, der trænge sig frem:)
Spær ikke Veien for dem! Stil Jer her,
Og lad jer Velkomstsang mod Skyen tone!
(Baaden lander. Zephyr stryger Flaget. Aurora og Tithon stige ud.)

Chor af Nympher.

Vær velkommen!
Hilset høit af dine Nymphers Røst.
Da mod Øen
Purpurflaget vaiede fra Søen,
Fløi vi til den perlekrandste Kyst.
Vær velkommen,
Morgenrødens Dronning! Nymphers Lyst!
Hver Gang i det Fjerne
Over Bølgen stiger op din Stjerne,
Stiger Glæden nyfødt til vort Bryst.

Aurora (træder frem med Tithon).

Vær hilset, Glauca! Hilsen til Jer Alle
Fra Dem I haabe paa, og længes efter.
Forud for mig nu iler til Paladset!
Lad Helia for Vognen spænde strax,
Og vent I Andre der paa mine Bud!

Glauca.

Din Vogn og os ved Porten skal du finde.
Op til Paladset, Søstre!

Nympherne.

Til Paladset!

(Glauca og Nympherne bort.)

Aurora (til Tithon).

Nu, Elskede, maa jeg Farvel dig sige.
Saa længe holdt os Øen denne Gang,
At neppe Tid til Afsked er tilbage.

Tithon.

Vil alt du bort?

Aurora.

Min Villie er det ei.

Tithon.

Du Flygtige! Vil du kun Længsel vække? —
Kun som et Glimt er min Lyksalighed,
Kun som et Glimt jeg saae af hine Skatte,
Og dog har tusind Gange ved din Side
Jeg alt betraadt den lykkelige Kyst.
Hver Gang paa Baaden jeg der over seiler,
Da vinker Haabet mig i dine Blik,
Og al sin Herlighed mig Øen lover;
Men neppe har min Fod betraadt dens Bred,
Før i din Favn jeg synker dybt i Drømme,
Og flygter Drømmen, iler selv du bort.

Aurora.

Men kun for snart igjen at vende hjem,
Og her med dobbelt Glæde dig at møde.

Tithon.

O, lad et Øieblik mig fast dig holde!
Lad mæt mig see mig paa din rige Skjønhed,
At ikke meer bedaaret af dit Syn,
Mit Blik sig aabne maa for al min Lykke!

Aurora.

Kast frit dit Blik omkring! thi nu vi skilles.

Tithon.

Dit Billed bli'er dog her, for evig mig at fængsle;
Dit Billed og min Længsel —

Aurora.

Haabet med! (Bort.)

Tithon.

Der iler bort hun i sin Guddomsglands!
Om Skuldren flagre let de gyldne Lokker,
Og neppe streifer Foden Græssets Dugg.
I Flugten halv hun vender sig omkring —
See! Med sit Rosenslør hun vinker til mig.
Paa Høien op! Endnu en Gang til Afsked
Jeg fanger Straalen af den blanke Stjerne,
Før i det dunkle Krat hun flygter ind!

(Han iler op ad Høien, men snubler og falder.)

Hvad ligger her til Snare for min Fod?
Dybt i det høie Græs som Guld det glimrer ...
Et Armbaand! (Tager det op.)
Ja, et skjønt og konstigt Smykke.
To runde, om hinanden snoede Slanger,
Indfatted' i en Krands af gyldne Ørne.
Hvordan! — Har før jeg denne Ring da seet?
Den saa bekjendt mit Øie forekommer:
To snoede Slanger med en Krands af Ørne —
Ja, som et Lyn slaaer Mindet i mig ned!
Det er jo Ganymeds den gamle Ring;
Det er jo den ...
Hvad dukker op som af et bundløst Dyb? —
Frem over hver en Dæmning Mindet bryder,

Og af dets Væld mit Hjerte overstrømmes.
O, Gjensyns Glæde! O, mit Fædreland!
Mit Folk! Min Slægt! I Skikkelser, jeg elsked!
Laae I begraved' i mit Bryst, og vaagner
I nu til Livet op? — Dem Alle seer jeg:
Laomedon — Menostos — Brødre, Søstre;
Een efter Een de skride mig forbi ...
Og denne Ring? — Ja, dunkelt jeg det mindes!
Fra Jorden over Skyen gik vor Fart,
Og her langs Kysten hen vi hurtig rulled.
Jeg mærked knap, da med sin Rosenfinger
Hun som i Leg strøg Ringen af min Arm,
Og som et Drømmesyn mit Blik den fulgte,
Da langt i Luften hun den slynged bort. —
Ja, m i n er Ringen! Det min egen er!
Det er den Samme, som min Fader gav mig,
Da ved den store Fest ... Electra! — Hvad?
Har ogsaa dig det tykke Slør bedækket? —
Med Bind for Øiet har jo her jeg vandret,
Blind for mig selv, og blind for hver Erindring.
Men end besteg hun ei sin gyldne Vogn!
End er det Tid! Endnu er ei hun borte! (Hurtig bort.)

ANDEN SCENE

(Z e p h y r sidder ved Ætherhavet, paa Kanten af Baaden, og ruller Flaget sammen.)

Z e p h y r (synger).

Vug mig kun, mens let jeg dugges,
Lette Bølge! op og ned;

Af at gynges, af at vugges,
Kan jeg aldrig blive kjed.
Snart hos mig skal Flora gynge,
Baaden vippe, Nympher synge
Til Farvel fra Strandens Bred.
Dybt til Afsked skal de neie,
Medens Zephyr og hans Brud
Som paa Vinger lystigt feie
Over Ætherhavet ud.
Flaget skal vor Hjemfart melde;
Vimplen høit i Luften smælde,
Flyve forud som vort Bud!

(Han kaster Flaget og springer i Land.)

Der er hun selv, den Lille! Der hun kommer.

Flora (kommer ilende).

Er du alene?

Zephyr.

See dig vel omkring!
Maaskee en Fugl i Græsset os belurer.

Flora.

O Zephyr! Hvor i Angst mit Hjerte slaaer.
Vort sidste Haab er ude!

Zephyr.

Hvad er skeet da?

Flora.

Tænk dig! — Men neppe Aande kan jeg drage.

Zephyr.

Det er jo frygteligt! — Du lille Stakkel!

Flora.

Tænk dig ...

Zephyr.

Jeg tænker jo!

Flora.

O, tænk dig, Zephyr!
Fra Slottet kommer jeg ...

Zephyr.

Jeg alt har tænkt det.

Flora.

Aurora havde just sin Vogn besteget.
Hun holdt i Tømmen fast de vilde Heste,
Der utaalmodige kun Tegnet vented,
For over Himmelbroen ud at fare:
Da i det samme ...

Zephyr.

Nu?

Flora.

Da i det samme
Fra Haven Tithon kom i stærkest Løb,
Og standsed Vognen, just som bort den rulled.

Zephyr.

Er det det Hele?

Flora.

Hør mig! Giv blot Tid! —
Til Jorden ned forlangte han at komme;

Med Bønner først, men da ei Bønner hjalp,
Da greb med Armen han i Vognens Hjul,
Saa Dronningen ei voved frem at kjøre.
Med Taarer bad hun ham at blive her;
Tænk dig, hun græd! Men ei hun ham bevæged.
I Vognen sprang han op; og da ei længer
Aurora turde vente, gav hun Tegnet,
Og hen ad Himmelbroen foer de Begge.

Zephyr.

Lykke paa Reisen! Saa har her vi Frihed.

Flora.

Du glæder dig?

Zephyr.

Og du? —

Flora.

Mit Haab er ude.
Ifald sin Elsker Dronningen har tabt,
Tør aldrig om vor Kjærlighed jeg tale.

Zephyr.

Behøves heller ei! Alt er forraadt.

Flora.

Hvad siger du — forraadt?

Zephyr.

Og din er Skylden!
Bestandig skød du Tiden længer ud,
Og ingen Ende din Betænkning fik.

Til sidst dog min Taalmodighed jeg tabte;
Og nys, da over Bølgen hid vi seiled,
Har Rub og Stub jeg Dronningen fortalt.

Flora.

Ulykkelige! Nu er Alt forbi!
Hvad svared hun?

Zephyr.

Jeg neppe tør det sige.

Flora.

Ja, det jeg tænkte nok. Men din er Skylden!
Hvad svared hun?

Zephyr.

Saa Zephyr elsker Flora,
Og Flora Zephyr? Nu, det er mig kjært.
Snart i Paladset feire vi jert Bryllup;
Jeg selv udstyrer Bruden.

Flora.

Er det muligt?

Zephyr.

Ja, hendes egne Ord jeg har dig meldt.

Flora.

O Zephyr! du har Mod, det maa jeg tilstaae!

Zephyr.

Kom! Rask i Baaden ud! Vi Prøve gjør.
Jeg maa dog see, om du kan taale Søen;
Thi snart du med din Brudgom hjem skal seile.

Flora.

Først Arm i Arm vi vandre Haven rundt.
Forbi Paladset maae vi!

Zephyr.

Du er kjæk.

Flora.

Hvor Nympherne vil gjøre store Øine!

Zephyr.

Og for at rigtig store de kan blive,
Saa kysser jeg dig midt paa Slottets Trappe.

Flora.

Nei det forbyder jeg!

Zephyr.

Din Arm, du Søde!
Her kommer Zephyr med sin Brud. Afsted!

(Begge bort.)

TREDIE SCENE

(Tithon og Aurora kjørende gjennem Himmelrummet; foran dem flygter den mørke Nat.)

Aurora.

Hvi er saa taus du bleven? Hvad du ønsked,
Vil jo til Trods for mine Bønner skee,
Og med din fundne Skat jeg hjem dig sender.
Tre Døgn af mine Arme jeg dig slipper,
Tre Døgn skal i min Eensomhed jeg leve,

Imens du vandrer paa den dunkle Jord.
Min Villie dybt har bøiet sig for din;
Hvi vender du fra mig da Øiet bort,
Og skuer kun paa Natten, paa min Fjende?

Tithon.

Din Fjende?

Aurora.

Ja, fra evig Tid min Fjende!
Thi mellem os er Hadets dybe Svælg;
Og som hun aldrig taale kan min Nærhed,
Er ogsaa mig, som Døden hun forhadt.

Tithon.

Og hvorfor hader du den stille Nat? —
See hvor med tunge Vinger der hun flyver.
Som sagte Susen kun er hendes Suk,
Hver Gang du svinger høit din lyse Fakkel,
Og hendes Stjerner blegne for din Glands.
Ved hendes sorte Slør mit Øie hænger.
Med det har ofte hun min Smerte dulmet;
Det tidt har bragt mig Hvile, naar hun rulled
Det over Jorden og mit Hoved ud,
Og med dets Flig mit Øie dækked til.

Aurora.

See ei paa Natten meer! See op til mig!
Seer du, hvor Alting klares ved mit Komme?
En Ring af Purpur krandser Himmelbuen,
Og rosenrød gaaer Skyen os forbi.
Hvad søger du hos Natten, hos den kolde,

Den gustne Nat? — Her er din Elskerinde!
Tag her et Luekys af mine Læber,
Og glem den Grimme, som i Flugten skjælver!

Tithon.

Hvor kan du grim og gusten Natten kalde?
I al sin Skjønhed der hun flyver jo:
Fra hendes Nakke Sløret prægtigt flagrer;
Ved hendes sorte Klædebon forhøies
Kun Glandsen af Erindrings Stjernekrone,
Som smykker deilig hendes mørke Haar.

Aurora.

O, Elskede! vil du mit Hjerte saare?
I hendes Skue du dig reent fortaber.
See op til mig, og hendes Afmagt kjend!
Seer du, hun blegner? Ei hun taale kan
Det stærke Skjær, naar jeg min Fakkel svinger,
Og bævende vil Kronen snart hun tabe.

Tithon.

Endnu hun vinker med sit mørke Slør;
Endnu mit Hjerte drager hun til sig,
Og tusind Minder i mit Bryst hun vækker.

Aurora.

Din Kjærlighed skal hun mig ei berøve!
Fremad, I raske Gangere, paa Banen!
Slaae med de gyldne Hove Himmelbuen,
Og jag i Tartaros min Fjende ned!
Blus høit min Fakkel! Farv med Rosenskjæret

Den hele Himmel rød, og med din Lue
Antænd den kolde Luft, hvori hun boer,
At aandeløs i Dybet ned hun styrter! —
Ha! Der hun synker — En afmægtig Skygge
Langt i det Fjerne hun tilbage viger,
Og seirende min Stjerne lyser frem!
Seer du, hvor brat den tykke Luft sig klarer?
Den friske Vind nu ruller Taagen sammen,
Og driver Skyen bort — Kast ned dit Blik!
Der ligger Jorden dybt for vore Fødder.

Tithon.

Hvordan! Det Dunkle der i Dybet nede? —

Aurora.

Ja, Jorden er det, hvorfra Mørket flygter.

Tithon.

Den stiger opad — see!

Aurora.

Nei, det er os,
Der fare hurtig ned ad Himmelbuen,
Og snart vi vil den naae.

Tithon.

O, Tryllesyn! —
Tag mod min Hilsen her, du fjerne Jord,
Skjøndt mørk du er, du fængsler dog mit Øie.
Her i mit Hjerte føler jeg vort Slægtskab;
Fra dig jeg stammer! I din Favn tilbage
Jeg kommer, som en Flygtning til sit Hjem.

Aurora.

Forglem ei Himlen for den dunkle Jord!
Glem ei den Glands, hvori med mig du svæver,
Hvorfra du skuer, salig som en Gud,
Ned over Jorden og dens lave Hytter.
Her oven for det kun er lyst og klart!
Hvad vil du der, i Dybet og i Mørket?

Tithon.

Dit Løfte har jeg; hold mig ei tilbage!
Ja, hvis du kjørte Jorden her forbi,
Ned i dens Favn fra Vognen jeg mig styrted.
See! Meer og meer dens Skikkelse sig klarer.
Alt skjelner Havet jeg, og Landets Kyster;
Og mellem Bjerge seer jeg dybe Dale,
Hvor end din Fakkels Skin ei trængte ned. —
Fremad! Giv dine vilde Heste Tøilen!
For langsomt for min Higen nu du kjører,
Thi neden under vinker mig mit Hjem.

Aurora.

Paa Vindens Vinger nedad gaaer vor Fart.
Men glem nu ei mit Ord! Om trende Dage
Vi mødes paa det Sted, hvor her vi skilles.

Tithon.

Hvor her vi skilles — Hvor er Stedet?

Aurora.

Der,
Hvor mine Heste nu jeg styrer ned.

Paa Høiens Skraaning vil min Vogn jeg standse.
Hold dig beredt! thi hurtig maa jeg bort.

Tithon.

Her stands din Vogn!

Aurora.

Farvel! og husk vort Møde.

(Idet Tithon sætter Foden paa Jorden, kjører Aurora bort; han bliver ene tilbage.)

Tithon (efter en Pause).

Tung er din Luft, o Jord! Fast som en Byrde
Den falder paa mit Bryst og mine Lemmer,
Og som en Vægt den hviler paa min Skulder.
Uvenlig er din Hilsen — kold og skarp
Du sender mig den barske Vind i Møde,
Og i din Vinterdragt du har dig klædt.
Hvorhen jeg seer, er dine Marker øde —
Paa Træets Grene hænger Løvet guult;
Dit Græs er vissent; med din Krands af Snee
Har alt den fjerne Bjergtop hist du smykket.
Vil du mig skræmme? Er saa streng din Mine,
Fordi jeg i min Daarskab har dig svigtet? —
O, dig jeg hilse vil, min Fædrejord!
Med dette Kys min Glædestaare tag!
Er end du øde, dog mit Bryst du fylder.
Din Vinter gjemmer dog mit Hjertes Vaar:
Mit Folk, min Slægt, min Hustru, som jeg glemte,
Bedaaret af en Guddoms stærke Glands.

(Han reiser sig.)

Ja, snart skal Tithon for jert Øie staae! —
Hvor vil de undre sig! Men bønlig træder
Jeg, bøiet af min Uret, frem for dem.
D i n Haand, min gamle Fader, vil jeg kysse;
Og naar, af dig velsignet, jeg mig reiser,
Skal Ingen sin Tilgivelse mig negte.
D i t Blik, Electra, skal mig den forkynde;
Af dine Læber vil jeg først den høre,
Thi hvo anklager mig, er du forsonet?
Da skal jeg Alle gjensee! Brødre, Søstre,
Og dig, Menestos, første Ungdomsven!
Jer Alle skal jeg hilse! Her er Tithon,
Regn ham igjen som før for Eders Broder,
Han var landflygtig, men han hjem er vendt. — —
Men fremad nu! Først heelt paa Høien op.
Derfra med eet Blik overseer jeg Alt,
Og over Sletten saa, afsted til Troja! —
Hvor selsomt! Har min Fod da tabt sin Kraft?
Ved hvert et Skridt det er som Jorden holdt den,
Og kun med Møie stiger jeg i Veiret ...
Endnu et Skridt, saa har jeg Toppen naaet! —
Ja, for mit Øie seer jeg hele Landet!
Alt kjender jeg igjen! Der løfter Ida
Sin sneebedækte Tinde høit mod Skyen —
Der strømmer Floden Simois; og der
Den gule Xanthos — der er Grækerhavet;
Og der — hvordan! Der maa jo Troja være —
Har sig en Taage for mit Øie lagt?
Kun nøgne Kyster seer jeg; hele Landet
Jo ligger øde, hvor mit Blik sig vender.

Hver Landsby er forsvunden; alle Lunde,
Der ned mod Havet strakte sig, er borte;
Og hvor er Trojas taarnbesatte Mure? —
Er i et fremmedt Land jeg? ... Hist paa Heden
Jeg seer en Hyrde græsse sine Faar,
Og hen mod ham en anden Mand der kommer.
Af dem jeg Landets Navn erfarer snart;
De skal mig løse denne mørke Gaade.

(Han bliver staaende en Tid lang og seer sig om, stiger derpaa langsomt ned fra Høien.)

FJERDE SCENE

Heden.

(Paa Skraaningen af en Bæk græsser en Faareflok; **Hyrden** sidder ved Bredden.)

Hyrden (seer hen ad Veien).
Der faaer jeg Selskab før end jeg det vented;
Der kommer jo Menestos. Tidlig oppe
Han været har i Dag. Endnu staaer Solen
Kun lavt paa Himlen, og han alt sig rører.
Sin Vinterkappe har han faaet paa,
Og rød af Morgenkulden er hans Kind.

Menestos (kommer).
Vær hilset, Thoas!

Hyrden.
Hilsen til min Herre!
Du har dig aarle reist fra Leiet.

Menestos.

Ja,
I Gaar til Sengs jeg med den Tanke gik,
At her ved Daggry du mig skulde see;
Lidt senere jeg kommer, end jeg tænkte.

Hyrden.

Har du et Bud til mig?

Menestos.

Ja, tvende Lam
Du bringe maa til Hytten inden Middag.
Men søg de bedste ud! Før Sol gaaer ned,
Vi slagte Guderne vort Offer.

Hyrden.

Sæt dig, Herre!
Du af den lange Vei maa være træt.

Menestos (sætter sig).

Nei, let mig Gangen var i Morgenluften.
Men hvad har der du for?

Hyrden.

Af Gedeskind
Jeg skærer mig et Bælte. Vinterpelsen
For første Gang i Morges trak jeg paa,
Men Remmen mangled.

Menestos.

Natten kold har været.
Jeg mærked Nordenvinden selv paa Leiet.

Hyrden.

Ja, da i Morges ud jeg kom paa Heden,
Laa Riim paa Græsset. Nu er alt den borte,
Og før end Middag Solen varmt vil skinne.
Vi faae en solklar Dag.

Menestos.

Ja, hed til Middag,
Og kold til Aften. Tidlig Vinter fik vi.

Hyrden.

Den Kulde varer ei; for skarpt den bider.
Blot Vinden springer om, saa er den borte;
Og Søndenluft igjen os Sommer bringer.
Den Snee, der faldt i Nat paa Idabjerget,
Ei ligger Ugen ud.

Menestos.

Gid sandt du spaaede.
Jeg selv mig kerer lidt om Vind og Veir,
Men Qvinderne kun daarligt taale Kulden.
Endnu har ei den Uld de spundet op,
Som du forleden bragte. Saa ved Væven
Og Naalen gaaer der godt en fjorten Dage,
Før deres uldne Dragt de faae i Stand.

Hyrden.

Har Hyttens Tag du heelt nu faaet tækket?

Menestos.

Den ene Side kun; mit Mos er sluppet.

Hyrden.

Men see dog, Herre! — See dig om!

Menestos.

Hvad er der?

Hyrden.

Seer du den Mand, der vandrer hist paa Heden?
Nu vender han sig om — til alle Kanter
Hans Øie flyver rundt.

Menestos.

En Fremmed er han,
Og dertil ganske sikkert en Afsindig,
Thi slig en Dragt ei nogen klog Mand bærer.

Hyrden.

Seer du, han vinker! Hen mod os han kommer.

Menestos.

Gjør intet Tegn igjen; lad kun ham troe,
At ubemærket her han gaaer forbi;
Men taler han dig til, lad mig ham svare.

Hyrden.

Ja helst jeg tier. Angst jeg har i Blodet;
Aldrig jeg saae en Mand, af Guder mærket.
Men end bestandig seer han sig omkring —

Menestos.

Han frygter vel, at Vogteren skal komme.
Han sikkert med et fremmedt Skib er landet,
Og vist for nylig er han sluppen løs.

Hyrden.

Ja, vildsom og forstyrret seer han ud.

Menestos.

En ædel Gang og Holdning dog han har.
Men see, han nærmer sig. Hold nu dig rolig!

Tithon (kommer).

Hil Jer, o Fremmede!

Menestos.

Vær hilset selv!

Tithon.

Lad ei mit Spørgsmaal her forundre Jer;
Men fra det fjerne Østen hid jeg kommer:
Er det ei Trojas Jord hvorpaa jeg staaer?

Hyrden (afsides).

Han taler for en Gal jo ganske klogt.

Menestos.

Ja, Trojas Jordbund her din Fod betræder.

Tithon.

Det Troja, som Laomedon behersker?

Menestos.

Laomedon? —

Hyrden (afsides).

Nei, nu det rapler for ham.

Tithon.

Ja vel! Laomedon, Trojanerkongen.

Menestos.

Hans Gravhøi længst er reist og længst er sunken.

Tithon.

Hvad! — Han er død?

Menestos.

Ja, dræbt af Fjendehaand.
Det er en gammel Nyhed, jeg dig melder.

Tithon.

Vee mig! Laomedon er ikke mere —
Saa hersker Priamos da nu i Landet?

Hyrden (afsides).

Nu bli'er han reent forvirret.

Menestos.

Priamos!
Fra hvilket Land er du, at ei du veed,
Hvad der er vidt bekjendt al Verden over?

Tithon.

Hvad mener du? — See ei forundret paa mig,
Som stod for dine Øine her en Daare,
Hvem Guderne med Vanvid havde slaget.
Er Priamos da ei Trojanerkonge?

Menestos.

Hvis du er klog, som selv du mig fortæller,
Saa lad dig Landet svare! See omkring dig,
Om du kan Staden eller Folket finde;
Og naar kun Undergang og Død du skuer,
Da kjender du Trojanerkongens Skjæbne.

Tithon.

Har Døden ogsaa Priamos da truffet?

Menestos.

Ham selv, hans Slægt, hans Rige med hans Folk!

Tithon.

Du raser!

Menestos.

Raser jeg? Spørg denne Mand,
Spørg rundt i Verden: samme Svar du faaer.

Tithon.

O, hav Barmhjertighed! Fortæl mig Alt!
Faldt de for Fjendehaand?

Menestos.

Veed du da ei,
At Grækerne med Krig har hjemsøgt Landet,
At de i Tusindviis kom over Havet,
At deres Fyrster her fra stærke Leire
Har hærget Landet rundt med Ild og Sværd;
At hele ti Aar disse Sletter damped
Af Slagnes Blod, af Venners og af Fjenders;
At denne Luft ved Dag og Nat har bævet
Af Kampens Tordenbulder, medens Seiren
Imellem Græker og Trojaner skifted? —
Har ei du om de store Helte hørt?
Er Hectors Ry ei til dit Øre trængt,
Og har hans Død med Sorg ei fyldt dit Hjerte?
Har ei du Stadens Undergang erfaret,
Da Grækerne ved List besteg dens Mure,

Da Sværdet rased i den mørke Nat,
Og Ilden lyste Folket til dets Død,
Mens Trojas Kongeborg gik op i Luer?
Da med sin Slægt den gamle Priamos
Som sidste Tilflugt søgte Husets Alter,
Og for hans Fod den vilde Græker slagted
Hans unge Søn, og med det samme Sværd,
Der damped end af Drengens friske Blod,
Igjennemstak den gamle Konges Hjerte?
Har aldrig dette Budskab naaet dit Øre:
Det stolte Troja er af Jorden svundet,
Dets Helte dræbte, Folket gaaet under,
Dets Qvinder førte bort til fremmedt Land,
Og kun dets Navn alene blev tilbage?

Tithon.

Afsindig er du! Du dig selv har røbet.
Du taler om den gamle Priamos;
Den unge kun jeg kjender!

Menestos.

Paa hans Isse
Laa Vægten af halvfjerdsindstyve Aar,
Da Staalet traf hans Hjerte.

Tithon.

Gamle Mand!
Du taler over dig.

Menestos.

Spørg denne Hyrde,
Han har ham kjendt som jeg.

Hyrden.

Ja, Sandhed er det:
Halvfjerds var Priamos, da Troja sank.

Tithon.

Halvfjerdsindstyve Aar! — Hvem er da jeg?
Gaaer som et Spøgelse jeg om blandt Grave,
Imens mit Liv er under Mulde gjemt?
Svar mig, du gamle Graaskjæg! Hvem er jeg?

Menestos.

En stakkels Olding! — Vil du ei mig troe,
Saa see i Bækken der dit eget Billed.

Tithon (seer ned i Vandet).

Og boer da Sandhed i det falske Vand?
Maa dette Speil mig lære hvem jeg er,
Saa jeg forfærdet nu mig selv gjenkjender?
Hvidt er mit Haar jo — furet er min Pande —
Min Skulder bøiet — Ja, din Vægt jeg følte,
Du tunge Tid! da over mig du faldt;
Da du med eet din Byrde kasted paa mig,
Og med din kolde Haand min Isse traf ...
O, Skygge af mig selv, som her jeg seer!
Ei til at sukke du mit Bryst skal tvinge,
Thi for de Døde rinder kun min Taare.
Hvi skulde yngre end mig selv jeg være?
Hvi skulde selv jeg blomstre, naar mit Hjerte
I Graven ligger med min hele Slægt?
Vee mig! — Hvor har jeg været! — Her har Døden
Og Undergangen deres Throne reist;

Med blodig Lee har Alting bort de meiet;
Alt er forsvundet: Slægt og Hjem og Folk,
Imedens jeg ... O, bittre Nag, som dræber!
Til deres Frelse var min Arm ei nær!

(Kaster sig til Jorden.)

Hyrden.

Tal til ham, Herre! Mig hans Tilstand rører.

Menestos.

Ei mindre mig. Hans Ord jeg fatter ei,
Men dog en Gjenklang i mit Bryst de fandt.

(Til Tithon.)

Ulykkelige! Dine Taarer stands!
Kom til dig selv! Hvi tager du paa dig
Den Byrde, som paa vore Skuldre tynger?
Hvad rører dig saa stærkt en fremmed Skjæbne?

Tithon.

En fremmed Skjæbne? — Vil du her mig spotte?
Men skjøndt jeg dig er fremmed, siig mig Alt!
Hvormed forskyldte Troja Guders Straf?

Menestos.

Du river voldsomt op de gamle Saar;
Men jeg vil svare dig. En daarlig Slægt,
Paa Ønsker rig, men fattig paa Bedrift,
Alt længe havde tæret Landets Marv,
Og Trojas gamle Heltekraft var borte.
Med Daarlighed gik Brøden Arm i Arm,
Og af den Kræft, der tæred Folkets Rod,
Blev ogsaa Kongestammens Grene smitted'.

Der saae man Skaden snart: Det Paris var,
Der røvede Kong Atreus' Søn hans Hustru,
Og kaldte Hævnen over sig og Alle.

Tithon.

Faldt han i Kampen?

Menestos.

Pilen traf hans Hjerte.

Tithon.

Og hele Folket, siger du, gik under?

Menestos.

Ei Een af Tusinde fra Sværdet undkom.
Det blot var Qvinderne, som fristed Livet,
Men kun for Seierherren hjem at følge.
Selv Hecuba da maatte Aaget bære,
Og om sin egen Død Kassandra spaaede,
Da Søsteren til Graven de rev bort.

Tithon.

Til Graven?

Menestos.

Ja, paa Grækerheltens Gravhøi
For Offerkniven blødte Polyxena.
Det var den sidste Rædselsdaad, der kroned
En lang Elendighed og Krigens Jammer;
Thi da paa Baalet Liget brændte høit,
Og Dampen af den unge Qvindes Hjerte
Med Røgen opsteg til de vrede Guder:
Da heisede de græske Skibe Seil,

Og vore Qvinders Klageskrig jeg hørte,
Som Dødesangen for det sunkne Troja.

Tithon.

Du sukker, Gamle! Hvorfor styrted du
Dig ei i Sværdet, og gik selv til Grunde? —

Menestos.

Og hvo er du, som gjør mig Liv til Brøde?
Har denne Slægt du kjendt?

Tithon.

Jeg har den kjendt.
Men lad i samme Grav hvert Haab mig gjemme.
Du nævned mangt et Navn, men to jeg savner:
Havd Skjæbne traf Electra og Menestos?

Menestos.

Electra lever.

Tithon.

Hvad! Electra lever?
Endnu en Klang af Livets Røst jeg hører! —
Og hvilken Lod har da Menestos truffet?

Menestos.

Hvi spørger du? Har du Menestos kjendt?
Fast som en Aanderøst din Stemme klinger.
Her er Menestos! Med ham selv du taler.

Tithon.

Er du Menestos? — Du den unge Sanger? —
Du strængeløse Harpe! Svage Gubbe!

Vil du indbilde mig, du er Menestos,
Min fordums Ven?

Menestos.

Med Skræk dit Ord mig fylder.
Din Ven! Hvo er da du, som her mig spotter? —

Tithon (rækker ham Haanden).

Er du Menestos, du mit Haandtryk kjender.

Menestos.

Hvem er du, Fremmede?

Tithon.

Har reent du glemt mig?
Blev ei det Mindste af mig selv tilbage,
Som her kan minde dig om Tithons Navn?

Menestos.

Om Tithon? — Høie Guder!

Hyrden.

Det er Fyrsten!

Menestos.

Er du en Aand fra Graven? — Tithon, du? —

Tithon.

Du troer mig ei? — Skal jeg da minde dig
Om hver en Barndomsleg og Ungdomsdrøm?
Om Dagen, da vor Broderpagt vi slutted,
Da du paa Jagten havde frelst mit Liv? —
Om vore Tog med Amazonerhæren,
Og Pileskuddet, som dig Foden lammed?

Du stirrer paa mig? — Tvivler du endnu?
Har aldrig før da denne Ring du seet,
Den Gang Laomedon om Armen bar den?

Menestos.

Laomedon! — Ja, denne Ring jeg kjender!
Det er jo Ganymeds den gamle Ring.
Og du den bærer ... Blinder Nat mit Øie? —

Tithon.

Menestos! — Broder!

Menestos.

Du, min gamle Herre?
O, ræk mig Haanden, som jeg stødte bort!
Lad mig med Taarer væde denne Haand,
Og kalde mig den svundne Tid tilbage. —
Saa gik ei alle Stjerner ned for mig!
Endnu gik ikke Troja reent til Grunde!
Endnu et Skud af Kongestammen lever!

Tithon.

Et vissent Skud!

Menestos.

Hvad vil Electra sige,
Naar til vor Hytte jeg dig fører hjem!

Tithon.

Hos dig Electra boer?

Menestos.

Ja, samme Tag
Har siden Troja sank os Begge dækket.

Men herligt hendes Haab nu skal opfyldes,
Thi aldrig paa din Død hun vilde troe.
Imens du for os Andre blev en Skygge,
Der meer og meer i fjerne Taager svandt,
Bar som et Haab hun dybt dig i sit Hjerte.
Endnu til Husets Guder offrer hun;
Og altid Arnens Lue tændt hun holder,
Mens Dag fra Dag hun venter paa dit Komme.

Tithon.

Hun venter mig? Afsted! Hjem til din Hytte!
Her brænder Jorden under mine Fødder.

(De staae op.)

Menestos.

Ad Stien her! Men kast dog først et Blik
Paa denne Mand, der staaer med vaade Øine.

Tithon.

Og hvem er denne Mand?

Hyrden.

Din gamle Træl,
Som kysser Støvet for min Herres Fødder.

Tithon.

Tag her min Haand! Men ei jeg meer dig mindes.

Hyrden.

Som Hyrdedreng jeg vogted dine Hjorder;
Det er nu længe siden.

Menestos.

Ham det var,

Der først os bragte Budskab om din Flugt,
Som i et Drømmesyn han havde seet.

Tithon.

Vee mig! — Afsted, Menestos! Ræk mig Armen!

(Tithon og Menestos bort.)

Hyrden (ene).

Nu kommer Alt for Dagen; Alt vil klares.
Halv hundred Aar jeg for en Drømmer gjeldte,
Men nu han selv skal sande mine Ord ...
See, hvor han langsomt vandrer hen ad Heden,
Og støtter fast sig til Menestos' Arm.
Ned over Purpurkappen som et Slør
Hans lange, hvide Lokker hænge løst,
Men intet Skjerm for Solen har hans Hoved. —
Det var et fattigt Udstyr af Gudinden!
Men hurtig! Mine Lam jeg søger ud.
Saa vil jeg skynde mig til Hytten ned,
For der at høre, hvad han dem fortæller. (Bort.)

FEMTE SCENE

(Haveplads uden for en Hytte. Electra og Melete, begge med Haandtene, træde ud ad Døren.)

Electra.

See her Melete! Under Egetræet
Vi vil os sætte. Solen skinner blank
Og Morgenkulden reent nu er forsvunden.

Melete.

Rundt om de gule Blade ligge strøede;
Den skarpe Vind i Nat har høstet godt.

Electra.

Ja, Vinteren med stærke Skridt sig nærmer.
Kom! Sæt dig ved min Side her paa Bænken,
Før Middag maae vi Tenen have tom.
Her vil det bedre lykkes end der inde,
Hvor man for Dunkelhed knap Traaden seer.

Melete (sætter sig).

Ja her er dog lidt muntert! Rundt omkring
De lette Fugle hoppe ... See dog bare!
Saa snart kun Traaden jeg trak ud med Haanden,
Saa fløi de Alle bort. Hvem der, som dem,
Dog kunde flyve lidt i Verden ud!

Electra.

Og hvad, Melete, vilde du i Verden?

Melete.

See mig omkring. Det er saa eensomt her:
Du sidder helst saa stille for dig selv,
Og omgaaes mest med dine egne Tanker;
Menestos færdes gjerne langt fra Hytten,
Og naar om Aft'nen han fortæller os
Om sine Reiser i de fjerne Lande,
Og rører Harpen, sidder du og jeg
Ved Arnen tause og seer ind i Luen.
Det er jo ganske smukt at høre paa;
Men, ærlig talt, jeg havde ogsaa Lyst
Til at fortælle hvad jeg har oplevet;
Saa havde man dog Lidt for al den Fare,
Og al den Nød og Jammer man har døiet.

Electra.

Vi taler tidt jo om de gamle Tider.

Melete.

Det har dog ingen Art. Du veed jo forud
Alt det, som jeg kan sige. Nei, men tænk
Hvor Fremmede med Undren vilde lytte,
Naar jeg begyndte forfra paa det Hele,
Og ikke standsed før jeg var ved Enden;
Naar jeg om Trojas Brand fortalte dem,
Og hvordan du og jeg krøb ned ad Stigen,
Mens rundt om hørtes Hyl af vilde Fjender,
Just som fra Borgen Ilden blussed op.
Høit deres Haar af Skræk sig skulde reise,
Naar om vor Flugt i Mørket jeg fortalte;
Og naar jeg først kom til den lange Græker,
Der stod ved Muren og os spærred Veien,
Og hvem Menestos kløved Panden paa:
Da skulde de fornemme samme Gysen,
Som den Gang j e g fornam. — Er det ei Skade,
At alle disse Ting skal gaae til Spilde?
Naar man oplevet har, hvad jeg opleved:
Saa gruelig en Krig og saadan Nød,
Da kan man nok ha' Lyst til at fortælle,
Og Andre til at høre.

Electra.

See, Melete!
Der har du strax jo lettet lidt dit Hjerte.
Jeg lytter gjerne til, naar du fortæller.
Da seer jeg tidt, saa klart som i et Speil,

De svundne Tider gaae forbi mit Øie,
Og Meget kommer mig igjen i Møde,
Som længst var glemt ... Men hvorfor staaer du op?

Melete.

Her bli'er saa koldt om Foden. Denne Jord
En daarlig Skammel er for gamle Been.
Et Øieblik jeg blot vil ud paa Engen,
Og tøe i Solskin op de stive Lemmer.
Det snart er Tid at malke Gederne.
De stakkels Smaa! De veed nu akkurat
Hvad Tid og Stund paa Dagen jeg skal komme.
Ja, saadan Dyr er klog're end man tænker.
Du troer det knap, men dog det er en Sandhed,
At hvert af mine Ord de godt forstaae.

Electra.

Ja, Dyrene har ogsaa Skjønsomhed.
Paa Følelsen de har det; ind i Øiet
De see os jo, som for at see vor Tanke,
Men aldrig rigtig dog de kan den fatte.
De hænge ved os og har Tillid til os;
Det gaaer just dem med os, som det gaaer os
Med Guderne, hvis Lov er tidt os dunkel.

Melete.

Ja, meer end dunkel. Men afsted jeg maa;
Med Tenen kan jeg altid blive færdig;
Vi har jo langt til Middag. (Bort.)

Electra (ene).

Bort hun gaaer —

For Dovenskab jeg tidt paa hende skjender,
Og af at spinde bli'er nu selv jeg træt.
Et Øieblik jeg vel tør hvile mig,
Da ei min Morgenslummer jeg har faaet.
Her op til Træet vil jeg Nakken støtte,
Og lade Øiet glide hen ad Jorden,
Hvor Vinden hvirvler rundt de gule Blade.
See, hvor i Gangen tæt de ligge strøede!
De havde ingen Ro i Træets Top,
Og dog saa friske skød de frem i Vaaren.
Da sang i Skjul af dem de glade Fugle,
Da gynged de sig op og ned i Luften,
Mens Solen spilled paa den lyse Farve.
Nu er de blevet træt af Sommerlegen;
Den grønne Dragt de bytted for den gule,
Og ned i Jordens Favn de har sig kastet,
For endelig en Gang at finde Hvile.
Det er ei meer den muntre Ungdomsleg;
Det Vinden er, der til sit Spil dem bruger,
Før reent i Støv og Muld de smuldre bort.
Ja, flyv kun høit! det er den sidste Flugt;
Meer paa den grønne Green I aldrig kommer ...

SJETTE SCENE

(Tithon og Menestos træde ind i Haven.)

Menestos.

Vidunderligt er Alt hvad du fortæller;
Men for et Skjulested vær uden Sorg.

Hist bag ved Haven hvor du Høien seer,
Der er den Hule, hvorom nys jeg talte.

Tithon.

Og troer du, at jeg der er sikkert gjemt,
Saa ei ved Morgenlyset hun mig finder?

Menestos.

Ja, dyb er Hulen; gjennem snevre Gange
Sig Veien bugter meer og mere mørk;
Og i en evig Nat til sidst den ender.
Der skal et Leie vi berede dig;
Og hver en Morgen vil jeg Bud dig sende,
Saa snart Aurora Jorden har forladt,
Og hendes Fakkel er i Vest forsvunden.

Tithon.

Ja, hvis hun fandt mig her, var jeg fortabt.

Menestos.

Men følg mig gjennem Gangen op til Huset.

Tithon (standser).

Er det jer Hytte?

Menestos.

Ja, vor Bolig seer du.

Tithon.

Og dette ringe Tag har hende dækket!
Her har i Nød hun levet, medens jeg
Paa Roser har mig hviilt —

Menestos.

Følg efter mig!

Jeg gaaer foran og melder dem dit Komme,
At Synet af en Fremmed ei dem skrækker. (Bort.)

Tithon.

Fornemmer du din Brudgoms Fjed, Electra?
Saa fuldt som nu var aldrig før hans Hjerte.
Til Høisang stemt er alle Harpens Strænge,
Men hver en Tone klinger som et Suk.

Menestos (kommer tilbage).

Min Gang jeg kan mig spare. See dig om!
See, hist paa Bænken ...

Tithon.

Ha! Hvo sidder der?

Menestos.

Din Hustru.

Tithon.

Hvad! — Electra?

Menestos.

Ved sin Teen
Hun ind er slumret. Strax jeg hende vækker.

Tithon.

Lad hende sove! Kald ei op til Lys
Den stille Skygge, at den ei forsvinder.
(Han standser foran hende.)
Er det min Ungdomsbrud? — O, mine Minder!
I ligge lige for mig, og dog skiller
Os det uhyre Svælg. Et halv udslettet,
Et dunkelt Billed kun mit Øie møder. —

Har Tiden røvet Alt, og kun til Gjengjeld
Paa dette Hoved efterladt sit Sølvflor,
Og mærket Panden med sin Fures Skrift? —
Ærværdigt dog og skjønt er dette Aasyn;
Men Sorgen hviler paa det — see, Menestos!
See disse Kinder, denne blege Mund:
Seer du hvor Smerterne har lagt sig om den
I dybe Træk?

Menestos.

Ja hendes Slummer røber,
Hvad selv hun dølger.

Tithon.

Dog det er Electra!
Ikkun et Dække skjulte hendes Billed,
Men alt mit Øie har det gjennemtrængt.
Frem af sit Svøb min Ungdomsbrud sig hæver,
Lig Sommerfuglen af den blege Puppe,
Og aldrig fængsled hun mit Blik som nu.
Paa een Gang ung og gammel hun sig viser; —
Hvor er det sande Billed? Her i Hjertet
De smelte sammen dog, og bli'er til eet.

(Sætter sig ved hendes Side.)

Menestos (afsides).

Hvad rører sig igjen i dette Bryst? —
Bort, gamle Daare! Her er ei din Plads.

(Gaaer.)

Tithon.

Endnu hun sover ... Sødt hun drømmer vist.
See! over hendes Læber gaaer et Smiil,

Og Haanden løfter hun — Lad mig den gribe!
Hun rører sig ... Electra!

Electra (slaaer Øiet op).
Tithon! —

Tithon.
Hun kjender mig! Hun har mig ei forglemt!

Electra.
Ja det er ham! Jeg hører jo hans Røst.
Saa holdt dog denne Gang min Drøm sit Ord!
Med Haanden fremrakt stod han foran mig,
Og ved min Side nu han her sig hviler.
Det er ham selv — hans Aasyn og hans Blik!

Tithon.
Electra!

Electra.
Hør! Han kalder paa mit Navn.
Det Tithon er, min Brudgom og min Herre,
Og det er ingen Drøm!

Tithon.
Her i min Arm
Jeg holder fast dig, til hver Tvivl forstummer.

Electra.
Jeg ved hans Bryst mig hviler — Slag i Slag
Fornemmer jeg hans Hjerte strømme til mig.
O, Elskede! hvor var du længe borte!
Hvi kommer du saa seent, saa seent tilbage?
Nu er jo Livet endt.

Tithon.
Det først begynder!

Electra.
Hvor har du været i den lange Tid?
Jeg har dig kaldt, men ingen Stemme svared;
Jeg gik paa Veien ud, men ei du kom.
Jeg skued Natten skifte om med Dagen,
Med Vintren Vaaren; Alting kom tilbage,
Alene du kom ikke meer igjen.

Tithon.
Men nu er hjem jeg vendt; nu vil vi leve!
Det kun var Morgenrøden som os skilte,
Og for os ligger Dagen jo endnu.

Electra.
Ja, liflig bryder frem den lyse Dag!
Lad i dit Blik mig atter see dens Straaler!
Hvordan? — Der er jo Taarer i dit Øie —
Regnfulde Sky, driv fra hans Øie bort!
Lad mig paa ny dog see min Glædessol!
Den længe nok var skjult.

Tithon.
Ræk mig din Haand,
Men kald ei frem den Glæde, som er endt!
Lad os i Sorg og Kummer ned os sænke,
At vi maae føle Trøst ved her at mødes.
O, lad mig ret de blege Træk beskue!
De sølvgraae Lokker! — Bort, du unge Billed!

Her paa det gamle hviler nu mit Øie,
Kun det mig hører til!

Electra.

Ja, bleg og falmet
Din Hustru nu du finder. Da hun blomstred,
Du saae det ikke —

Tithon.

Lad din Nød mig kjende!
Ei sandt, i Sorg og Kummer gik dit Liv?

Electra.

En Trøst jeg havde dog; jeg vidste dog,
Jeg skulde ikke døe, før dig jeg gjensaae.
I hvert et natligt Syn det blev mig lovet.
Nu er det opfyldt! Du hos mig jo sidder,
Og intet Ønske har mit Hjerte meer.

Tithon.

Men Krigens Jammer ogsaa dig jo traf.
Hvad har ei da du liidt!

Electra.

En Ven jeg havde,
Som gjennem hele Livet stod mig bi.
Han var mig Skjold og Skjerm i hver en Fare,
Min Trøst i Eensomhedens lange Savn.
Sit Brød, sin Hytte deelte han med mig;
Ham maa jeg takke, næst de høie Guder.

Tithon.

Menestos var det!

Electra.

Du hans Navn har nævnet.
Men lad ei Sorg for mig dit Hjerte tynge!
Her ved dit Skue vil min Sjæl jeg fryde;
I hvert et Træk jeg søge vil det Billed,
Som Tiden af mit Bryst ei sletted ud —
Ja, denne Skikkelse saa godt jeg kjender!
Alt er som fordum, skjøndt ei meer det Samme!
Endnu en Konge! Alderdommens Krone
Ham smykker herlig som hans Ungdoms Krands!
Men Nød du vist har liidt? Hvor mangen Storm
Maa ikke have bøiet dig i Støvet,
Før denne Pande fik de dybe Furer,
Og disse Lokker Sneens hvide Glands? —
Hvad var din Skjæbne?

Tithon.

Gammel er jeg vorden;
Men ei jeg kjender, hvad det er at leve,
Thi Dagens Byrde jeg dog aldrig bar.

Electra.

Hvad mener du?

Tithon.

Man ikke frem en Skygge,
Hvis Liv kun var en Drøm.

Electra.

Hvor har du været?

Tithon.

I Morgenrødens Rige!

Electra.

Hvad? — Hvordan?

Tithon.

I Morgenrøden, i Auroras Rige,
Der har jeg drømt, mens du har liidt og levet.

Electra.

Hos Guderne du var? Det Sagn vi hørte,
Men for mit Øre det som Vanvid klang,
Da først af min Bedøvelse jeg vaagned.
Du var hos Guder? —

Tithon.

Ei hos Himlens Guder!
Kun hos Aurora, hos den Falske, var jeg,
Som daarer og bedøver og forblinder!

Electra.

Med Skræk dit Ord mig fylder ... Tithon!

Tithon.

Ja,
Men i sit Net hun ikke meer mig fanger!
I Natten vil jeg boe, i Hulens Dyb,
Hvor ingen Morgenstraale trænger ind;
Hvor Alt er mørkt og stille; hvor ei Lyden
Af hendes gyldne Vogn jeg høre skal,
Naar ned ad Himmelbuens Bro den ruller,
Og Jorden zittrer ved den stærke Glands.

Electra.

Han drømmer ... Tithon! hør mit Ord dog —

Tithon.

Stille!

Fornam du, hvor i Busken det sig rørte?
Hvis det var hende! — See det røde Lys,
Hvor sært det spiller paa de gule Blade.
Kom! Bort herfra! Ind i den dunkle Hytte!
Der om den spildte Tid du høre skal,
Naar om mit Drømmeliv jeg dig fortæller;
Der paa vor Ungdom vil vi see tilbage,
Og sidde Haand i Haand til Natten kommer,
Og skilles, som vi mødtes, med et Suk.

(Gaaer hen mod Hytten.)

Electra.

I høie Magter! Læg hans Hjertes Vunde!
Viis mig en Urt, der Lindring skaffer ham!
Og som I lærte mig, at taale Savnet,
Saa giv mig Kraft, at bære denne Fryd!

(Følger ham ind i Hytten.)

FJERDE AKT

FØRSTE SCENE

(Aften. En Plads paa Heden, i Nærheden af Hytten. Et Baal er opreist.)

Menestos. Melete.

Menestos.

Gaa du nu hjem og Tithon bring mit Bud.
Vor Gjerning her er endt; af Træ og Mos
Liigbaalet høit er reist, og i dets Midte
Steenurnen staaer, som hendes Støv skal gjemme,
Naar Legemet af Luen tæres bort.
Gaa til dit Leie! Trolig du mig hjalp,
At holde Vagt om Natten over Liget,
Og til at hvile du nu selv kan trænge.

Melete.

Lad her mig blive! Søvnen flyer mit Øie;
For sidste Gang vil jeg Electra see.
Endnu jeg knap begriber det, at hun,
Med hvem jeg leved fra min Ungdom af;

Med hvem jeg Alting deelte, Godt og Ondt;
Hvis Ansigt saa bekjendt mig var som Solen:
At hun med eet er borte — at jeg aldrig
Skal meer nu hende see med Teen i Haand,
Og aldrig mere høre hendes Røst,
Som naar hun sagte traadte ind ad Døren,
Og bad mig hefte Bæltet eller Naalen.
Saa underligt mig Alting forekommer.
Endnu i Forgaars levende hun var,
Og nu hun ligger død og taus paa Leiet.

Menestos.

Ja, hurtig var det gjort, og snart forbi.
Det var, som havde blot hun ventet paa,
Endnu en Gang at see sin Ungdoms Brudgom,
Før med sit eget Liv hun Afsked tog.
Fra hiin Dag af var hun ei meer den Samme:
Igjen sin Rosenfarve Kinden fik,
Saa let som fordum blev jo hendes Gang,
Og dobbelt klare lyste hendes Øine,
Naar fra de glade Læber Talen strømmed.
Det var det sidste Spring af Haabets Væld,
Men Hjertet rummed ikke meer sin Fylde.
Det i sin Svaghed brast; og snart i Urnen
Vi gjemme Mindet, som tilovers blev.

Melete.

Du har endnu din Ungdomsven tilbage;
Men hvad har jeg? Om Dagen intet Selskab,
Og eensom skal om Natten nu jeg ligge,
Og tænke mig den Døde ved min Side.

Jeg gruer alt for Tiden, der skal komme.
Jeg kunde ønske, jeg var selv den Døde;
At det var mig, hvis Liig her skulde brændes,
Og hvirvles høit i Damp og røde Skyer.

Menestos.

Din Tid den kommer nok. Men gaa nu hjem
Og Tithon siig, at Alt er her besørget.

Melete.

Det tør jeg ikke.

Menestos.

Hvorfor ei?

Melete.

Hans Syn
Med Gru mig fylder. Altid var jeg bange,
Naar jeg om Formiddagen gik til Hulen,
For ham til Dagens Lys at kalde frem,
Og melde ham, at Morgenen var omme.
Selv gik jeg aldrig ind, men raabte paa ham.
Da hørte dybt i Hulen jeg hans Røst,
Og langsomt kom af Mørket saa han ud,
Mens som en lyssky, graa og gammel Ugle
Han lukked Øinene for Dagens Straaler.

Menestos.

Men nu er han i Hytten; frygt kun ikke!

Melete.

Du selv maa bringe Bud; jeg gjør det ei.
Da før jeg hjemme var, at hente Staalet,
Jeg maatte ind, hvor nu Electra ligger.

Der saae jeg Tithon sidde tæt ved Leiet,
Paa samme Plet hvor sidste Nat han sad.
I Haanden holdt han Ligets høire Haand,
Men mæled intet Ord imens jeg var der.
Den Gang jeg gik, af Angst lidt Støi jeg gjorde;
Da saae han op med sine store Øine,
Og som han vilde see mig tværs igjennem,
Saa vildt og stirrende hans Blik da var.
Det løb mig koldt ad Ryggen ned, og hurtig
Jeg ud ad Døren skyndte mig igjen.

Menestos.

Saa bliv du her; jeg selv ham hid vil hente.

Melete.

Menestos, see!

Menestos.

Hvad er der?

Melete.

Vend dig om!
Han kommer ud af Hytten, og paa Armen
Han bærer Liget, svøbt i Dødningklæder.

Menestos.

Som han var kaldt, han kommer. Hurtig gaaer han.
Hold Faklen hid, imedens jeg slaaer Ild,
At Alt kan være rede til hans Komme.

Melete.

Jeg gaaer min Vei. Jeg tør ei tale med ham.
Som der han kommer, ligner han et Gjenfærd,
Der med den Døde skulde ned i Jorden.

Menestos.

Du jo Electra vilde see.

Melete.

Men ikke
Naar paa hans Arm hun sidder. Godt jeg husker,
Hvor mildt i Morges hendes Ansigt var,
Da Dugen omkring Hovedet jeg svøbte.
Her har du Faklen! Selv du maa den holde.
Hen over Heden jeg en Omvei gjør,
At ei den Gamle jeg skal komme nær. (Bort.)

Menestos.

Hun gaaer — og det er mig, som tænder Blusset,
Der ned i Mørket Skyggen lyse skal.
Din Brudefakkel holdt jeg og, Electra!
Og gjennem hele Livet vi jo fulgtes,
Men aldrig nærmere jeg dog dig kom.
Nu staaer jeg ved din Grav, og sidste Gang
Jeg tænder Faklen for dig. Heller ikke
Skal denne Gang den røbe dig, hvad Læben
Igjennem mange Aar dig har fordulgt:
Dens Ild vil dig fortære, medens jeg
Her i mit Hjerte vil dig tro bevare.

(Han tænder Faklen.)

ANDEN SCENE

Menestos. Tithon.

Tithon (kommer med Electra paa Armen).

Ret saa! Den lune Seng de har dig redt.

Held dig kun op til mig, du trætte Barn!
Som i din Ammes Favn du blødt skal hvile.
Som hun dig bar, da du var spæd og lille,
Naar du med Graad paa Kind blev bragt til Ro,
Saa gynger her jeg høit dig paa min Arm,
Før i din sidste Vugge jeg dig gjemmer.
Fryd dig, du Kjære! Natten nærmer sig.
Seer hist du Aftenrødens blege Skjær?
Den gyldne Sol til Hvile nu er gaaet,
Og blank med Sølvglands stiger Stjernen op.
Snart vil den kalde frem de lyse Brødre,
Og paa dit Leie vil de skue ned,
Mens selv du favnes af den søde Slummer.
Men du er taus — du hører ei mit Ord.
Dit Øie allerede har sig lukket,
Og mod dit Bryst dit Hoved dybt er sunket.
Du drømmer alt — hvor flygted hen din Sjæl,
At intet Svar den har paa venlig Tale?
Bleg er din Kind og dine Læber blaae,
Og stive som af Kuld er dine Lemmer.
Saa lad mig svøbe fast dig i dit Dække,
Og bære dig, du Stumme, til din Grav!

(Gaaer hen mod Baalet.)

Menestos.

I rette Tid du kom; Alt er beredt,
Og her er Ild til Baalet.

Tithon.

Vel, Menestos!

Menestos.

Det stunder imod Nat; vi haste maae.

Tithon.

I Mørket nyder Døden helst sit Bytte.

Menestos.

Lad mig dig hjælpe.

Tithon.

Bort! Rør hende ei!
Jeg selv vil bringe Guderne mit Offer.

Menestos (afsides).

Melete havde Ret; hans Blik er vildt.

Tithon (lægger Liget paa Baalet).

Hviil paa dit Leie her! Med dig jeg jorder
Dit Hjertes korte Fryd og lange Savn,
Og al min egen, længst forspildte, Lykke.
Det er min hele Skat jeg med dig giver,
Og til din kolde Favn jeg den betroer.
Forvar den vel! thi naar igjen jeg kommer,
Jeg efter den og dig forgjæves leder.
Forgjæves vil jeg Urnen gjennemsøge,
Naar for den Skikkelse, hvis Træk jeg kjendte,
Jeg finder kun som Rest en Haandfuld Støv.
(Vender sig mod Menestos.)
Ræk hid mig Faklen!

Menestos.

Vil du Baalet tænde?

Tithon.

Troer du, jeg overlader det til dig?
Men heller ikke du skal være ledig.
Hvor er din Harpe? — Gaa, og hent den hid!
Lad høit i Nattens Mørke Strængen tone!
Og som du om den Levende har værnet,
Saa syng nu Klagesangen for den Døde!

Menestos.

Tak, at du minded mig om denne Pligt,
Thi sløv af Kummer, selv jeg den forglemte.

(Bort.)

Tithon (ene).

Nu kan jeg trodse Jer, I stolte Guder!
I selv mig gav Elendighedens Skjold,
Og Alt berøvet blev jeg Eders Lige.
Hvor vil I ramme mig? — Send Eders Pile!
Slyng Eders Lyn imod mit Hoved ned!
I træffer mig dog ei. Jeg kan Jer spotte,
Og lee ad Eders Afmagt bag mit Skjold.
Hvormed vil meer I tvinge mig? — Lad dem,
Hvis Hjerte zittre kan i Haab og Frygt,
Og som endnu har Noget at forlise:
Lad dem med Bønner søge til jer Throne,
Men jeg til Regnskab vil Jer kræve her.
Bag Eders faste Borg I skal mig høre!
Jer stævner jeg herned, I, som fuldbringe
Den høie Skjæbnes Bud; I, som vi kalde
Beskyttende og naaderige Guder;
I, som i Viisdom burde lede os,

Er end vi Daarer, og for Fald os skjerme,
Naar i Fordærvelse vi selv os styrte:
Hvor slet fuldbyrder I jer store Gjerning!
Først med det Haab, I gav, I vild os lede,
Og naar i Nøden saa vi Jer anraabe,
Til Svar I sende Straffen os herned. —
Men troe kun ei, vi er jer Lunes Slaver!
Her fra Tyranners Magt jeg løs mig siger!
I Eders Sted den gamle Nat jeg kaarer!
Den gamle Nat, den milde som den strenge,
For h e n d e s Guddom kun mit Knæ jeg bøier.

(Knæler.)

Der kommer hun, svøbt i sit dunkle Slør!
Ei som de falske Guder kommer hun
Med Larm og Glands; hun kommer taus og stille,
Og eensom paa sin Vei hun skrider frem.
Hun lokker Ingen i sit Tryllenet,
Og daarer troløs ei med gyldne Løfter,
Men hvad hun modtog, trofast hun bevarer.
Hun gjemmer det Forsvundne, det Forglemte;
Hun holder Mindets rige Fyldehorn,
Og rækker tidt det ud med milde Hænder,
At vi maae see, at ei det Mindste tabtes.
O Moder for det Haab, som meer ei blomstrer!
See ned til mig i Undergangens Rige,
Dybt fra sit Hjerte kalder dig din Søn!
Dig bringer jeg det Liv, som her er ude;
Thi selv de Døde høre jo din Stemme,
Og reise sig af Graven paa dit Bud.
Ind til de andre Skygger tag Electra!

Men kommer jeg til dig, naar Dagen helder,
Da kald de Svundne frem, at i dit Ly
Vi sidde maae, af dine Vinger dækked',
Og tale sammen om det sunkne Troja,
Og leve Livet om, som her gik tabt. (Rejser sig.)
Nu til min Gjerning, førend Faklen slukkes!

(Han gaaer omkring Baalet, og tænder det an paa alle Sider; staaer derpaa længe taus og seer ind i Luen.)

Hvor hurtig Ilden fænger! Det er Døden,
Som blæser til den med de kolde Lunger,
At den des snarere kan naae sit Bytte.
See, hvor omkring i Funker nu den springer!
Snart vil den samle Gnisterne til Flammer,
Og skjule med det luerøde Dække
Den kolde Skikkelse, som fast den holder.

Menestos (kommer).

Her Harpen er! Men ei jeg gav mig Tid
At stemme Strængene, og vildt de skurre.

Tithon.

Tag her din Plads!

Menestos.

Paa Baalet alt hun brænder!

Tithon.

Ja, under Luer har jeg hende gjemt;
Du hendes Aasyn aldrig meer vil skue.

Menestos.

Men Sjælen, som er flygtet, hjem jeg følger.

Tithon.

Ja, syng du Dødesangen over Liget!
Jeg sætter mig paa Jorden her, og lytter
Til Harpens Toner, som gav hende Trøst.

Menestos.

Men ingen Trøst har Harpens Toner meer;
Kun idel Klage!

Tithon.

Gjenlyd gi'er mit Bryst.

(Han sætter sig i Afstand.)

Menestos (synger til Harpen).

Mit Spil er dæmpet og min Røst er mat;
Mit Bryst er sorgbespændt, af Haab forladt,
Og ingen Trøst min Fremtid mig bebuder.
Den Døde lytter ei til Harpens Klang;
Saa vil jeg vie Jer min Klagesang,
I Menneskets og Livets høie Guder!

Hvorfra vort Væsen stammer, I kun veed;
Thi Livets Gnist i os I lægger ned,
Og Alt, hvad aander, i sit Bryst den bærer.
Fra Vuggen af, indtil vor sidste Stund,
Den brænder i vort Hjertes dybe Grund,
Til med sin Glød den Karret heelt fortærer.

Den raster ei, før Bugt med Alt den faaer:
Den tærer hen vor Vinter som vor Vaar,
Og Sjælens Kraft og Styrke den forøder;
Den nærer sig af Haabet i vort Bryst,

Den blusser ved vor Qval og ved vor Lyst,
Og ved den stærke Lidenskab den gløder.

Da føle først, I Guder, vi jer Magt!
Vi mærke, Livet er med Jer i Pagt,
Og at vi leve kun idet vi brænde:
Vi værne som en Skat den dyre Glød,
Vi skaffe selv den Næring ved vor Død,
At den til Eder maa tilbage vende.

Saa tag jert Offer! Længst I tog jo bort
Den Krands af Lykke, som hun bar saa kort,
Og rundt dens Blade fløi for alle Vinde.
Det Liv, I gav, kun h e n d e bragte Savn;
Tag I da Livet! Men Electras Navn
I mægter ei at skille fra vort Minde.

See! Høit i Nattens Mulm, med rødligt Skjær,
Slaaer Luen op mod Himlens Stjernehær,
Og søger Lysets Hjem, hvorfra den stammer.
I rige Guder seired dog til sidst!
Hvad ned I sendte som en lille Gnist,
I faae tilbage her som stærke Flammer. —

T i t h o n.

Ret saa, Menestos! Grib kun vredt i Strængen.
Men gaa til Hvile saa! Til Søvn du trænger;
Imedens holder her jeg Vagt ved Graven.

M e n e s t o s (nærmer sig).

Und ogsaa mig, at skjerme hendes Liig.

Tithon.

Bort! — Bort fra Baalet!

Menestos.

Hvorfor harmes du?
Tør ei med dig jeg vaage her ved Graven?
Har ei vi fælles Sorg og fælles Pligt? —

Tithon.

Skal Alting deles da, og stykkes ud!
Min Ære tog du, den Gang Trojas Fjender
I mit Sted du med Sværd og Landse mødte;
Min Lykke tæred op du Aar for Aar,
Som Broder og Beskjermer for den Døde,
Og kun den usle Rest blev mig til Deel.
Er ei jeg fattig nok? Vil ogsaa her
Du tage Halvdeel i den sidste Pligt,
Den eneste, som end mig er tilbage?

Menestos.

O, lad os strides ei ved denne Grav.
Fred mellem os, og som du vil, det skee!

(Gaaer.)

Tithon.

Menestos!

Menestos.

Herre!

Tithon.

Ræk mig hid din Haand!
Som Venner og som Brødre vil vi dele.
Ved Midnatstid du løser her mig af,

Og tager Glimtet af de sidste Luer,
Mens til mit dunkle Huus jeg søger hjem.

Menestos.

Ved Midnatstid jeg komme skal. Farvel!

(Menestos bort.)

Tithon (efter en Pause).

See, hvor det flammer nu! — Et Øieblik,
Saa styrter Baalet sammen over Urnen.
Sit Rov har Livets Fjende snart fortæret;
Den stille Skygge vandrer bort fra Graven,
Og søger Stien til de Dødes Rige,
Men hendes sagte Trin jeg hører ei —
Ja, blus kun op i Glands, I vilde Luer!
Jert Spil er endt ... Der sank din Grav, Electra! —
Hen over Marken trækker Røgen bort;
Sky efter Sky i Nattens Favn sig taber — —

Kun mørkt og øde hvor mit Øie skuer.
Uvisse Skygger svæve fjernt paa Heden,
Og sukke gjennem Vinden. Som en Gravhøi
Er denne Luft, der her om mig sig hvælver,
Og midt deri en Skygge selv jeg sidder,
Og rundt om hviler Alting dødt og stille — —
Et det mit Hjem? Er det mit Fædreland?
Hist oppe funkle dog de klare Stjerner!
Der sidder Lys ved Lys i pragtfuld Glands,
Og spotte den forgængelige Jord.
Som paa den sidste sønderbrudte Søile
Af Templet, der for længst sank i Ruiner,

De skue tindrende her ned paa mig,
At ret min Eensomhed jeg nu skal føle,
Og mindes om de Dødeliges Lod. —
Men Eders Time da, skal den ei komme?
Skal uafladelig I stige frem,
Og vandre lysende hen over Himlen,
Mens Alting døer og vexler neden for?
Nei! Ogsaa over Jer der er en Skjæbne!
Ja, hvor mit Hjerte Synet skulde fryde,
Hvis Bæltet brast, som her Jer holder fast,
Hvis nu med Tordenbulder Kuplen revned,
Hvis den uhyre Hvælving styrted sammen,
Og, slukked ud, i Mørket I sank ned!
Laae i Ruiner ogsaa I begraved,
Da var ei mere det Uendelige,
Der kjender ingen Skiften og Forandring,
Og nye Spirer kunde Haabet skyde.

Uendelig — Hvad siger da det Ord,
Hvormed de stolte Stjerner vil mig skræmme? —
Ei meer end denne Ring, hvis gyldne Slanger
Sig bugte om sig selv i evig Kreds,
Og naae Begyndelsen hvor Enden slipper.

(Han tager Ringen af Armen og betragter den.)

Som Lykkens Pant den een Gang blev mig givet,
Elendighedens Tegn den er mig vorden,
Men uforandret dog den er den Samme,
Og det kun mig var, som til Grunde gik.
Den er et Billed just af Skjæbnens Ring,
Som indeslutter Menneskenes Slægter,

Der boe i den uendelige Kreds,
Og samme Cirkel evig gjennemløbe.
Uendelig er Veien for dem Alle,
Men for den Enkelte hvor er den kort!
Det Liv, som i vor Ungdoms friske Morgen
Os synes uforgængeligt og evigt,
Hvor hurtigt er det endt! Et stakket Spand
Er Veien fra vor Vugge til vor Grav!
I Livet selv hvert Haab sin Grændse møder,
Og vi maae døe, at Tidens store Slange
Kan snoe sig om sig selv i evig Kreds;
Thi vi er Byttet jo, hvoraf den lever. —

(Han lægger Ringen paa Jorden, og seer hen mod Ilden.)

See, dybt i Baalets Grund endnu det brænder.
Blaalige Flammer snoe sig rundt om Urnen,
Mens røde Gnister dandse paa dens Rand.
For hver der slukkes, fødes strax en ny;
De holde Krandsen frisk omkring den Døde,
Skjøndt Blomsten visner som den springer ud. —
Uendeligt er ogsaa dette Spil,
Og dog faaer snart det Ende. Øiet trættes
Af denne Vexel, som har ingen Fremgang,
Og knap den lyse Rand det mere seer.
Som mine Øine mattes og min Tanke,
Og kun med Møie jeg mig opret holder.
Ja, lad mit Hoved her mig hvile kun!
Til Jorden søge ned, hvorfra jeg stammer,
Og skue mod den Grav, der snart mig dækker.

(Han svøber sig i Kappen, og lægger sig paa Jorden; kort efter slumrer han ind. Alt er længe mørkt og stille; med eet forsvinder Natten, og Dagen bryder frem.)

TREDIE SCENE

(Aurora og Helia komme hurtig over Heden.)

Helia.

Endnu du standser ei?

Aurora.

Afsted! Afsted!

Helia.

Skal end vi længer frem?

Aurora.

Et Skridt endnu!
Hist seer jeg Hytten med det lave Tag,
Og før jeg naaer den, faaer jeg ingen Hvile.

Helia.

Ja, hurtig over Heden iilte du.
I lang Tid ei min Fod betraadte Jorden,
Og kun med Møie fulgte jeg dit Fjed.
Var det da her han loved dig at møde?

Aurora.

Nei, ved den fjerne Høi vi Afsked tog.
Hvor nys ved Træet Hestene du bandt,
Der var det, at igjen vi skulde mødes.
Han holdt ei Ord; han kom ei meer tilbage.
Men her har eensom jeg hver Morgen søgt ham,
Her har om Hytten speidende jeg vandret,
Og nødte Tiden mig igjen til Flugt,

Jeg duggede hans Hjem med friske Taarer.
Her er han skjult; mit Hjerte mig det siger.

Helia.

Ei mindste Spor vi fandt dog.

Aurora.

Fremad!

Helia.

See!
Det lysner alt paa Heden. Ved hvert Skridt,
Du farver rosenrød den mørke Lyngblomst,
Og vaad af Dugg den reiser sig.

Aurora.

Hvad seer jeg!

Helia.

Du standser?

Aurora.

Stille!

Helia.

Høit din Kind jo flammer —

Aurora.

Ja, hvad mit Hjerte jublende forkyndte,
Bekræfter mig mit Øie: ham det er!

Helia.

Hvad fængsler hist paa Heden da dit Blik?

Aurora.

Hvad jeg saa længe savned, har jeg fundet!

Svøbt i sin Kappe hviler han paa Jorden,
Og Søvnens Bind hans Øie dækker fast.

Helia.

Hvem har du fundet?

Aurora.

Tithon! — See ham hist!

Helia.

En gammel Mand jeg seer —

Aurora.

Dog er det ham.
Bøi dybt dit Knæ for Morgenrødens Konge!

Helia.

Af Jordens Taage blev dit Øie blendet;
En Olding seer jeg, men din Brudgom ei.

Aurora.

Dit Blik er sløvt.

Helia.

Min høie Dronning ...

Aurora.

Tys!
Dæmp nu din Røst, og hold dig her tilbage.
(Nærmer sig Baalet.)
Ja, Tithon er det! Det er ham — og dog,
Hvis dette Hjerte havde Rum for Sorgen,
Jeg kunde sørge som de Dødelige.
Hvor har den mørke Jord ham dybt nedbøiet,

Og mærket med Forgængeligheds Præg
Den Skikkelse, der maalte sig med Guder!
Kun kort Tid af min Favn han borte var,
Og allerede blegnet er hans Haar. —
O Elskede! hvi gik du bort fra mig?
Og hvorfor slap jeg selv dig af min Arm?
Men Jordens Troløshed jeg ikke kjendte;
Dens Magt jeg kjendte ei; jeg vidste ei,
At selv Udødelige den fordærver.
Dog af dit Fængsel jeg dig snart befrier!
Du kan ei døe, thi Livets Drik du tømte;
Men heller ei den Skikkelse skal visne,
Som meer end alle frydet har mit Blik.
(Til Helia.)
Kom hid! Her til din Tjeneste jeg trænger.

Helia.

Hvad er din Villie?

Aurora.

Løft ham paa din Arm!
Men let og sagte.

Helia.

Du ham med vil føre?
Den Gamle —

Aurora.

Ja, men snart igjen den Unge!
I Ætherhavets Bad igjen forynget,
Han ved min Side blomstre skal som før.

Helia.

Du haaber Hjælp for ham?

Aurora.

Mit Haab er fast!
Løft ham paa Armen! Jeg hans Hoved støtter.
Tys! Stille, stille ... Hurtig nu til Vognen,
Og saa i Fiirspring hjem ad Lysets Vei!

(Aurora og Helia bort med Tithon.)

FJERDE SCENE

(Efter et Ophold, hvori Scenen er tom, træder Menestos hastig ud fra Hytten.)

Menestos.

Knap i min Angst kan Tankerne jeg samle.
Til Hulen strax Melete hen jeg sendte,
Da vaagnet af min dybe Natteslummer
Jeg gjennem Hyttens Dør saae Dagen skinne.
Ja — Dagens Sol jeg seer; men ham jeg seer ei!
Forgjæves sender Blikket jeg omkring —
Mit Øie møder kun den aabne Hede,
Men ikke Tithon! — Vee mig, hvis Aurora
Har her i Eensomhed ham overrasket,
Mens Søvn og Træthed mig paa Leiet holdt!
Her skiltes vi; men her er Alting øde:
Til Grunden nedbrændt er det høie Baal,
Hver Flammetunge dækket under Aske,
Og Vinden køler nu Electras Støv. —

(Gaaer hen mod Baalet, men standser.)

Hvem kalder paa mig? — Ha, der er Melete!
Hen over Marken ilende hun kommer — —
Melete! Skynd dig! Traf du ham i Hulen?

Melete (kommer).

Du jager Livet af mig. Lad mig puste.

Menestos.

Har du ham truffet?

Melete.

Nei.

Menestos.

Han var der ikke?

Melete.

Nei, borte var han. Hurtig, som du bød,
Jeg løb derhen. Først paa hans Navn jeg raabte,
Men da mig Ingen svared, gik jeg ind,
Skjøndt for det mørke Hul mit Hjerte grued.
Snart stod jeg midt i Hulen; ved hans Leie
Endnu den lille Lampe dunkelt brændte,
Men ingensteds den Gamle var at see.

Menestos.

Og er du vis derpaa?

Melete.

Som paa mig selv.
Da ud jeg gik, jeg tog jo Lampen med,
For i den mørke Gang at lyse for mig,
Men heller ikke der ... Nei see, Menestos!
Der ligger jo hans Armbaand.

Menestos.

Ja! hans Armbaand.

(Tager det op.)

Melete.

Hvor kan da selv han være?

Menestos.

Spørg mig ikke!
Men iil du hjem, og gjennemsøg hvert Skjul.

Melete.

Han gjør os nok Uleilighed, den Gamle!

(Melete bort.)

Menestos (ene).

Hun vil ham ikke træffe. Her hans Ring er,
Den Ring, der een Gang smykked Guders Yndling,
Og som han altid selv om Armen bar.
Som Ganymed forsvandt, forsvandt og Tithon!
Ei med et Eventyr han os bedaared,
Ei Vanvids Ord det var, naar om sit Liv
I Morgenrødens Rige han fortalte.
Den Slægt, der hersked over Trojas Rige,
Er som det stolte Rige selv forsvunden,
Og Jorden gjemmer ikke meer dens Spor. —
Men Mindet lever; det kan ei gaae under!
I Verden rundt jeg selv det bære vil,
Thi høit mit Hverv mig denne Ring forkynder.
Som Ganymed for Guder skjenker Nectar,
Skal fra min Harpe Sangens Nectar strømme,
Og bringe Jordens Børn i Sorg en Lindring.
Da skal den egne Jammer de forglemme,
Naar om de store Skjæbner Sangen toner,
Naar ned i Gruus de see det Høie styrtet,
Og Guders Lov i Undergang forkyndt.

Men eensom paa min Vandring ei jeg gaaer.
Jeg tager med den Skat, hvorfor jeg kæmped:
Electras Støv, i Askekrukken gjemt.
Ja, min er denne Skat! Min er hun vorden,
Om ikke før, saa dog som Støv og Aske.
Hvad vil jeg mere? Var end blomsterløst
Og uden Frugt mit Liv: en rig Erstatning,
En Frugt, som gjemmer hele Livets Sødhed,
Mig rækkes her til Trøst af Dødens Haand.
Den skal mig følge, hvor min Fod end vandrer;
Den vil jeg tage frem naar Dagen helder;
Og som en Gnier frydes ved sit Guld
Og tæller sine Skatte, jeg vil frydes,
Naar svundne Minder stige frem som Skygger,
Mens Øiet hviler paa det stille Støv.

Nu hjem til Hytten efter Askekrukken!
Først Urnens Indhold jeg i den vil tømme,
Og saa paa Vandring — her er Livet endt.

(Gaaer.)

FEMTE SCENE

(Morgenrødens Rige. Indkjørselen til Auroras Palads. **Tithon** slumrende. Aurora, Helia og flere Nympher.)

Aurora.

Løft ham af Karmen ud, men ganske stille,
Og hist ved Palmetræet bær ham hen!

Nympherne (tage Tithon paa Armen).

Lad vor Sang med Varme
Mildt dig qvæge nu!

Let paa bløde Arme,
Konge! hviler du.
Af dit Syn bevæget,
Røres dybt vort Sind:
Sorgen staaer jo præget
Paa din hule Kind.

Har en Storm din Lykke
Brat da veiret hen?
Dunkel som en Skygge
See vi dig igjen.
Fast din Sjæl vist holder
Paa den mørke Jord;
I din Pandes Folder
Skue vi dens Spor.

Her i Lysets Morgen
Glem den svundne Tid!
Palmens Krone Sorgen
Her bortvifter blid.
Styrket af din Slummer,
Snart du Jordens Vee
Og din egen Kummer
Som en Drøm vil see.

(De lægge Tithon ved Foden af Træet.)

Aurora.

Afsted nu Alle! Før paa Engen ud
De trætte Heste, og bered Jer paa,
Naar her jeg vinker, Kongen bort at bære.

Helia.

Saa snart du vinker, vi hos dig skal være!

(Nympherne bort med Vognen.)

Aurora.

Hør, hvor de larme! Deres Støi ham vækker.
Men tys! Han rører sig ... Op i min Arm
Jeg sagte løfter ham ---

Tithon (i Drømme).

Menestos!

Aurora.

Hør!

Han taler - -

Tithon (vaagner).

Ha! - - Hvad Glands omstraaler mig?
Som i et Purpurhav mit Øie svømmer! —
Aurora!

Aurora.

Ja, i hendes Favn du hviler.

Tithon.

Hvor er jeg kommen hen? Mit Øie blendes —
Hvor er den øde Hede? Hvor er Graven,
Som jeg i Natten skulde vogte paa?

Aurora.

I dine Drømme! Paa dit Leie søg dem.

Tithon.

See! Over mig jo gynge Palmens Grene.

Aurora.

Ja, blidt dig hilser Fuglens Morgensang.

Tithon.

Og hisset — Vee mig! Purpurslottets Kuppel,
Omkrandset af de rosenrøde Skyer —
Jeg er igjen i Morgenrødens Rige!

Aurora.

Hvad Drøm har dig forvirret?

Tithon.

Bort fra mig!
Da sidst vi skiltes, fra din Drøm jeg skiltes.
Skaf mig den mørke Nat! den stille Grav!
Bring mig til Jorden ned! ned til mit Hjem,
Hvorfra du falsk og troløs bort mig førte.

Aurora.

Hvi kalder mig du troløs?

Tithon.

Du tør spørge?
Kast da et Blik paa mig! — See her den Ungdom,
Der altid frisk min Tinding skulde krandse;
See her den Glæde, som ei falmer; see
Den Lykke, med hvis Billed du bedrog mig!

Aurora.

O Elskede! Kast Skylden ei paa mig;
Det var jo ikke mig, som dig forlod.
Jeg kjendte selv ei Dybets Trolddomsmagt.

Den Gang paa Jordens Rand din Fod du satte,
Da blev du Jordens Vilkaar underkastet,
Og Ungdom, Haab og Lykke brat forsvandt.

Tithon.

Ja, for mit hele Liv du mig bedrog!
Men her jeg kræve vil dit Rov tilbage:
Hvor er den Skjæbne, hvorom ung jeg drømte,
Og hvor de lysende Bedrifters Krands?
Hvor er den Fryd mit Huus bevared til mig?
Den Glæde, som mit Hjem mig skulde bringe,
I trofast Sammenhold med al min Slægt?
Hvor er den Bistand, som af mig de vented?
Den stolte Heltedaad, som fra min Skulder
Ansvaret vælte kan for Trojas Fald?
Hvor er den Lod, som ned i Skjæbnens Vægtskaal
Jeg skulde kastet med en modig Haand,
Saa Vægtens Tunge kunde have rørt sig,
Den Gang paa Undergangen fast den peged? —
Alt har du røvet! Du mit Liv har stjaalet!
Ikkun en Drøm du i Erstatning gav mig,
Og Døden har som Rest jeg kun igjen.

Aurora.

Du skal ei døe! Nei evig skal du leve!
Har du forglemt, at Livets Drik du tømte,
At her dets Bæger af min Haand du tog?

Tithon.

Hvordan! - Saa det var Sandhed? Livets Drik —
Og det var ei Bedrag?

Aurora.

Vil jeg dig skuffe?
Du kan ei doe! I Morgenrødens Rige
Du lever evig i Auroras Favn.

Tithon.

Og over mig du bragte disse Qvaler?
Forbandet være du! Forbandet Skjæbnen,
Som i dit Tryllenet mig bandt saa fast!
Et evigt Liv! Og Udvei gives ei,
Og ingen Fremgang, og i evigt Kredsløb
Det frygtelige Mode her med dig! —
Nu kan jeg dristig maale mig med Jer,
I Helte fra det mørke Tartaros,
Nu har i Tithon I en Broder faaet!
Gjør Plads for mig, du gamle Tantalos!
Lad mig i dit Sted efter Frugten lange.
Lad mig din Steen kun vælte, Sisyphos!
Bli'er træt min Arm, vil jeg som Ixion
I evig Kreds mig dreie rundt paa Hjulet!
Nu har I Selskab! I min Dom jo hørte:
Et evigt Liv i Morgenrødens Rige — —

(Han synker om.)

Aurora.

I Afmagt sank han ned ... Hvad var hans Ord?
Kun halvt jeg dem forstod; men end jeg bæver,
Saa fyldte mig med Skræk hans vrede Blik.
Er det den fordums Tithon? — Men endnu
Har Ætherbadets Kraft han ei fornummet,
Og i dets Bølger boer et evigt Haab.

(Vinker ad Nympherne.)

Her hid, I Nympher! Hurtig! — Løft jer Drot
Igjen fra Græsset op, og bær ham varligt
Ind i Paladset paa mit Rosenleie.
Imedens selv jeg Badet ham bereder,
Syng der ham dybt i Søvn med søde Sange,
Og fyld med Virak Luften, som han aander.

Nympherne (bort med Tithon).
Snart, o Konge! dykket
Dybt i Æth'rens Bad,
Gaaer, med Ungdom smykket,
Atter her du glad.
Her, hvor Haabet toner
Fra hver Fuglerøst,
Evigt Liv dig kroner
Med en evig Lyst!

(Aurora følger.)

FEMTE AKT

HAVEN VED AURORAS PALADS

FØRSTE SCENE

(Zephyr og Flora komme i fuldt Løb.)

Flora.

Zephyr, stands et Øieblik!

Zephyr.

Hvorfor standse? Lad os ile!

Flora.

Nei, et Øieblik vi hvile;
Blodet mig til Hjertet gik.

Zephyr.

Stakkels Flora! Ondt du fik?
Og for Hjertet ov'n i Kjøbet?

Flora.

Alt for hurtig har du løbet;
Det er nu din gamle Feil.

Knap ved Kildens blanke Speil
Fik jeg Tid jo til at sætte
Brudesløret lidt til Rette,
Og i Haarets Perlebaand
Myrteqvisten ind at flette:
Hurtig tog du mig ved Haand,
Som en Storm du bort mig førte,
Saa jeg Veiret tabte fast;
Saa min Fod knap Jorden rørte
Ved din frygtelige Hast.

Zephyr.

Læg mig ikke den til Last!
Timen kommen er, du Søde,
Timen, som du saae i Møde
Snart med Haab og snart med Angst:
Timen, som mit Savn skal ende,
Timen, da jeg hjem skal vende
Med min lykkelige Fangst.
I Paladset vil den høie
Dronning med sin egen Haand
Dine skjønne Rosenbaand
Til en Lænke sammenføie.
Dette Syn mig stod for Øie,
Det gav Uro til mit Blod,
Det bevingede min Fod,
Det endnu mig fremad vinker.
Fremad! Festens Stjerne blinker!
Alt for længe her vi stod.
Til Paladset op, du Lille!

Flora.

Stands dog, Zephyr! Staa dog stille!
Reent du tabt har din Forstand.
Troer du det sig passe kan
For et Brudepar, at løbe?
Troer du, at en Brud tør røbe
Denne gruelige Hast?
Nei, med sænket Øiekast,
Just saa glad som det er billigt,
Hellere dog lidt uvilligt,
Og med Alvor, som hun kom
For at høre paa sin Dom,
Gaaer hun blandt den muntre Skare
Taus i Bryllupssalen ind.
Vær fornuftig! Saml dit Sind!
Troer du Nympherne skal spare
Dig og mig for Spot igjen,
Naar for Brudeskamlen hen
Som i Stormløb her vi fare? —
Nei! kun langsomt, Skridt for Skridt.
Paa vor Ære maae vi tænke;
Derfor læg din Fod i Lænke,
Og lad her os puste lidt.

Zephyr.

Naar kan dog jeg aande frit!
Hvilke Omsvøb! Hvilke Skikke!
Nei, min Frihed faaer jeg ikke,
Førend over Havet frem
Baaden flyver mod mit Hjem;

Førend Stormen om os brummer,
Førend Bølgen om os skummer,
Førend vi, for fulde Seil,
Langs mit Skypalads, det hvide,
Ind i Havnen hurtig glide
Over Vovens klare Speil.
Der i Frihed og med Glæde
Du min Bolig skal betræde;
Der skal i min Have ned
Jeg med egen Haand dig føre;
Der skal Fuglesang du høre;
Skue Zephyrs Herlighed,
Som nu snart skal hedde Floras!

Flora.

Er din Have som Auroras?
Har du ogsaa Blomster der?

Zephyr.

Om jeg har? En talløs Hær!
Alt du finder: Blomster, Træer!
Og ei blot med Bladeklynger
Træet sine Grene gynger;
Nei, det Frugter ogsaa bær'.
Ikke Blomsterne som her
Altid du i Knopper skuer;
Nei, hver lille Blomsterknop
Lukker og et Bæger op,
Som med gyldne Farver luer.
Ei som her den muntre Fugl

Evig mellem Myrteskygger
Med sin Mage leger Skjul:
Nei, hos mig den Rede bygger,
Æg og Unger og den faaer.

Flora.

Æg og Unger?

Zephyr.

Sligt forstaaer
Ei du i Auroras Rige,
Hvor du kun som Blomsterpige
Leved i en evig Vaar.
Oiet snart dog op dig gaaer.
Naar i Zephyrs Hjem du kommer,
Hvor paa Vaaren følger Sommer,
Og paa Sommertiden Høst.
Der af fulde Roser binde
Kan du Smykker til dit Bryst;
Der, i Favn af Vestenvinde,
Stolt og fri du vandre kan;
Ikke meer som Blomsterpige,
Nei, som Dronning i mit Rige,
Blomsterdronning i mit Lad!

Flora.

Zephyr, o du mig henrykker!
Blomsterdronning! Søde Navn
Blomsterne jeg ta'er i Favn,
Og til Hjertet ømt dem trykker,
Da jeg aldrig føler Savn.

Zephyr.
Du din Fremtidslod nu kjender.

Flora.
Een Ting dog mig falder ind —

Zephyr.
Og det er ?

Flora.
Hvis det sig hænder,
Falmer Rosen paa min Kind.

Zephyr.
Nu, hvad ængster da dit Sind? —
Er vi ikke gode Venner?
Ud med Sproget, slet og ret!

Flora.
Zephyr, du er smuk og net;
Du er ogsaa brav og dygtig,
Ak, men du er dog saa flygtig,
Og dit Sind saa grumme let.
Kan jeg ogsaa paa dig stole,
Stole paa din Troskab, naar
(Mens jeg selv der hjemme gaaer,
Huuslig klædt, i simpel Kjole)
Hver Dag du paa samme Tid
Over Havet flyver hid
Med din Kurv, og til Aurora
Bringer Frugter i Tribut?

Zephyr.
Nu forstaaer jeg dig, min Flora!

Du nok frygter, at en Glut
Her i Zephyr skal faae Finger? —
Men naar selv en Kurv jeg bringer,
Hvor kan j e g da blive skudt?

F l o r a.

Hvad dog mere Trøst mig skjenker,
Er dit Had til alle Baand —

Z e p h y r.

Ja, men ei til Rosenlænker
Af min søde Floras Haand.

F l o r a.

For din Artighed jeg takker!

Z e p h y r.

Men afsted! Jeg staaer og snakker.
Meer end nok vi pustet har.
Nu ved Haanden du mig ta'er,
Og ad Trappen op vi stige!

F l o r a.

For jeg gaaer, du maa mig sige,
Om min Krands er fæstet ret —

Z e p h y r.

Uforlignelig og net!
Nydelig, du Nydelige!
Følg mig!

F l o r a.

Husk nu vel mit Ord:
Ganske langsomt ind i Salen,

Ingen Hvisken, ingen Talen,
Og af Hastværk intet Spor!

(Begge bort.)

Et Chor af Nymph er
(kommer hurtig fra Sidegangen).

Første Nymphe.
I Paladset jeg saae dem gaae ind.

Anden.
Ja, hun gik som til Offer udkaaret.

Tredie.
Slør og Myrter hun havde paa Haaret.

Fjerde.
Og en Rose coquet ved sin Kind.

Femte.
Nylig pudset var Brudgommens Vinger.

Sjette.
Og i Panden hans Lokker var skilt.

Syvende.
Hvor til Bruden han smidskede mildt!

Ottende.
Ja, han kyssed forlibt hendes Finger.

(Musik lyder fra Slottet.)

Alle.
Hør, i Toner nu sendes os Bud!
Op, for Salen til Bryllup at krandse!

Op til Festen! hvor Flora skal dandse
Med den lette, bevingede Gud.
Der vi Parret med Jubel omslynge,
Og til Slutning, naar Zephyr sin Brud
Af Nymphernes Kreds dandser ud,
Hoit i Chor for dem Begge vi synge!

(Alle bort.)

ANDEN SCENE

(Glauca og flere Nympher komme ud fra Paladset med en Løibænk, hvorpaa Tithon hviler. De bære ham hen under Træerne, hvorpaa Nympherne gaae tilbage. Glauca bliver staaende ved Løiet.)

Glauca (efter en Pause).

Min Konge! Sover du?

Tithon.

Nei. Tal du kun,
Hvis du har Noget, som du vil mig sige.

Glauca.

Ja, Dronningen os bød, at hvis du vilde,
Da skulde vi dig flytte ned til Stranden,
At der ved Havets Bred du kunde ligge.
Hun meente, at dets Syn dig vilde glæde.

Tithon.

Er det ei her jeg pleier ligge?

Glauca.

Jo.
Her har vi baaret ud dig hver en Morgen,

Naar i den friske Luft du ønsked dig.
Her under Træet, hvor din Seng nu staaer,
Du altid hvilte.

Tithon.

Saa lad her mig blive.
Her hører jeg jo Palmens Krone suse,
Og ud mod Horizonten seer mit Blik.

Glauca.

Har du da Intet at befale meer?

Tithon.

Løft Hovedgjerdet lidt, og træk mig Tæppet
Heelt over Brystet op.

Glauca.

Det snart er gjort.
Nu sidder opreist du! Det altid hjælper,
Naar man saa længe ligget har til Sengs.

Tithon.

Saa længe, Glauca! Ja, saa længe, længe!
For mig det er, som tusind Aar var rundne,
Fra den Tid jeg fra Jorden kom tilbage.

Glauca.

Den Gang var du endnu dog rask og rørig.
Men ogsaa vred du var: Du tidt os skrækked,
Naar med dit mørke Blik du gik forbi.
Men siden dine Kræfter svandt, og Foden
Afmægtig blev til Gang, blev du saa stille,
Og altid mild og venlig ... See, min Konge!
Nu troer jeg Tæppet ligger som du ønsker.

Tithon.

Saa er det godt. Nu kan du gjerne gaae.
I har jo Fest der inde?

Glauca.

Ja, i Dag
I Floras Rosenlænker Zephyr bindes,
Og Dronningen dem Begge har til Gjest.
Naar Baandet knyttet er, begynder Dandsen,
Og saa til Zephyrs Hjem de seile bort.

Tithon.

Saa gaa kun op til Dandsen!

Glauca.

Snart, min Konge,
Jeg kommer atter ud, og hører til dig. (Bort.)

Tithon (ene).

Altid min Konge! Morgenrødens Konge!
Bestandig skal mit Kongenavn jeg høre,
Og mindes om den Tid, da jeg det vandt.
Men hun har Ret: jeg er jo og en Konge!
Midt i mit Rige her som Drot jeg ligger,
Og aldrig meer mit Scepter kan jeg tabe.
Hvorhen jeg seer, min Herlighed mig vinker:
Af Perler fuld er Kronen over mig,
Med Glands mig dækker Purpurtæppets Flig,
Omkring mit Leie Rosen staaer i Knopper,
Og rundt om tone Vaarens Fuglesange.
Alt rører sig i Friskhed og i Kraft,
Jeg selv kun er afmægtig i mit Rige.

Det er kun mig, som ei kan fatte Glæden,
Som ei kan juble med, naar Nympher juble,
Saa lidt som mine Suk de kan forstaae,
Thi mellem os et heelt Liv der jo ligger.
De har en Fremtid kun, men ingen Fortid;
De kjender ikke til den tunge Vægt,
Hvorunder mine Kræfter maatte segne;
De nære sig endnu af gyldne Løfter,
Hvis Tryllemagt for længst er endt for mig.

Forunderligt! — Og Alt saa reent forbi!
Og det var virkelig mig selv, som een Gang
Opleved Alt? — Det Hav, som nu er stille,
Det er det samme Hav, som fordum stormed,
Som vælted op fra Grunden sine Bølger,
Og skummed brusende mod Himlens Skyer?
Saa ubegribeligt det synes mig,
Og min Forundring vil mig aldrig slippe.
De Minder, som nu sagte træde frem,
De rørte sig en Gang med Haabets Liv,
Med Længsels Smerte, Lidenskabens Varme;
Og jeg, som ligger fængslet her til Leiet,
Jeg tumled ogsaa mig i Livets Spil;
Jeg fløi som Bolden fra den Stærkes Haand,
Og steg og faldt, og af min hele Flugt
Blev Mindet og Forundring kun tilbage — —

(Pause.)

Hvor mildt det suser gjennem Palmens Grene!
Saa liflig sender Græsset mig sin Duft,
Og Luften vifter med de bløde Vinger.

Her er dog smukt endnu! I Horizonten
Forbi mit Øie svæve gyldne Syner,
Naar mod den dybe Himmel ud jeg seer.
See, hvor de flyve disse Purpurskyer!
Den ene længselsfuld den anden jager,
Og sender til min Sjæl en flygtig Trøst.
For hver der svinder, har jeg Lov at tænke:
Nu randt en Stund; nu er min Evighed
Et Spand forkortet; nu en Smule lettet
Er Byrden, som mig Skjæbnen gav at bære.

TREDIE SCENE

(Aurora træder ud af Paladset.)

Aurora.

Der ligger han endnu paa samme Sted,
Og altid lig sig selv: i dybe Tanker,
Med Hænderne paa Tæppet sammenfolded,
Og Nakken imod Puden støttet op.
Saa hvide som hans Haar er fast hans Kinder.
Hvad hjalp ham Ætherhavets friske Bad,
Og hver en Lægedom, jeg her ham rakte?
Den gamle Skikkelse sig ei forynger,
Og Jordens Minde slipper ei hans Sjæl.

(Nærmer sig.)

Vaagn af din Drøm, o Tithon!

Tithon (seer sig om).

Du er her?

Aurora.

Jeg havde ingen Ro ved Festen mere;
Jeg maatte ud og see, hvordan det gik dig.
Der inde juble de ved Floras Bryllup,
Men du tog ingen Deel i Herligheden,
Og mit Sind var hos dig.

Tithon.

Imellem bringer
Mig Luften dog en Gjenlyd af jer Glæde.

Aurora.

Men selv du glædes ei. Har Glauca spurgt dig,
Om ei til Havet ned du vilde flyttes?

Tithon.

Hvortil Forandring? Selv jeg jo forandres
Dog ikke meer.

Aurora (sætter sig paa Sengen).

Du vender bort dit Blik —
Du Kjære! ja, mit Hjerte dobbelt kjær,
Fra den Tid jeg har prøvet dig at savne,
Thi Taarens Sødhed du mig lærte kjende.
O, ræk mig Haanden! — Men hvor kold den er!
Du skjælver ... I min Arm lad mig dig slutte,
At Varmen fra mit Hjerte strømmer til dig!

Tithon.

En Skygge favner du; din varme Lue
Med Iis formæler sig.

Aurora.

Jeg vil den smelte!
Din hvide Lok jeg dækker med mit Guldhaar,
Til Sneen tøer, som skjuler mig din Ungdom;
Med Kys jeg lokker frem din Læbes Roser,
Der een Gang dufted friske mig i Møde;
Dit kolde Bryst jeg varmer ved mit Hjerte,
Til Pandseret af Iis er søndersprunget,
Til i sin gamle Kraft, med fulde Flammer,
Min fordums Elsker lever op paa ny!

Tithon.

Han er ei mere.

Aurora.

Han endnu er til!
Han kan endnu forynges! Eet kun kræves:
Lad Mindet døe, som qvæler Haabets Spirer,
Og lær at glemme!

Tithon.

Glemme? Altid glemme.

Aurora.

Ja, kun den ene Bøn min Læbe har.

Tithon.

Kan jeg da glemme, hvem jeg er og var?
Kan jeg forglemme, jeg er Jordens Søn,
At jeg en fremmed Lod har villet rane,
At ikke mit Hjem er i Morgenrøden,
Naar med de Lykkelige jeg mig maaler,
Som uberørt' af Tiden vandre her?

Aurora.

Alt een Gang før du Alting her forglemte.

Tithon.

Men jeg er ikke meer den Samme nu.

Aurora.

Og jeg er dog den Samme! End mit Hjerte
Slaaer dig i Møde med de fulde Slag.

Tithon.

Min Bøn dig rører ei -

Aurora.

Den at opfylde
Jeg mægter ikke. Selv hvis jeg det mægted,
Hvor kunde jeg, ved dig at give Døden,
Min egen Glæde dræbe?

Tithon.

Dog jeg beder:
Opløs de gamle Lemmers sidste Kraft,
Og tag igjen det Liv, som du mig skjenked!

Aurora.

Har over Gudens Gaver j e g da Magt? --
Nei, Tanken om at skilles, ei jeg taaler.
Selv om som nu jeg evig skulde see dig,
Der er en Trøst dog i det blotte Syn.
Jeg kan dog pleie dig, og gaae omkring dig,
Og bringe dig min Kjærlighed i Taarer.
Ja, ogsaa j e g din Lidelse jo deler.

Uendelig var Lykken jeg dig loved,
Og ingen Ende seer jeg paa din Nød.

Tithon.

Nei, ingen Trøst for Livets Bitterhed.

Aurora (reiser sig pludselig).

Hvad har du sagt!

Tithon.

Kan det forundre dig?

Aurora.

Hvor var min Tanke dog! — Og det jeg glemte!

(Hurtig bort.)

Tithon (ene).

Hun gaaer; hvad mon igjen hun nu har for?
Hun har nu aldrig Ro. Hver Morgen kommer
Hun for at trøste mig, som hun det kalder,
Men hjælpeløs hun snart mig dog forlader,
Og atter saa mit stille Liv begynder.
Da er der Intet, som forstyrrer Tanken,
Naar ad sin fordums Vei den gaaer tilbage,
Og i min Eensomhed det ei mig skrækker,
At altid eensom jeg mig selv da finder:
Eensom, naar af Forventning fyldt jeg skuer
Ud mod den Herlighed, jeg aldrig naaede;
Eensom i Morgenrøden som paa Jorden,
Eensom i Lykkens Drøm og Nattens Favn.
Forunderligt! Var det det Liv jeg søgte?
Fast i mig selv mig Tryllekredsen bandt;
Kun op og udad higede min Sjæl,
Og i et eensomt Dyb kun ned jeg styrted.

Chor af Nymph er (inde fra Paladset).
Dandsen kalder, Cithren klinger,
Fløiten toner blødt og mildt;
Guden med de hvide Vinger
Hos sin Brud sig op har stilt.
Nu er kronet Begges Haaben,
Glæden løst i Begges Bryst:
Livets Vei er nu dem aaben,
Aabnet for dem Livets Lyst.

Tithon.

Hør! — For fra deres Jubel nu begynder.
Høit lyder Sangen i den stille Luft,
Og Vinden bærer hid hver Fløitetone.

Choret.

Omkring Bruden Zephyr slynger,
Varm af Elskov, kjæk sin Arm;
Let paa Taa sig Flora gynger,
Helder ømt sig til hans Barm.
Sangen lyder, Toner stige,
Hen ad Banen da Jer skynd!
Fremad nu, I Lykkelige!
Livets Dands da nu begynd!

Tithon.

Hvor muntert klinger det! Men ikke meer
Det muntrer op mit Hjerte. — End jeg mindes,
Da første Gang jeg hørte disse Toner.
Hvor er den Lyst, som da mig gjennemtrængte? —
Er Alting kun et Skin og et Bedrag?

Choret.

Let det gaaer! Med yndig Skiften,
Op og ned og rundt i Ring;
Som naar Vindens sagte Viften
Sætter Blomstens Knop i Sving.
Deiligt Brudens Kinder gløde,
Brudgomsblikket straaler klart,
Fremad! Lad vor Jubel møde
Jer i Glædens fulde Fart! —

See, hvor kjækt de nu sig svinge!
Som i Stormen, stolt og smukt,
Zephyr breder ud sin Vinge,
Tager Flora med paa Flugt.
Mens i Kreds om dem at træde,
Kun os Nympher blev forundt:
Evig Fryd og evig Glæde
Dandser med dem Salen rundt.

(Musiken tier.)

Tithon.

Med eet forstummed Sangen. — Alt faaer Ende,
Kun ikke jeg; kun ikke denne Længsel,
Der higer evig ud mod Dødens Favn.
Er der da ingen Frelse? Ingen Udvei
Af dette Fængsel, hvor jeg lænket ligger?
Skal evig jeg som Morgenrødens Konge
Kun bære Tidens Baand; kun skue fremad
Mod Dagen, som ei kommer; kun med Suk
Paakalde Natten, men den aldrig møde? —
I rige Guder! Kan I ei tilgive?

Har Ormen for jer Fod ei nok sig krummet?
Har ei sin Afmagt han erkjendt? Er ei
For længst hans Trods som Sæbeboblen bristet,
Og holder ei hans Nakke dybt I bøiet?
O, hvis ei Tiden Jer til Steen forvandled,
Hvis end I har et Øre: hør min Bøn!
Løs disse Baand! Giv Sjælen fri, der sukker
I sin uendelige Stilstand her!

FJERDE SCENE

(Aurora træder ud fra Paladset med et Bæger i Haanden.)

Aurora.

Han mærker ei mit Komme. Sorgbetynget
Han aner ei, at Glæden er ham nær,
Og at en Gud den sender ... Tithon!

Tithon.

Hvad!
Du her igjen?

Aurora.

Ja, glæd dig nu, du Elskte!
Jeg Trøst dig bringer.

Tithon.

Trøst?

Aurora.

See dette Bæger!
Det havde reent jeg glemt. Da Guders Fader
Paa mine Bønner gav mig Livets Drik,

At jeg er evigt Liv dig kunde skjenke:
Da lagde han med Smiil en Gave til,
For dermed hver en Hindring at bortfjerne,
Der stilte sig i Veien for din Lykke.
Et andet Bæger gav han mig —

Tithon.

Et andet?

Aurora.

Ja, dette her! Det stod forglemt i Krogen,
Af Blik og Tanke lige lidt paaagtet,
Men nys din Stemme vakte min Erindring.
Just med de Ord, som fra din Læbe lød,
Mig Guders Fader fordum rakte Skaalen,
Da for hans Fod jeg laa med heftig Bøn.
Det gamle Minde kom mig flux tilbage;
Jeg tog af Krogen frem det glemte Bæger,
Og her er Skatten, som var dig bestemt.

Tithon.

Hvad bringer du?

Aurora.

Just hvad du nylig ønsked:
En Trøst for hver en Livets Bitterhed.

Tithon.

Ræk mig det Bæger, som fra Guden kommer!

Aurora.

Her, tag det af min Haand.

Tithon.

Lad mig det holde!